MANUEL PUIG

ÖRÜMCEK KADININ ÖPÜCÜĞÜ

Öykü yayın

2. BASKI

ÇAĞDAŞ YAZARLAR
DİZİSİ

Kapak: R. Yurdakul
Öykü Yayıncılık: 520 88 49
Basıldığı Yer: Dizerkonca Matbaası
Baskı Tarihi: II. Bası 1986

MANUEL PUIG

ÖRÜMCEK KADININ ÖPÜCÜĞÜ

Çev.: Nihal YEĞİNOBALI

II. Baskı 1986

ÖYKÜ YAYINCILIK

Divanyolu Bestekâr Osman Sk. No. 3/3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: 520 88 49

KİTAP ÜSTÜNE

Eleştirmenlerin Joyce, Faulkner ve Nabokov'la kıyasladıkları Manuel Puig bu romanında çağdaş bir Don Kişot ile Sançe Panza'yı sergiliyor :

Bir seks suçundan hapse atılmış olan Molina hücre arkadaşı olan ateşli ve dogmatik devrimci Valentin'le kendini oyalamak için filmler anlatır. Bu filmlere getirdikleri değişik yorumlar onların zıt gene de birbirlerini bütünleyen kişiliklerini ortaya vurur. Aralarında yavaş yavaş filizlenen güven ve dostluk onlarla umutsuzluk arasındaki tek siperdir. Gelgelelim cezaevini yönetenler onlardan birini, öbürünü gammazlamaya zorlayınca bu dostluğa gölge düşecektir...

YAZAR ÜSTÜNE

Manuel Puig 1932'de Arjantin pampalarında küçük bir kentte doğdu. Buenos Aires Üniversitesinde felsefe okudu. 1956'da Buenos Aires'deki İtalyan Enstitüsünden bir burs kazanınca Roma'ya giderek Cinecitta'da film yönetmeliği üstüne bir kurs almayı seçti. 1962'ye kadar orada yönetmen yardımcısı olarak çalıştı. Sonra roman yazmaya başladı. Sinemaya verdiği önem ve duyduğu ilgi yazılarında açıkça görülür. Romanları daha şimdiden on beş dile çevrilmiş olan Manuel Puig bir süre New York'da oturduktan sonra gene Buenos Aires'e dönmüş bulunuyor.

— Bir gariplik, değişik bir şey, insanın dikkatini çeken ilk bu oluyor, başkalarına hiç benzemeyen, sıradan olmayan bir kadın. Eni konu genç olduğu belli, yirmibeşinde filan, belki biraz daha büyük, minicik bir yüz, biraz kedi gibi, ucu yukarı kalkık, ufak bir burun... Yüz biçimi tam oval değil de yuvarlacık, alnı geniş, elmacık kemikleri belirgin filan falan ama çeneye doğru sivrileşiyor, tıpkı kedilerinki gibi.

— Ya gözleri?

— Dupduru, yeşil olduğuna kalıbımı basabilirim, elindeki resme daha dikkatli bakmak için iyice kısılmış. Resmini çizdiği şeye bakıyor. Hayvanat bahçesindeki kara panter. İlkin sakin duruyor, kafesinin içinde uzanıp yatmış.. Gelgelelim kızın sehpasıyla iskemlesi gıcırdayınca panter onu gördü, kafesinde volta atıp kızdan yana homurdanmaya başladı, kız da çizdiği resmi gölgelendirmekte güçlük çekiyordu.

— Hayvan onun kokusunu almamış mıydı daha önce?

— Yok, kafesin içinde kocaman bir parça et var, hayvan ancak bunun kokusunu alıyor. Bakıcı eti parmaklığın hemen içine bırakıyor ki dışardaki kokuları bastırsın; işin püf noktası bu, panter heyecanlanmasın diye. Şimdi hayvanın öfkesini gören kız daha bir heyecanla çalışmaya başlıyor, çizgileri daha hızlı hızlı çekerek öyle bir hayvan yüzü çiziyor ki ayni zamanda bir şeytan. Panter de onu gözlüyor, erkek panter, acaba kızı paramparça etmek mi istiyor yoksa çok daha başka, çok daha çirkin bir iç güdüsüyle mi bakıyor, bunu kestirmesi güç.

— Hayvanat bahçesinde başka kimse yok mu o sırada?

— Yok, hiç kimse yok gibi bir şey. Mevsim kış, hava buz gibi. Parkın ağaçları çıplak. Soğuk bir rüzgâr esiyor. Yani kız hemen hemen tek başına, yanında getirdiği taşınır iskemleye oturmuş, resim kâğıdını sehpasına iliştirmiş. Biraz ileride, zürafa kafesinin önünde birkaç okul çocuğu var, başlarında da öğretmenleri. Ne var ki çok kalmayıp gidiyorlar soğuk onları yıldırıyor.

— Oysa kız üşümüyor, öyle mi?

— Hayır. Soğuğu filan düşünmüyor, sanki başka bir dünyada, panterin resmini çizerken kendi içi alemine gömülmüş.

— Kendi iş alemine gömülmüşse başka bir dünyada olamaz ki. Çelişki bu.

— Gene de doğru. Kendi içine gömülmüş, kendi içinde taşıdığı, yeni yeni keşfetmeye başladığı bir dünyaya dalıp gitmiş. Bacakları çaprazlama duruyor, ayakkabıları siyah; yüksek, kalın topuklar, önü açık; koyu renk tırnak cilası sürülmüş ayak parmakları ortada. Çorapları pırıltılı, hani pırıltının modası geçtiği zaman ters yüz edip giydilerdi ya o çoraplardan, bacakları pırıl pırıl duruyor, ipek gibi, ilk bakışta kestiremiyorsun, çorap mı yoksa kızın teni mi...

— Bana bak, dediğimi aklından çıkarma, erotik tanımlamalar yasak, hiç yeri değil yani.

— Sen nasıl istersen. Peki, öyleyse, elleri eldivenli ama resmini bitirebilmek için sağ elindekini çıkarıyor. Tırnakları uzunca, siyaha yakın bir renge boyanmış, parmakları da beyaz beyaz, sonra soğuktan morarmaya başlıyor, o başka. Bir an duruyor, elini ısıtmak için paltosunun içine sokuyor. Kalın bir palto, siyah pelüşten, omuzları kocaman vatkalı, sık tüylü, kürk gibi bir pelüş, Van kedilerinin tüylerini andırıyor ama yok, çok daha sık. Aa, arkasında duran da kim? Birisi sigara yakmaya çalışıyor ama rüzgâr kibritin alevini söndürüyor.

— O da kim?

— Bekle. Kız kibritin cızırtısını duyunca irkiliyor, yıldırım gibi dönüp arkasına bakıyor. Genç bir adam var orada, eli yüzü düzgün, ama güzel denecek türden değil, sevimli bir yüz, şapkasını gözlerine doğru indirmiş, bol bir palto, bol kesimli pantalon. Elini şapkasına kaldırıyor, kendini tanıtırcasına, özür diliyor, sonra kıza çizdiği resmin harika birşey olduğunu söylüyor. Onun zararsız olduğunu kız görebiliyor: yüzü adamı ele vermektedir, sakin, anlayışlı bir tip. Kız parmaklarıyla rüzgârın dağıtmış olduğu saçını düzeltiyor azıcık. Saçı kırkmalı kesilmiş, kıvır kıvır, omuz boyunda, o zamanın saç modası öyleydi, uçları bile kıvrık, perma yapılmış gibi.

— Kızı esmer olarak görüyorum, çok uzun boylu değil, vücudu çok biçimli, hareketleri kedi gibi. Nefis bir parça.

— Tahrik olmak istemeyene de bak!

— Sen anlat.

— Kız diyor ki, yok, beni korkutmadınız, falan diyor. Ama bu arada, saçını filan düzelteyim derken resim kâğıdı yerinden çıkıyor, rüzgâra kapılıp uçuyor. Adam koşup kapıyor kâğıdı, getirip kıza veriyor özür dileyerek. Kız da hiç bir şey değil, filan diyor, adam onun konuşmasından yabancı olduğunu çıkartıyor. Kız ona göçmen olduğunu anlatıyor. Budapeşte'de güzel sanatlar öğrenimi görürken savaş çıkınca New York'a gelmiş. Adam ona doğduğu kenti özleyip özlemediğini soruyor. O zaman kızın yüzünden karanlık bir bulut geçiyor sanki, yüzünün tüm ifadesi kararıyor. Kentli olmadığını, Karpat'larda, dağlık bir bölgeden geldiğini söylüyor.

— Drakula'nın ülkesi.

— Hmm, öyle, sık, karanlık ormanlarla kaplı dağlar. Ormanlarda yaşıyan yabanıl hayvanlar kışın açlıktan delirir, avlanmak için köylere inerlermiş. Korkudan ötleri çatlayan köylüler de savunmak için koyun filan kesip kapı önlerine asar, dualar okur, adaklar adarlarmış. Bütün bu konuşmalardan sonra adam kızı yeniden görmek istediğini söylüyor, kız da yarın öğleden sonra gene resim yapmaya geleceğini bildiriyor, şu son hafta boyunca, hava açık olduğu zamanlar hemen her gün geldiği gibi... Sonra adamı stüdyosunda görüyoruz, kendisi mimar, bir de asistanı var, genç bir kadın, o da mimar. Derken sat üç olup gölgeler inmeye başlayınca genç adamı şeytan dürtüyor sanki, cetvelini, pergelini filan bırakıp Central Parkın hemen karşı yanında olan hayvanat bahçesine gitmek geliyor içinden. Asistan kız ona nereye gittiğini soruyor, neden böylesi kıvançlı olduğunu. Genç adam ona arkadaş gibi davranıyor ama asistanın adama içten içe aşık olduğu belli, ne kadar saklamak istese.

— Kakavanın biri mi?

— Yoo, dost bir yüz, kestane saç, hani öyle aman aman değil ama pekâlâ işte. Adam ona nereye gittiğini söylemek zahmetine bile katlanmadan dışarı çıkıyor. Kızcağız üzülüyor buna, gene de kimseye sezdirmiyor, kendini iyice işine veriyor üzüntüsünü unutmak için. Hayvanat bahçesinde, ortalık kararmaya başlamamış daha, kış günlerinde pek görülmeyen garip bir aydınlık var ortalıkta, her şey sanki her za-

mankinden daha belirgin olarak göze çarpıyor, demir parmaklıklar bembeyaz, yoldaki çakıllar da beyaz duruyor, sonra o yaprakları dökülmüş çıplak, gri ağaçlar. Hayvanların o kıpkızıl gözleri. Gelgelelim adı Irena olan kız ortada yok. Günler gelip geçiyor, genç mimar onu unutamıyor, derken bir gün lüks bir semtte, caddede yürürken bir sanat galerisinin vitrinindeki bir şey dikkatini çekiyor. Yalnızca panterlerin resmini çizen bir ressamın yapıtlarını sergilemişler. Mimarımız içeri dalıyor, Irena ordadır, dört bir yandaki kişiler onu kutlamaktalar. Burada ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum.

— Hatırlamaya çalış.

— Dur bir dakika... bu sırada mıydı bilmem, yanına gelip merhaba diyenlerden biri Irena'yı korkutuyor... Herneyse, mimarımız da Irena'yı kutluyor ve onda bir değişiklik olduğunu ayırımlıyor, mutluluğa benzer bir şey, gözlerinde o geçen akşamki karanlık bakış yok. Adam onu yemeğe çağırıyor, kız da bütün o eleştirmenlere falan boş veriyor, birlikte çıkıyorlar. Irena sanki ilk olarak sokakta serbestçe yürüyebilmektedir, sanki bir zindandan çıkmıştır da ancak şimdi istediği yere gitmek özgürlüğüne kavuşabilmiştir.

— Ama sen, adam onu yemeğe götürdü, diyorsun, istediği yere değil.

— Hey, dediklerimi böyle tıpatıp yorumlamasana. İşte neyse adam bir lokantanın önünde durunca, Macar mı, Romen mi öyle bir yer, Irena gene tuhaflaşmaya başlıyor. Oysa adam onun böyle bir yere gitmekten hoşlanacağını sanmıştı, kendi gibi kişilerin arasında falan, ama tam tersi oluyor. Adam işin içinde bir iş olduğunu sezinliyor, kıza soruyor. Kız da bir yalan kıvırıp savaşla ilgili anılardan falan dem vuruyor, o sırada savaş hâlâ tüm şiddetiyle sürmektedir, ya. Mimar da öyleyse başka yere gidelim, diyor. Gelgelelim Irena zavallı adamcağızın fazla vakti olmadığını anlıyor, öğle tatilindedir, gene stüdyosuna dönecektir. Bu yüzden Irena kendini zorlayarak lokantaya giriyor, işler de yolunda gidiyor çünkü içerinin havası son derece rahat, yemekler güzel, Irena da gene yaşamanın ne tatlı olduğunu düşünmeye başlıyor.

— Ya adam?

— O da sevinçli çünkü kızın sırf onu hoşnut etmek için korkusunu baskı altına aldığını görüyor nasıl ki kendisi de sırf kızı hoşnut etmek için bu lokantayı seçmiştir. Yani iki kişinin birbirlerini yakından tanımaya başlayıp da aralarında bir şeyler doğduğu zamanki durumlar. Mimar Irena'nın büyüsüne öyle bir kapılıyor ki öğleden sonra işe dönmemeye karar veriyor. Irena'ya galeriyi nasıl bir rastlantıyla gördüğünü, aslında birisine bir armağan almaya çıktığını anlatıyor.

— Öteki kız için, değil mi, hani asistanı?

— Nerden biliyorsun?

— Bildiğim falan yok, tahmin ettim.

— Filmi gördün sen.

— Hayır, yemin ederim. Anlat.

— Kız da, demek istediğim Irena, çıkıp bu işi yapabiliriz, diyor. Genç adam osaat acaba iki armağan almaya yetecek param var mı, diye kaygıya düşüyor, biri asistanın yaş günü için, öbürü de Irena için ki onu iyice kendine bağlayabilsin. Yolda Irena ne tuhaf, diyor, saatin üçünde karanlığın basmağa başladığını görmek bugün içime hüzün vermiyor, diyor. Adam akşamın onu neden böyle ters etkilediğini, karanlıktan mı korktuğunu soruyor. Kız biraz düşündükten sonra evet, diye yanıtlıyor. Adam da gittikleri dükkânın önünde durup vitrini süzüyor. Burasının bir kuşçu dükkânı olduğunu görüyoruz, harika bir yer, içerde türlü çeşitli kuşların neşeyle bir tünekten öbürüne uçuştukları görülüyor, ufak salıncaklarda sallanıyorlar, yemlerini, marul kırıntılarını gagalıyorlar, taslarına yeni doldurulmuş buz gibi sulardan içiyorlar.

— Bekle... Şişede su var mı?

— Hmm... Tuvalete çıkardıkları zaman doldurdum.

— Peki, iyi öyleyse.

— İstiyor musun? Sepserin daha.

— Yok, yarın sabah çay yaparken sorun olmasın da. Sen anlatmana bak.

— Vıdı vıdı etmesene. Bütün gün yetecek suyumuz var.

— Ama ben kötü alışkanlıklar edinmeye başladım. Duşa çıkardıkları zaman suyumuzu tazelemeyi unuttum. Sen olmasan bütün gün susuz kalabilirdik.

— Suyumuz bol, diyorum sana... Neyse, işte bu ikisi kuşçu dükkânına girdikleri zaman öyle bir durum oluyor ki içeri bambaşka bir varlık girmiş sanırsın, Şeytanın ta kendisi. Kuşlar zıvanadan çıkıyor, kafeslerinin parmaklıklarına atıyorlar kendilerini, korkudan kör olmuş gibi çarpınarak kanat çırpıyorlar. Dükkan sahibi ne yapacağını şaşırıyor. Kuşcağızlar korkuyla ötüşüyorlar ama karga gaklamasına benziyor bu, yoksa kuş ciklemesi değil. Irena genç mimarı kolundan tutup dışarı çekiyor. Kuşlar osaat duruluyorlar. Kız özür diliyor, evine dönmek istediğini söylüyor. Ertesi akşam buluşmayı kararlaştırıp ayrılıyorlar. Genç adam gene kuşçuya giriyor, kuşlar tatlı tatlı şakıyıp duruyorlar, adam öteki kızın yaş günü için küçük bir kanarya alıyor. Sonra... sonra ne oluyordu, tam çıkartamıyorum, yoruldum her halde.

— Biraz daha anlat.

— Uykum gelince filmi unutuyorum. Ne dersin, gerisini yarın anlatayım, ha?

— Aklına gelmiyorsa yarına kalsın daha iyi.

— Yarın sabah bıraktığımız yerden başlarım.

— Yok, geceleyin olsun daha iyi. Gündüzün böyle fasa fiso şeylerle kafamı doldurmak istemiyorum. Düşünecek daha önemli konularım var.

— .....

— Kitap okumadığım zamanlar sessiz duruyorsam düşündüğüm içindir. Hemen üstüne alınma.

— Yok, yok, zarar yok. Seni rahatsız edecek değilim, merak etme.

— Biliyordum halimden anlıyacağını. Sağol. İyi geceler.

— İyi geceler. Rüyanda Irena'yı gör.

— Asistanı yeğlerim.

— Bilmiştim zaten. Ciao.

— İyi geceler.

— Mimarın kuşçu dükkanına döndüğü yerde kalmıştık. Kuşlar ondan korkmadılar. Irena'ydı onları ürküten.

— Ben öyle demedim, bunu sen çıkarttın.

— Peki peki, sonra ne oluyor?

— İşte, sık sık buluşuyorlar, sonunda birbirlerine âşık oluyorlar. Irena mimarı anlatılmaz ölçüde büyülüyor çünkü çok değişik bir kız. Bir bakıyorsun son derece sevecen, gözlerini adamdan ayıramıyor, durmadan okşuyor onu, boynuna sarılıyor falan, gel gör ki adam ona sarılmak, öpmek istediği anda kaçıyor, dudaklarının dudaklarına değmesine bile izin vermiyor. Beni öpme, bırak ben seni öpeyim, diye yalvarıyor, adamı sevgiyle öpüyor ama küçük çocuklar gibi, dudakları yumuşacık, etli, etli, gelgelelim sımsıkı kapalı.

— O günlerin filmlerinde cinsellik yoktu.

— Bekle, göreceksin. Durum şu, bir akşam genç mimar kızı gene o lokantaya götürüyor. Lokanta belki birinci sınıf değil ama değişik havalı, sevimli bir yer, damalı masa örtüleri, her yer koyu renk lambrili, ama yok, taş döşeliydi galiba, yok, dur, şimdi bildim, kütüklerden yapılmış bir kulübenin içini andırıyor, gaz lambaları, masalarda mumlar, filan. Genç adam şarap bardağını şerefe kaldırıyor çünkü bu gece körkütük âşık olan bir adam evlilik kararı vermek üzeredir— sevdiği kız onu kabul ederse, elbet. Kızın da gözleri yaşlarla dolar ama mutluluk yaşlarıdır bunlar. Bardaklarını tokuşturup şaraplarını içerler, başkaca hiçbir şey söylemeden, elele tutuşarak... Derken birden kız adamın elini bırakır: bir yabancının masalarına yaklaşmakta olduğunu görmüştür. Bir kadın bu, ilk bakışta çok güzel görünüyor ama bir an sonra yüzünde bir gariplik olduğunu algılıyorsun, bir ürkünçlük, gene de ne olduğuna tam parmak basamıyorsun. Çünkü bu bir kadın yüzü, evet ama hem de bir kedinin yüzü. Gözler yukarı doğru çekik, öyle de tuhaf ki nasıl anlatayım bilemiyorum, gözlerinin akı yok, silme yemyeşil renkte, ortalarında simsiyah göz bebekleri, başkaca hiçbir şey yok. Cildi de çok solgun, kat kat pudra sürünmüş gibi.

— Hani güzel dedindi.

— Evet güzel. Sırtındaki değişik kılıktan onun Avrupalı olduğunu anlıyorsun. Saçını sucuk sarması yapmış.

— Sucuk sarması da ne?

— İşte şöyle... nasıl anlatayım? Bir tür topuz ama rulo gibi, başını çepeçevre çevreliyor, alnının üstünden ense köküne kadar.

— Önemli değil, sen filmi anlat.

— Dur, dur bakayım, yanılıyorum galiba, saçını örgü yapıp başına dolamıştı sanırım, o yörenin modasına daha uygun. Yere inen uzun bir giysi, omzunda bir tilki etol. Masaya geliyor, Irena'ya sanki nefretle bakıyor, ya da tam nefret değil de ipnotizmacıların bakışı gibi, gene de her yönden kötü, kem bir bakış. Sonra orda duruyor, Irena'ya yabancı bir dilde sesleniyor, öyle garip bir dil, aklın durur. Genç arkadaşımız tam bir centilmen olduğu için, kadın yaklaşırken ayağa kalkmıştır ama bu kadın ondan yana bakmıyor bile, Irena'ya bir şey daha söylüyor. Irena onu ayni dilde yanıtlıyor ya ödü çatlamış durumdadır. Bizim mimar onların söylediklerinden tek şey anlamıyor, doğallıkla. Derken kadın onun da anlayabilmesi için, «Seni hemen tanıdım,» diyor Irena'ya, «Nedenini biliyorsun. Görüşmek üzere...» diyor ve adamdan yana hiç bakmadan yürüyüp gidiyor. Irena taş kesilmiş gibidir, gözleri yaşlarla dolmuştur ama karanlık göz yaşları, çamurlu su gibi. Tek söz söylemeden ayağa kalkıyor, başına upuzun bir atkı doluyor, beyaz renkte, adam da masaya biraz para bırakıp onun koluna giriyor, birlikte dışarı çıkıyorlar. Konuşmuyorlar. Adam onun korku içinde olduğunu ayrımsamıştır. Central Park'a doğru yürüyorlar, hafifden kar yağmaktadır, kar bütün sesleri, gürültüleri bastırmıştır, otomobiller caddeler boyunca dökülen bembeyaz kar tanelerine ışık serpmekte, uzaklarda bir yerden yaban hayvanlarının homurtuları yankılanır gibidir. Bu da olmayacak bir şey değil çünkü hayvanat bahçesi bu parkın içinde, biraz ötelerindedir. Irena daha fazla gidemeyerek durur, sevgiline yalvarır, kollarını bana sımsıkı dola, diye. Adam onu bağrına basar. Kız tir tir titremektedir, soğuktan ya da korkudan. Ne var ki o uzak homurtular dinmiş gibidir. Kız-

cağız fısıltı gibi bir sesle evinde tek başına kalmaktan korktuğunu söyler. Bir taksi yaklaşmaktadır, adam el eder, ikisi birden, hiçbir şey söylemeden binerler. Yolda hiç konuşmadan mimarın evine giderler. Mimarın oturduğu daire hani o eskiden kalma, büyük apartımanlardan birindedir, son derece bakımlı bir bina, halılar, atkılı yüksek tavanlar, koyu renk ahşap merdivenler, hep el oyması. Girişte, merdivenin dibinde de nefis bir metal saksı içinde dev bir palmiye. Saksının üstünde çin motifleri vardı, sanıyorum. Palmiye kocaman, yüksek bir aynaya yansımış. Aynanın çerçevesi de merdivenin trabzanı gibi girdili çıktılı, süslü el oyması. Kız aynada kendine bakıyor, yüzünün çizgilerini inceliyor, bir şeyler arar gibi. Asansör yok, adam ilk katta oturuyor. Halının üstünde ayak sesleri senki hiç duyulmuyor, dışarda, karlarda yürürkenki gibi. Daire çok geniş, yüzyılın başlangıcından kalma eşyalarla döşenmiş, her şey yerli yerince. Önceden mimarın annesi otururmuşmuş.

— Peki adam, o ne yapıyor şimdi?

— Hiç bir şey. Kızın için için azap çektiğini görmektedir. Ona bir şey içer misin, diye soruyor, kahve filan, ne isterse. Kız hiç bir şey istemiyor, lütfen otur, diyor adama, sana bir söyleyeceğim var, diyor. Adam da piposunu yakıyor, gözlerinden hiç eksilmeyen o sıcacık bakışla bakıyor kıza. Kız gözlerine bakamadığı için onun dizlerine başını dayayıp oturuyor. Sonra başlıyor anlatmaya. Doğduğu dağ köyünde çok korkunç bir söylence varmış, ta çocukluğunda bile kızın ödünü koparırmış. Ama burasını pek iyi çıkartamıyorum, nasıldı. Orta çağlarla ilgili bir şey, aylarca kardan yolları kapanan, açlıktan kırılan köyler, bu arada köyün tüm erkekleri de savaşmaya mı gitmiş ne, ormanlardaki yaban hayvanları da aç kalınca köye iniyor, insanların kapılarına dayanıyorlar, falan, tam aklımda kalmamış ama birgün Şeytan ortaya çıkmış, kadınlardan biri köyün dışına çıkarsa onlara yiyecek sağlayacağını bildirmiş. Kadınlardan biri, en yüreklisi Şeytanın yanına gitmiş, Şeytanın yanında açlıktan gözü dönmüş kara bir panter varmış, kadın da Şeytanla bir andlaşma yapmış, ölümsüz olmak için. Sonra ne olmuş bil-

miyorum ya kadının kedi yüzlü bir kızı olmuş. Sonra Haçlılar Kutsal Savaşlardan geri döndüklerinde bu kadının kocası olan asker de evine dönmüş, karısını öpmeye kalkınca kadın onu paramparça etmiş, panter gibi.

— Hiç bir şey anlıyamıyorum doğrusu, çok karıştırıyorsun.

— Şu sırada aklıma gelmiyor da ondan. Ama önemli değil. Irena'nın anlattıklarından aklımda kalan şu ki o dağlarda hâlâ panter-kadınlar dünyaya gelmekteymiş. Her neyse o asker ölüyor ama arkadaşı olan bir başka Haçlı onu karısının paraladığını kestirip kadının peşine düşüyor, kadın da karların içine dalıp kaçıyor. İlkin ayak izleri bir kadının izleriyken ormana yaklaşınca panter izine dönüşüyor. Asker bunları izliyerek ormanın göbeğine dalıyor. Buraya çoktan gece inmiştir. O karanlıkta asker, pusuda kendini bekleyen bir yaratığın iki parlak, yeşil gözünü seçiyor, kılıcıyla haç çıkartıyor. O zaman panter siniyor ve gene kadın oluyor, ipnotize edilmiş gibi yarı uykuda yatan bir kadın. Haçlı da gerileyip uzaklaşıyor çünkü gitgide yaklaşan homurtular duyuyor, yaban hayvanları kadının kokusuyla kızışmış, onu yemeye gelmektedirler. Asker yarı ölü durumda köye dönmüş, köylülere herşeyi anlatmıştır. Söylenceye göre panter kadınların soyu tükenmemiştir, dünyanın bu uzak köşesinde gizlenmiş yaşamaktadırlar. Dışardan başka kadınlara benzerler ama bir erkek tutup bunlardan birini öperse kadın vahşi bir canavara dönüşür.

— Demek Irena da bu panter kadınlardan biri ha?

— Kızın bildiği tek şey, çocukken bu masallardan çok korktuğudur. Eskidenberi böyle bir kadının çocuğu olmanın kuşkusu ve korkusuyla yaşamıştır.

— Ya o lokantadaki kadın? Onun söylediği neymiş?

— Mimar da ona işte bunu soruyor. Irena ağlıyarak onun kollarına atılıyor, o kadının yalnızca merhaba dediğini ileri sürüyor. Ama sonra, hayır diyor, yüreğini pekiştirip anlatıyor: kadın kendi köylerinin ağzıyla Irena'ya, kim olduğunu unutma, demiş, kardeş olduğumuzu anlamak için yüzüne bakmak yeterli, demiş. Sonra da erkeklerden sakın,

diye eklemiş. Genç mimar bir kahkaha patlatıyor. «Görmüyor musun?» diyor. «Kadın senin o ülkeden olduğunu anladı çünkü aynı ülkeden olan kişiler birbirlerini ayırt edebilirler. Çinde gezerken bir Amerikalı görsem ben de özellikle gider merhaba derim. Sonra bu kadın kadın olduğu için, belki de biraz eski kafalı olduğu için sana erkeklerden sakın diyor. Görmüyor musun?» Genç adam işte böyle konuşuyor, bu da kızı yatıştırıyor. Artık içi rahatlamıştır, adamın kucağında uykuya dalıyor. Adam onu hemen oracıktaki kanepeye yatırıyor, başının altına bir yastık yerleştirip yatağından aldığı battaniyeyi üstüne örtüyor. Kız mışıl mışıl uyumaktadır. Adam da kendi odasına gidiyor. Sahnenin sonunda onu sırtında pijaması, sabahlığıyla görüyoruz: güzel, kaliteli ama aşırı pahalı değil, düz renkli. Kızın uyuyuşunu kapısından seyrediyor, piposunu yakıyor, dalgın dalgın duruyor orda. Şöminede ateş yanmakta, yok, değil, bilemiyorum, ışık belki de yatak odasındaki gece lambasından vuruyordur. Kız sonunda uyandığı zaman ateş sönmüştür, kor bile kalmamış. Şafak sökmekte.

— Soğuktan uyanmıştır, bizler gibi.

— Yok bu yüzden değil. Biliyordum senin böyle bir şeyler diyeceğini. Kafeste şakıyan kanarya uyandırıyor onu. Irena önce çekiniyor ona yaklaşmaktan ama sonra kuşcağızın nasıl neşli olduğunu duyunca yürek bulup kafesin yanına gidiyor. İnce ince süzüyor kuşu, rahat bir soluk alıyor, küçük kuşun ondan korkmayışına sevinmiştir. Mutfağa gidip ekmek kızartıyor, tereyağ sürüyor, sonra hani ordakilerin yediği o çıtır çıtır kornfleyk gibi şeylerden...

— Yemekten konuşma.

— Gözleme de yapıyor.

— Sahi söylüyorum, ciddiyim. Yemekten, çıplak kadınlardan konuşmak yasak.

— Peki, peki. İşte kız gidip adamı uyandırıyor. O da kızın böyle kendi evindeymiş gibi rahat davranmasına çok seviniyor. Burda kalmak, temelli burda yaşamak ister misin, diye soruyor.

— Yattığı yerden ha?

— Hmm. Kız onun kahvaltısını hazırlayıp yatağına getirdi.

— Bense hiç hoşlanmam uyanır uyanmaz kahvaltı etmekten, ilk iş, dişlerimi fırçalamak isterim... Kusura bakma. Anlat.

— Peki, işte adam kızı öpmek istiyor ama kız onun yaklaşmasına izin vermiyor.

— Nefesi kokuyor olsa gerek. Daha dişlerini ovmadı ki!

— Matrak geçeceksen anlatmamın hiç anlamı yok.

— Hayır. Ne olur, dinliyorum.

— Adam kıza gene, benimle evlenmek ister misin, diye soruyor. Kız da, evet, bütün kalbimle, diye yanıtlıyor, oradan hiç ayrılmak istemediğini, kendi evinde gibi rahat olduğunu söyleyerek çevresine bakınıyor. Perdeler ışık geçirmesin diye koyu renkli kadifeden yapılmış. Kız odaya aydınlık girsin diye bunları açıyor, arkada da dantel perdeler var. Şimdi dairenin yüzyıl başlangıcının zevkini yansıtan dekorunu tümüyle görebiliyorsun. Kız, bu güzel şeyleri kim seçti, diye soruyor, adam da herşeyi, her bir eşyayı annesinin seçtiğini söylüyor. Ne iyi bir anne olduğunu, yaşasaydı Irena'yı nasıl kendi kızı gibi sevip bağrına basacağını filan anlatıyor. Irena da gidip öpüyor onu, sanki tapınırcasına, hani bir ermişi filan öpüyormuş gibi, anlıyorsun ya? Alnından. Adama yalvarıyor, ne olur, ne olur beni hiç bırakma diye, ömür boyu onunla birlikte olmak istiyor, tek muradı her sabah uyandığı zaman onu yanında görmek... Gelgelelim onun gerçekten karısı olmaya gelince... kız, bana biraz zaman tanı, şu korkularımın geçmesine fırsat ver, diye yalvarıyor...

— İşin iç yüzünü çakıyorsun, değil mi?

— Pantere dönüşmekten korkuyor.

— Valla bana sorarsan bu kız frijid, erkeklerden korkuyor, ya da cinselliği büyük bir şiddet eylemi olarak görüyor, bu yüzden de masallar uyduruyor.

— Patlama da biraz bekle, emi? Adam da, okey diyor, tutup evleniyorlar. Düğün gecesinde de kız karyolada yatıyor, adam da kanepede.

— Annesinin eşyalarına göz kulak olmak için.

— Alay edeceksen anlatmam. Ben çok ciddiyim çünkü bu filmi gerçekten beğeniyorum. Hem zaten başka bir şey de var, sana söyleyemem ama bu şey benim bu filmi daha da çok sevmeme neden oluyor.

— Söyle, söyle neymiş bu şey?

— Olmaz. Söyleyecektim ama görüyorum sen benimle dalga geçiyorsun, buna da bozuluyorum, ne yalan söyleyim.

— Yok, filmi ben de sevdim. Ne var ki sen anlatırken çok eğleniyorsun, ben de arada bir sana katılmak istiyorum, bilmem anlatabildim mi? Böyle bomboş oturup hep başkasını dinleyecek yaradılışta değilim ben, anlarsın ya? Oysa burda metazori saatlerce oturup seni dinlemek zorundayım.

— Vakit geçirtiyor, uyumanı kolaylaştırıyor sanıyordum.

— Öyle, çok doğru, vakit geçirtip uykumu getirtiyor.

— Ee?

— Ee'si şu ki, eğer bozulmazsan arada filmi biraz tartışalım istiyorum, arada ben de bir takım konularda fikir yürütebileyim. Haklı değil miyim?

— Benim sevdiğim bir filmle matrak geçebilesin diyesc, yanıtım hayır.

— Yok yok, bana bak, basit bir tartışma da olabilir. Söz gelimi: ben şahsen sana, bu adamın annesini gözünde nasıl canlandırıyorsun, diye sormak isterim.

— Alay etmiyeceksen.

— Söz.

— Dur bakayım... Bilmem ki, çok iyi bir insan. Şeker gibi bir hanımefendi, kocasını da çocuklarını da her yönden mutlu etmiş, her şeyi yollu yolunca çekip çevirmiş.

— Ev işi yaparken görebiliyor musun onu?

— Hayır, mum gibi giyinmiş görüyorum, elbisesinin yakası yüksek, dantelli, boynunun kırışıklıklarını örtmek için. Kimi kibar hanımefendilerde bulunan bir havası var : Yaşının verdiği tüm ağırbaşlılığa karşın gene de belli belirsiz cilveli. Onlarda insanın dikkatini çeken şey, kadın olmaktan, hoşa gidip karşısındakini memnun etmeye çalışmaktan hiç bir zaman vazgeçmeyişleridir.

— Evet, her zaman da iki dirhem bir çekirdek. Kusursuz. Hizmetçileri var. Üç kuruş karşılığı ona hizmet etmek dışında hiç bir şey yapamıyan bu zavallıları sömürüyor. Kocasıyla çok mutlu olmuş, gözle görülüyor bu. Kocası da onu sömürmüş, kendi istediklerini yapmaya zorlamış onu, köle gibi eve kapatıp yolunu gözleterek..

— Bana bak...

— Her gece yolları gözlermiş, kocası avukatsa yazıhanesinden, doktorsa muayenehanesinden dönünceye dek. Ne var ki bu düzenle tam uyum sağlamış durumdaymış, baş falan kaldırmıyormuş. Kendi oğluna bile ayni martavalları yutturmuş. Oğlunun karşısına da işte şimdi pat diye şu senin panter kadın çıkıyor. İyi şanslar doğrusu.

— Ama doğruyu söylemek gerekirse sen de istemez miydin böyle bir annen olsun? Sevecen, her zaman giyimli kuşamlı... Hadi, hadi, ciddi konuş.

— Hayır. Neden istemediğimi de açıklayayım, sözlerimden hiç bir şey anlamadınsa..

— Bak, yorgunum ben. Lafı buralara döktüğüne içerliyorum çünkü sen lafı buralara dökmezden önce keyfim yerindeydi. Şu pis hücreyi, her şeyi unutmuş, sırf sana film anlatıyordum.

— Ben de unutmuştum filmden başka her şeyi.

— Eee? Büyüyü bozmanın ne alemi var öyleyse, hem benim için hem kendin için? Ne biçim maskaralık bu?

— Sana harita falan çizmem gerekiyor herhalde çünkü resmen laftan anlamıyorsun.

— Şu karanlıkta bir de bana öte beri çiziyor. İyi be!

— Bırak, açıklayayım.

— Olur, yarın açıklarsın çünkü şimdi artık şurama geldi, iyisi mi yarına sakla... Şansım olaydı da burada bana arkadaşlık eden sen olacağına panter kadının sevgilisi olaydı ya!

— Ha, bak o konu başka. Beni de hiç ilgilendirmiyor.

— Böyle konuları konuşmaktan korkar mısın?

— Yok, korkmam da benim tarzım değil. Gerçi sen ba-

na hiç bir şey söylemedin ama ben senin tarzının ne olduğunu biliyorum.

— Ey, burda neden yattığımı söyledim ya sana, küçük yaştakilerin ahlâkını bozmak diye, başka lafa ne gerek var? ir de tutup bana psikolog numarası yapma.

— Hadi hadi, itiraf et, adam pipo içtiği için hoşuna gidiyor.

— Yok, yumuşak başlı, anlayışlı olduğu için.

— Annesi iğdiş etmiş onu. Bu kadar basit, açık seçik.

— Benim hoşuma gidiyor ya, ötesi beni ilgilendirmez. Sana gelince sen de asistanı seviyorsun, kent gerillası mı ne?

— Doğrudur, panter kadından daha çok sevdim onu.

— Ciao, neden olduğunu yarın anlatırsın bana. Biraz uyuyayım artık.

— Ciao.

Bölüm 1

— Tam kızın pipoluyla evlenmek üzere olduğu yerdeydik. Kulaklarımı dört açmış durumdayım.

— Bu küçük dudak büküş ne oluyor?

— Hiç bir şey. Anlat Molina, hadi, konuşsana.

— Hayır, sen konuş, pipoluyu anlat bana, madem ki benden daha iyi tanıyorsun onu.

— Pipolu sana yaramaz.

— Neden yaramazmış?

— Çünkü senin niyetin salt platonik değil, yalan mı? Açık söyle.

— Besbelli bir şey.

— Peki öyleyse. Onun Irena'yı sevmesinin nedeni şu ki: Irena frijid olduğu için adam onunla yatmak durumunda kalmıyor. Bu yüzden çocuk bakar gibi bakıyor ona, alıp evine götürüyor, oysa evin her köşesinde annesi var. Ölmüş bile olsa hâlâ o evde, her bir eşya parçasında, perdelerde falan fıstık o var, sen kendin demedin miydi bunu?

— Sonra?

— Adam annesinin bütün eşyalarını olduğu gibi bırakmışsa, yerli yerinde, hâlâ anneciğinin evinde oturan küçük bir çocuk olduğu içindir. Eve getirdiği kişi de küçük bir oyun arkadaşıdır, kadın değil.

— Bunların hepsini sen kafandan çıkartıyorsun. Ben nerden bileyim, ev annesinin miymiş? Sana öyle dedim çünkü daireyi pek beğenmiştim. Eşyalar da antika olduğundan belki annesinindi dedim, olup olacağı bu. Belki adam daireyi möbleli olarak kirayla tutmuştur.

— Öyleyse filmin yarısını sen uyduruyorsun demektir.

— Yoo, uydurmuyorum, yemin ederim, yalnız ufak tefek şeyler, senin gözünde canlandırabilmek için, sen de benim gördüğüm gibi görebilesin diye. Ne olsa kimi şeyleri azıcık süslemem gerekiyor. Ev konusundaki gibi örneğin.

— Açık söyle, senin kendin oturmak istediğin ev bu.

— Evet, besbelli bir şey. Hadi bakalım, ömürboyu duyduğum laf salatasını şimdi de senden dinleyeceğim demektir.

— Öyle mi?.. Peki neymiş benim sana söyleyeceğim şey?

— Hepiniz birbirinize benziyorsunuz, hep ayni lafla kafa şişirip duruyorsunuz.

— Hangi laf?

— Çocukluğumda beni nasıl aşırı şımartmışlar da o yüzden böyle olmuşum, yok nasıl annemin ağucuk bebeğiymişim de şimdi de bu biçimmişim ama kişi pekalâ düzelebilirmiş, bana gereken de aslında bir kadınmış çünkü kadından iyi şey yokmuş.

— Bunları mı söylüyorlar sana?

— Evet, ben de karşılığında diyorum ki... harika! Haklısınız! Madem ki kadından iyi şey yoktur... ben de kadın olmak istiyorum. Böyle deyince kırk türlü öğüt dinlemekten kurtuluyorum çünkü için aslını ben kendim nasılsa biliyorum. Herşey kendi kafamın içinde apaçık.

— Ben pek öyle apaçık göremiyorum, senin şu yürüttüğün mantığı çıkartamadım.

— Yani senin bana herhangi bir şeyi açıklamana ihtiyacım yok. Şimdi eğer istiyorsan filmin geri kalan yanını anla-

tırım sana, istemiyorsan çok daha iyi, kendi kendime fısıldarım. SALUTİ TANTİ, ARRİVEDERCİ, SPARAFUCİLE.

— Sparafucile?

— Opera konusunda hiç bir şey bilmediğin ortada. Rigoletto'daki kötü adam.

— Bana filmi anlat, sonra Ciao. Ne olduğunu bilmek istiyorum artık.

— Nerde kalmıştık?

— İlk gece. Hani adam kıza elini sürmüyor.

— Evet, öyle. Salondaki kanepede yatıyor. Ha, sana söylemedim: kızın bir ruh doktoruna gitmesini kararlaştırdılar. Anlaşmaya vardılar bu konuda. Kız ruh doktoruna gidiyor, ilk gittiği gün bir de bakıyor ki adam inanılmaz derecede erkek güzeli üstüne üstelik de çapkın mı çapkın.

— İnanılmaz derecede erkek güzeli nasıl oluyor sence? Bilmek isterim.

— İşte uzun boylu, esmer, bıyıklı, çok seçkin bir tipi var, geniş alın, yalnızca bıyığı kalemle çizilmiş gibi incecik, biraz pezevenk bıyığını andırıyor... bilmem anlatabiliyor muyum... feleğin çemberinden geçmiş bir adamın bıyığı, bu onu ele veriyor. Zaten, madem ki lafı açıldı, ruh doktorunu oynayan adam hiç benim tipim değildir.

— Hangi artist bu?

— Aklımda kalmamış, zaten yardımcı bir rol. Yakışıklı da benim zevkime göre fazla zayıf, doğrusunu istersen, hani kruvaze takımla iyi duran tiplerden, yok, normal takımsa yelek giymeleri gerekir ya. Kadınların çekici bulduğu tipten. Gene de bu herifte sırıtan bir şey var, bilmiyorum işte, kadınların kendini dayanılmaz bulduğundan öylesine emin olması falan. İnsana sarktığı anda... ister istemez sinir oluyorsun. Irena da sinir oluyor. Divana uzanmış, sorunlarından konuşmaya başlamış ama rahat değil. Bir doktorun yanındaymış gibi değil de bir erkekle birlikteymiş duygusuna kapılıyor, korkuyor.

— Bu film alem, valla.

— Nasıl alem? Saçma mı?

— Hayır, tutarlı, harika bir şey, sen anlat. Böylesine de alıngan olma.

— Irena iyi bir eş olamıyacağım, diye nasıl korktuğunu falan anlatıyor. Bir dahaki seansta doktora biraz rüyalarını, daha doğrusu kabuslarını anlatmasını kararlaştırıyorlar, bunlardan birinde Irena nasıl pantere dönüştüğünü görmüş, falan. Buraya kadar iyi, zaten seansı burda kesiyorlar gelgelelim kız bir dahaki randevusuna gitmiyor, kocasına da yalan söylüyor, doktora gideceği yerde hayvanat bahçesine gidiyor, pantere bakmaya. Büyülenmiş gibi duruyor orda, üstünde o kalın pelüş palto, rengi siyah ama ışıkta nerdeyse yanar döner parlıyor, panterin tüyleri de öyle yanar döner siyah. Panter o kocaman kafesinde volta atıp duruyor. Gözlerini kızdan hiç ayırmaksızın. Tam o sırada bakıcı gelip kafesin yan tarafındaki kapıyı açıyor... bir saniye için açıp etleri içeri atıyor, sonra gene kapıyor. Ne var ki etin takılı olduğu çengelle uğraşayım derken anahtarı kafesin kilidinde unutuyor. Irena görüyor bunların hepsini, hiç ses etmiyor. Bakıcı eline bir süpürge alarak kafeslerin yöresinde yere yayılmış duran kâğıt parçalarıyla sigara izmaritlerini süpürmeye girişiyor. Irena kilide doğru yanaşıyor biraz, sinsi sinsi. Anahtarı kilitten alıp bakıyor, pas tutmuş, kocaman bir anahtar. Orada öylece dalgın duruyor birkaç saniye...

— Ne yapacak acaba?

— Sonra bakıcıya gidip anahtarı uzatıyor. Babacan bir adama benziyen ihtiyar ona teşekkür ediyor. Irena evine dönüp kocası gelsin diye bekliyor. Onun genellikle işten geldiği saat olmuş bile. Söylemeyi unuttum, kız her sabah kanaryaya seve seve yem veriyor, suyu değiştiriyor, kanarya da onun için şakıyor. Neyse, işte sonunda kocası eve geliyor, Irena'da ona sarılıyor, öpmesine ramak kalıyor, öyle bir arzu duyuyor ki onu öpmek için, hem de ağzından, adamcağız heyecanlanıyor, belki de psişiatri terapisi işe yarıyor da en nihayet yakında sahiden karı koca olabileceğiz, diye düşünüyor. Ne var ki karısına o günkü seans nasıl gitti, diye sormak yanlışını yapıyor. Kız doktorun yanına bile uğramadığından çok kötü bozuluyor, gerçekten suçluluk duyuyor, kocasının kollarından sıyrılıp yalan söylüyor, gittim, çok iyi geçti, diyor, ne var ki artık uzaklaşmıştır adamdan, yapacak hiç

bir şey de yoktur. Adam bağrına taş basmak zorundadır. Bir başka gün de onu gene öteki mimarlarla çalışma başında görüyoruz. Asistanı da ondan gözlerini ayıramıyor çünkü onu hâlâ seviyor ve onun bir sıkıntısı olduğunu görüyor, işten sonra gidip bir kadeh bir şey içelim, açılırsın, diyor ama mimar olmaz, işim çok, herhalde geceleyin de çalışacağım, diyor. Ondan başka kimsede gözü olmayan asistan sonunda, ben de biraz daha kalıp sana yardım edebilirim, diyor.

— Bayılıyorum şu fıstığa. Anlaşılmaz bir şey, sen bana ona ilişkin hiç bir şey söylemedin ama bu kız seni sarıyor. Tuhaf şey, şu düşlem gücü.

— Kız geç saate kadar mimarın yanında kalıyor. Sırnaş tığından falan değil, onun evlenmesinden sonra umudu kesmişti nasılsa, şimdi ona bir arkadaş olarak yardım etmek istiyor. İşte böyle, herkes gittikten sonra onlar harıl harıl iş başındalar. Büyük bir stüdyo burası, bir çok çalışma masaları var çizim yapmak için, her mimarın kendi masası var ama şimdi hepsi eve gitmişler, her yer karanlığa gömülmüş, bizimkinin masası dışında. Masanın üstü cam, ışık camın altından vurduğu için yüzleri alttan aydınlanıyor, görevleri de duvara ürkünç gölgeler düşürüyor, dev gibi. Cetvel de, çizgi çizmek için bir an ellerine aldıklarında daha çok bir kılıcı andırıyor. Sessiz çalışıyorlar. Asistan arada bir erkekten yana şöyle bir bakıyor. Öğrenmeye can atıyor ama sıkıntısının ne olduğunu hiç sormuyor ona.

— Efendi kız. İnce düşünceli, susmasını bilen. Belki bu yüzden hoşuma gidiyor.

— Bu arada Irena bekliyor, bekliyor, en sonunda iş yerine telefon etmeye karar veriyor. Telefonu asistan açıp erkeğe veriyor. Irena kıskançlığa kapılıyorsa da gizlemeye çalışıyor. Kocası onu daha önce aradığını ama evde bulamadığını söylüyor. Kız besbelli gene hayvanat bahçesine gitmiş. Yani adam onu haksız duruma düşürünce kız susmak zorunda kalıyor, onun yaptığına karşı çıkamıyor çünkü. O akşamdan sonra adam da eve geç dönmeye başlıyor ;ünkü içinde bir şey ona eve gitmesini erteletiyor.

— Bütün bunlar öylesine mantıklı ki fevkalade bir şey.

— Öyleyse kendi söylediğine kendin karşı çıkıyorsun.. Adamın normal olduğu ortada. Karısıyla yatmak istiyor, hepsi bu.

— Yok. Bak dinle. Önceden eve seve seve gidiyordu çünkü karısının onunla yatmıyacağını biliyordu. Ama şimdi kız ruh tahlili olduğu için ortada bir olasılık var, bu da beyimizin dengesini bozuyor. Kız başlangıçtaki gibi küçücük bir bebek olduğu sürece ufak tefek çocuk oyunları oynamaktan öte hiç bir şey yapmıyorlardı. Kimbilir belki öyle oyun falan oynarken cinsel yönden biraz biraz uyanmaya başlamışlardır.

— Çocuk gibi oyun oynamak ha! Allahım, ne pısırıklık!

— Senin o mimar açısından baktığında bana hiç de yanlış gelmiyor. Kendi söylediğime karşı çıkar gibi konuşuyorsam kusura bakma.

— Sana yanlış gelmeyen ne?

— Onların işe her zamanki şimşekler, yıldırımlarla değil de oyun oynayarak başlamaları.

— Tamam, biz filme dönelim. Yalnız bir şey var: adam asistanla geç saatlere kadar dışarda kalmaya neden o kadar teşne?

— İşte, bizimki, evliyim ya, nasılsa hiç bir şey olamaz, diye düşünüyor. Asistana cinsel yönden bir «olasılık» gözüyle bakmıyor, çünkü karısı onu nasılsa dürüp büküp cebine koymuş.

— Kafadan atıyorsun hepsini.

— Sen süslersin de ben neden süsleyemezmişim?

— Bırak anlatayım. Bir gece Irena yemeği hazırlamış ama kocası eve gelmiyor. Sofra kurulu, mumlar yakılı. Gelgelelim Irena'nın bilmediği bir şey var. Evlilik yıldönümleri olduğundan mimar öğleden sonra erken çıkıp Irena'yı ruh doktorunun kapısı önünden almaya gitmiş. Kız artık doktorun semtine uğramadığından kocası onu orda göremiyor, tabi. Kaç zamandır gitmediğini öğrenince Irena'ya telefon ediyor ama Irena evde yok tabii, her gün öğleden sonra yaptığı gibi gene hayvanat bahçesine gitmiş, karşı koyamadığı bir güç tarafından çekilircesine. Koca umarsız durumda stüdyoya döndüğünde her şeyi asistanına anlatmak gereki-

mini duyuyor. Birlikte bir kadeh bir şey içmek için o yakınlardaki bir bara gidiyorlar. İstedikleri şey içkiden çok stüdyodan uzakta, rahatça konuşabilme olanağı. Bu arada saatin ne kadar ilerlemiş olduğunu gördükçe Irena odanın içinde dört dönüyor, kafeste hayvan gibi. Stüdyoya telefon ediyor. Yanıt yok. Zamanı geçirmek için bir şeyler yapmaya çalışıyor, son derece diken üstündedir. Kanaryanın kafesine gidiyor, kuş onun yakınlığını sezince deli gibi çırpınmaya başlayarak kendini kafesin duvarından duvarına çarptıkça o minik kanatları kırılıyor. Irena kafesi açıp elini içeri uzatmak isteğine karşı koymuyor. Kuş onun elinin yakınlığını hissedince düşüp ölüveriyor, vurulmuşcasına. Irena şimdi umarsız, deli gibidir. Bütün o korkunç sanrıları, hayalleri beynine üşüşür, o da kendini dışarı atıp kocasını bulmaya çıkar, bana yardım et, diyebileceği tek insan odur, kendini anlayabilecek tek insan. Ne var ki stüdyoya doğru giderken barın önünden geçmek zorundadır, ikisini orda görür. Zınk diye durur, adım atamaz olur, öfkeden, kıskançlıktan tir tir titremektedir. İçerdekiler gitmek üzere ayağa kalkınca Irena bir ağacın ardına gizlenir. Onların vedalaşıp ayrılmasını gözetler.

— Nasıl vedalaşıyorlar?

—Adam kızın yanağına bir öpücük konduruyor. Kızın başında şık mı şık bir şapka, kenarı aşağı doğru yatık. Irena'nınsa başı açık, kıvırcık saçları teptenha sokaklardaki lambaların ışığında parıldıyor. Anlıyorsun ya Irena öbür kızın peşinden gitmektedir. Öbür kız evine dosdoğru giden yola sapmıştır ki bu da parkın, Central Parkın içinden geçer çünkü stüdyo parkın karşısındadır. Bu sokak arada tünel gibi olur çünkü parkın içinde ufak ufak tepeler vardır, yol da dümdüz olduğundan kimileyin tepelerin altından geçer, bildiğimiz caddeler gibi işte, üstünde trafik de var ama hafif, ordan geçen otobüs bile var. Asistan kız kimi zaman da yürüyor çünkü otobüs çok seyrek işliyor. Bu gece de kız yürümeye karar veriyor, düşüncelerini biraz toparlıyabilmek amacıyla çünkü mimarla konuşmasından sonra kafası zonklamaktadır. Mimar herşeyi anlatmıştır ona, Irena'nın onunla yat-

madığını, panter kadınlarla ilgili korkunç rüyalar görüp durduğunu. Zavallıcım, o da mimara öylesine tutkun ki allak bullak oluyor çünkü onu yitirmiş olduğuna kendini alıştırmışken şimdi, işte, yeniden umutlanıyor. Bir yandan herşeyin bitmiş olmadığına sevinirken öbür yandan kendini bir kez daha aldatmaktan korkuyor, sonradan bunun acısını çekmekten, her seferinde eli böğründe kalmaktan. Bütün bunları düşüne düşüne giderken adımlarını da sıklaştırıyor çünkü hava çok soğumuştur. Çevrede kimse yok, parkın yola bakan yanı gölgelere boğulmuş, hiç rüzgâr yok, yaprak kıpırdamıyor, duyduğum tek şey asistan kızın peşindeki ayak sesleri, yüksek ökçeli bir kadın ayakkabısının tıkırtısı. Kız arkasına dönünce bir siluet görüyor ama iyice geride, ortalık da öylesine loş ki kim olduğunu çıkartamıyor. Ne var ki topuk tıkırtısı artık iyice hızlanmıştır. Bu yüzden kız ürkmeye başlıyor, bilirsin ya insan nasıl ürkünç bir şeyden konuştuğu zaman, hani ceset, cinayet falan gibi, sinirleri daha bir duyagan olur da çıt olsa havaya fırlar, kız da, kafası panter kadınlarla falan dolu olduğundan panikliyor, adımlarını sıklaştırıyor ama yolun daha yarısındadır, şöyle bir dört sokak falan geçmesi gerek ki ondan sonra binalar başlayacak da park bitecek. Bu yüzden kız bir koşu koparıyor. Bu daha beter, tabii.»

— Sözünü kesebilir miyim Molina?

— Mmm, ama zaten az kaldı, yani bu gecelik.

— Tek bir sorum var, kafamı kurcalıyor.

— Ne?

— Kızmayacaksın ya?

— Sorusuna bağlı.

— Bilmek ilginç olacak. Sonra da sen bana sor istersen.

— Sor soracağını.

— Sen kendini kimin yerine koyuyorsun? Irena mı öbürsü mü?

— Irena elbet, ne sandındı? Filmin kahramanı o, salak. Ben her zaman filmin kadın kahramanıyla özdeştiririm kendimi.

— Tamam. Devam et.

— Ya sen, Valentin, sen kimle? Zor durumdasın, çünkü mimarı enayi olarak görüyorsun.

— İstersen gül. Ruh doktoruyla. Ama alaya almak yok, ben senin seçimine saygı gösterdim, hiç fikir yürütmedim. Hadi, anlat.

— Bu noktayı sonradan tartışırız istersen. Ya da yarın.

— Olur ama şimdi biraz daha anlat.

— Birazcık daha, çok değil, seni merakta bırakmayı seviyorum, o zaman filmin tadına daha çok varıyorsun. Seyircilere karşı da böyle davranmak zorundasın yoksa hoşlarına gitmiyor. Radyoda hep böyle yaparlardı ya. Şimdi de TV dizilerinde.

— Hadi!

— Peki. Tam zavallı kızın, koşsun mu koşmasın mı bilemediği yerdeydik. Tam bu sırada ayak sesleri birden duyulmaz oluyor, ötekinin topuk tıkırtıları demek istiyorum çünkü ayak sesleri değişmiş nerdeyse duyulmaz olmuştur artık. Asistan kızın şimdi kulağına gelen ses bir kedinin ayak sesini andırmaktadır ya da daha beter bir şey. Kızcağız yıldırım gibi dönüp arkasına bakıyorsa da deminki kadını göremiyor... nasıl olur da gözden yiter böyle birdenbire? Ne var ki kız başka bir siluet görür gibi oluyor, bu gölge de kayıp geçerek bir anda gözden yitiyor. Kızın şimdi duyduğu şey parktaki fundaları ezip geçen ayak sesleridir, yaklaşan bir hayvanın ayak sesleri.

— Sonra?

— Yarın devam ederiz. Ciao. İyi uykular.

— Ağır ödeyeceksin bunu.

— Yarın sabah görüşürüz.

— Ciao.

Bölüm 2

— İyi aşcısın.

— Teşekkür ederim, Valentin.

— Ama bana kötü alışkanlıklar aşılıyorsun. Benim zararıma olabilir bu.

— Delisin sen. Bu dakikanı yaşa! Hayatın tadını çıkar biraz! Yarın ne olabilir düşüncesiyle şu yemeğimizin keyfini mi kaçıracaksın?

— Ben bu dakikayı yaşamak dalgasına inanmıyorum, Molina, kimse şu elindeki dakikayı yaşamıyor aslında. Cennet Bağının masalı o.

— Cennete Cehenneme inanır mısın?

— Dur bir dakika, Molina, tartışma yapacaksak bir takım ana kurallar saptayalım, çünkü eldeki konuya bağlı kalmazsak çoluk çocuk işi olur, lise düzeyinde bir şey.

— Benim konudan ayrıldığım yok.

— Güzel, öyleyse ilkin ben savımı ortaya süreyim ki senin de bir fikrin olsun.

— Dinliyorum.

— Benim elimdeki şu dakika için yaşamamın dünyada yolu yok çünkü ben hayatımı siyasal savaşıma adamışım, ya da, ne bileyim, siyasal eylem, diyelim istersen. Anlıyor musun? Buradaki herşeye katlanabilirim, bu da çok şeydir... ne var ki işkenceyi düşünecek olursan bunlar hiç sayılır... işkencenin nasıl bir şey olduğunu dünyada bilemezsin çünkü...

— Ama kafamda canlandırabilirim.

— Hayır canlandıramazsın... Her neyse, hepsine katlanıyorum... çünkü gerisinde bir amaç yatıyor: toplumsal devrim. Önemli olan budur, duyularımızı doyumlamak ancak sonradan gelir. Savaşım sürdüğü sürece ki ben ölünceye dek sürecek büyük bir olasılıkla, benim bedensel, duygusal hazlar peşinde koşmam doğru olmaz, anlıyor musun ne demek istediğimi? Çünkü, inan, benim için ikinci derecede önemlidir. Asıl büyük haz bambaşka bir şeydir, kendimi gerçekten soylu bir amacın hizmetine adamış olmanın bilincidir... demek istediğim, şey.. belirli bir ideolojinin hizmeti.

— Ne demek yani, belirli bir ideoloji?

— Beslediğim idealler... tek sözcüğe sığdırmamı istiyor-

san Marxism. Hem ben bu hazı nerde olursa olsun duyumsayabilirim, şu hücrenin içinde, hatta işkence sırasında. Benim gerçek gücüm budur.

— Ya sevgilin?

— O da ikinci derecede kalır. Ben de onun için ikinci derecede önemliyim, çünkü neyin önemli olduğunu biliyor.

— Sen mi öğrettin?

— Yoo, sanırım ikimiz birlikte keşfettik bunu, aslını ararsan. Şu anlatığım aklına yattı mı?

— Mmm.. hmmm..

— Peki aklına yatmışa benzemiyor, Molina.

— Yok, sen bana aldırış etme. Şimdi biraz uyumak istiyorum da.

— Şaka ediyorsun herhalde? Ya Panter Kadın? Zaten dün gece en meraklı yerinde bıraktın beni.

— Yarın, olur mu?

— İnsaf et! Bir şey mi var?

— Hiç bir şey...

— Söyle bana...

— Yok, çocukluk ediyorum, hepsi bu.

— Hiç değilse bir ipucu ver.

— Bana bak, ben böyleyim işte, kimi şeyler kolaycacık incitir beni. Tuttum sana kendi kumanyamla bu yemeği hazırladım. En kötüsü, avokadolara bayıldığım halde yarısını sana verdim, oysa yarın kendim pek güzel yiyebilirdim. Elime ne geçti sanki?.. Sana kötü alışkanlıklar aşılıyorum diye suratıma çarptın.

— Böyle olmasana, aşırı duyarlıklısın...

— Ne yapayım peki? Ben böyleyim işte, duygusal mı duygusal.

— Ha şunu bileydin. Şu tutumunla tıpkı...

— Neye susuyorsun?

— Hiç.

— Söyle, Valentin, biliyorum ne diyeceğini.

— Evet.

— Peki, kadın gibi yufka yürekli olmanın neresi kötü?

Kim demiş erkekler de duyarlı olmaz diye, canları isterse, garibanın biri ya da bir ibne?

— Bilmem ama kimi zaman o tür davranışlar insanı köstekliyebilir.

— Ne zaman? İşkence sırasında mı?

— Hayır. İşkencecilerle hesabın kesildiği sırada.

— Bak, erkekler kadın gibi davransalar işkenceciler de ortadan kalkar.

— Peki ya sen? Erkeksiz sen ne yaparsın?

— Haklısın. Erkeklerin çoğu canavar ama ben onları seviyorum.

— Molina... Sen, erkeklerin hepsi kadın gibi davransalar işkenceciler ortadan kalkar, dedin ya. Bir gerçek payı var bu sözünde, entipüften de olsa, bir gerçek payı.

— Çok naziksin.

— Ne demek nazik?

—İnce ve de burnu büyük : «Entüpüften de olsa bir gerçek payı.»

— Peki. Seni incittimse özür dilerim.

— Özür dileyecek bir şey yok.

— Güzel, öyleyse biraz gevşe de beni cezalandırmaya kalkma.

— Seni cezalandırmak mı? Aklını kaçırmışsın sen.

— Bir şey olmamış gibi davran, öyleyse.

— Filmin gerisini anlatayım istiyor musun?

— Elbette, be adam.

— Adam mı dedin? Erkek mi var, yani burda? Aman tut, kaçmasın!

— Anladık, şakayı kes de filmi anlatmana bak.

— Nerde kalmıştık...

— Benim sevgilim yani asistan kız artık kadının ayak seslerini duyamıyordu.

— Tamam, bu noktada gerçek bir dehşetle titremeye başlıyor. Ne yapacağını bilemez durumda. Panter kadını görmek korkusundan arkasına dönmeyi göze alamıyor, bir an durup kulak kabartıyor, topuk tıkırtıları duyulacak mı diye ama tıs yok, mutlak bir sessizlik, yalnızca yapraklar, rüz-

şarla hışırdıyor... Ya da başka bir şeyle. O zaman kız uzun, çılgın bir çığlık koparıyor, hıçkırıkla inilti arası bir şey, gelgelelim tam o sırada önünde durmuş olan otobüsün otomatik kapısının açılmasıyla çığlık araya kaynıyor çünkü basınçlı kapılar tıpkı emme basma tulumba gibi ses çıkarıyor. Kız artık güvenliktedir. Otobüs sürücüsü onu orda öyle görünce durmuştur. Bir şey mi var, diye sorarsa da kız hiç bir şeyim yok, yalnızca biraz rahatsızım, deyip biner otobüse... Evet, Irena eve vardığında üstü başı tepeden tırnağa darmadağınıktır, ayakkabıları çamura batmış. Mimar hepten şaşkınlık içindedir, evlendiği bu zırtakoza ne diyeceğini, ne yapacağını bilememekte. Irena içeri dalar, kocasına tuhaf tuhaf bakar, çamurlu pabuçlarını çıkarmak için banyoya girer. O zaman adam da nihayet onunla konuşacak cesareti bulur çünkü artık kız ondan yana bakmamaktadır. Irena kocasının söylediklerini dinler: adam nasıl doktorun oraya gitmiş, onun kaç zamandır uğramadığını öğrenmiş, falan. O zaman Irena ağlamaya başlar, her şey mahvoldu, der, nasıl eskiden beri deli olduğundan, sanrılar gördüğünden korkarmış, hatta daha beter, bir panter kadın olduğunu sanırmış. O zaman kocası onu uzun uzun yatıştırıp kolları arasına alıyor, evet, hakkın var, adamın gözünde o tıpkı bir bebecik, öyle ya, adam onu bu durumda, böylesine savunmasız, böylesi perişan görünce gene bütün varlığıyla sevmeye başlıyor, onun başını omzuna bastırıyor, saçlarını okşayarak, bana inanmalısın, güvenmelisin, her şey düzelecek, diyor.

— Çok akla yatkın, bu film.

— Ama dahası var, bitmedi ki.

— Umarım! Buracıkta kesilemez ya. Ama bu filmin nesini beğeniyorum biliyor musun? Tıpkı bir alegori, hem de apaçık: kadının erkeğe kendini vermekten duyduğu korkuyu simgeliyor. Öyle ya, cinselliğe kendini tümden bıraktı mı biraz hayvanlaşıyor, anlıyorsun, değil mi?

— Bakalım, göreceğiz...

— Öyle bir kadın tipi vardır, çok duyagan, aşırı ruhsal, seksin kirli bir şey, bir günah olduğu düşüncesiyle yetiştirilmiş. Bu tip kızlar karışıktırlar hepten, evlendiklerinde frijid

çıkarlar, genellikle, çünkü içlerinde bir engel vardır, çevreleri onları böyle bir engel dikmeye itmiştir ya da bir duvar ki kurşun bile işlemez.

— Nerde kaldı ki başka şey işleyecek.

— Ben ciddi konuşuyorum ya bak şimdi lafı şakaya döken kim? Görüyorsun ya, sen de yapıyorsun.

— Konuş, ey sayın bilge.

— Bu kadar. Sen panter kadını anlat.

— Peki. Sorun şu: mimarımız karısının aklını nasıl yatıracak ki kadın ona güvensin de gene doktora gitsin.

— Yani bana.

— Evet. Yalnız kadın da ona doktordan hoşlaşmadığını anlatıyor.

— Elbet ya, doktor onu iyi ederse o da evliliğe, cinselliğe boyun eğmek zorunda kalacak.

— Gene de kocası onun aklını yatırıyor. O da korkınakla la birlikte doktora gidiyor.

— Onu en çok korkutan ne, biliyor musun?

— Ne?

— Doktor şehvetli bir tip, sen söyledin ya?

— Mmm-hmm.

— İşte sorun da bu çünkü herif kızı tahrik ediyor, bu yüzden de kız hiç bir terapiye boyun eğmiyor.

— Öyle olsun bakalım. Kız doktorun ofisine gidiyor. Tüm içtenliğiyle açılıyor ona, en büyük korkusunun bir erkeği öpüp pantere dönüşmek olduğunu anlatıyor. İşte o zaman doktorumuz ömrünün en büyük yanlışını yapıyor. Onun korkusunu gidermek amacıyla kendisinin nasıl hiç korkmadığını kanıtlamaya kalkışıyor. Onun yalnızca büyüleyici bir kadın, baş döndürücü bir kadın olduğuna nasıl inandığını göstermeye çalışıyor. Demek istediğim herifin seçtiği iyiletim yöntemi epey su götürür bir şey: kendi arzularına yenik düşüyor çünkü gerçekte kızı öpmenin bir yolunu aramaktaydı, buydu onun asıl düşüncesi. Gelgelelim Irena tongaya basmıyor, tam tersi bir tepki gösteriyor: evet, doktorun hakkı vardır, Irena normaldir! Doktorun ofisinden hemen ayrılıp mimarın stüdyosuna yollanıyor. Sanki kararı karardır ve niyeti hemen o

gece kendini kocasına vermektir. Çok mutludur, yol boyunca koşar, soluk soluğa varır oraya. Gel gör ki eşiğe varınca felce uğramış gibi olur. Saat geç olmuş, herkes evine gitmiştir, kocasıyla asistan kız dışında. Onlar da elele tutuşmuş, konuşur gibidirler ama bunun arkadaşça bir tutum mu yoksa ne olduğunu çıkartamıyorsun. Mimar gözleri yerde, konuşmakta, asistan da anlıyormuş, biliyormuş gibi bir ifadeyle onu dinlemektedir. İçeri birinin girdiğinden haberleri bile yoktur... İşte burda belleğim bulutlanıyor.

— Biraz bekle, aklına gelir.

— Anımsadığıma göre yüzme havuzunda geçen bir sahne var, mimarın stüdyosunda geçen bir başka sahne, en sonuncusu da ruh doktoruyla ilgili.

— Aman deme! Sonunda panter kadın bana mı kalıyor yoksa?

— Yok, yok, patlama. Her neyse, o en sonuncu bölümü sana baştan sona özet olarak anlatabilirim istersen.

— İsterim ya.

— İşte böyle, mimarla öbür kız stüdyoda başbaşa konuşuyorlar. Derken bir kapı gıcırtısı duyunca konuşmalarını kesiyorlar. Başlarını kaldırıp bakıyorlar, kimsecikler yok. Stüdyo karanlık. Mimarın masasındaki lambanın dışında hiç bir ışık yok. Bu alttan vuran aydınlıkta da belli belirsiz ürkünç bir şey var sanki. Bir hayvanın ayak seslerini, basıp çiğnediği kâğıtların hışırtısını işitiyoruz, evet, şimdi anımsıyorum, karanlık köşelerin birinde bir kâğıt sepeti var, bu sepet yere yuvarlanıyor, görünmeyen ayaklar da kâğıtları çiğniyor. Asistan kız bir çığlık koparark adamın arkasına saklanıyor, o da, «Kim var orda? Kim o?» diye haykırıyor. İşte şimdi, ilk olarak bir hayvanın hırıltılı soluklarını duyabiliyorsun, dişlerin arasından çıkar gibi bir hırıldama sanki, anlıyor musun? Mimar kendini neyle savunacağını bilemediğinden o ağır cetvellerden birini kapıyor. Anlıyorsun ki bilinç altıyla falan fıstık, karısının ona söylediklerini anımsamaktadır, istavroz çıkarmanın hem şeytanı hem de panter kadını korkuttuğunu falan. Masa altından vuran ışık duvara dev boyu gölgeler yansıtıyor, mimarla koluna yapışmış duran kızın gölge-

leri, bir kaç metre ötede de uzun kuyruklu bir yaban hayvanının gölgesi. Mimar elinde bir haç tutar gibidir, bu da onun istavroz gibi çaprazladığı iki cetvelden başka bir şey değildir. Derken birden bire feci bir homurtu duyuluyor, sonra karanlığa dalıp giden korkmuş bir hayvanın ayak sesleri... Neyse, bundan sonraki olaylar o gece mi geçiyor bilmiyorum ama sanırım aynı gece, asistan kız evine dönüyor ki burası kadınlar için büyük bir otel gibi bir şey, bir çeşit kadınlar kulübü, bodrum katında da kocaman bir yüzme havuzları var. Olup bitenlerden ötürü asistan öyle diken üstünde ki o gece oteline döndüğü zaman, erkek arkadaş getirmek yasak oraya, kız da, en iyisi gidip biraz yüzerek sinirlerimi yatıştırmak, diye düşünüyor çünkü sinirleri pek gergin. Saat adamakıllı ilerlemiş, havuzda bir tanrının kulu yok. Havuzun yanında soyunma odaları, kız da soyunup giysilerini kendi dolabına asıyor, mayosunu, bornuzunu giyiyor. Bu arada otelin yukarı katında sokak kapısı açılıp içeri Irena girmez mi? Resepsiyondaki kadına öbür kızı soruyor, kadın da hiç bir şeyden kuşkulanmadığından, biraz önce yüzme havuzuna indi, diyor. Kadın olduğundan Irena içeri girmekte hiç güçlük çekmiyor. Bırakıyorlar geçsin, oldu bitti. Aşağıda havuz tümden karanlıktadır. Kız soyunma odasından çıkınca havuzun içinde bir kaç ışık açar, suyun yüzünün hemen aşağısında. Tam saçlarını yüzme başlığını altına sokarken ayak sesleri duyar. Biraz ürkerek, gelen kim, bekçi mi, diye sorar. Yanıt yok. O zaman kızcağızın resmen ödü çatlar işte. Bornuzunu sırtından attığı gibi havuza dalar. Suyun orta yerinden havuzun hâlâ karanlıkta duran kıyılarını süzmeye başlar. Şimdi artık hışımla volta atan simsiyah bir yaban hayvanının homurtularını duyabiliyorsun, biçimini tam olarak çıkartamasan da. Havuzun kıyısında kıpırdanan, adeta kayan bir gölge var. Homurtular da zor duyulacak kadar alçak, hep dişlerin arasından çıkıyor sanki bu hırıldamalar, derken bir çift yemyeşil göz havuzdaki kızı süzerek ışıyor ve kız şimdi deliler gibi basıyor çığlığı. Bunun üzerine bekçi kadın koşup geliyor, bütün ışıkları yakarak, ne oluyoruz, diye soruyor. Ortalıkta kimsecikler yok, öyleyse bu çığlıklar neye? Kızcağız yerin

dibine geçiyor, neden böylesi korktuğunu nasıl açıklayacağını bilemiyor. Buraya bir panter kadın girmiş, dese ne olacağını düşünebiliyor musun? O da, biri var gibi geldi, diye geveler, ortalıkta bir hayvan mı öyle bir şey dolaşıyor sandım, falan der. Bekçi kadın da, şu salağın saçmalarına da bak, der gibi bir bakış bakar ona. O sırada kızın bir arkadaşı gelmiştir, kız ayak sesi duyunca tepeden tırnağa titremeye başlar, derken ikisi konuştukları sırada yerdeki bornuzu görürler, şahrem şahrem yırtılmış ve de su birikintilerine basıp geçmiş bir hayvanın ayak izleri... Beni dinliyor musun sen?

— Evet ama bu gece kafama bir şey takıldı, bilmem neden bir türlü silkip atamıyorum.

— Ne?

— Hiç bir şey. Dikkatimi veremiyorum.

— Hadi, konuş canım, açıl biraz.

— Hiç, sevgilimi düşünüyordum da.

— Adı ne?

— Sorun o değil. Dinle, sana lafını hiç açmam ama aklımda hep o vardır.

— Nasıl oluyor da yazmıyor sana?

— Yazıp yazmadığını nerden biliyorsun? Belki ben sana başka birinden mektup alıyorum, derim de aslında mektuplar onundur. Yoksa ben duştayken sen benim eşyalarımı mı karıştırıyorsun?

— Sen deli olmuşsun, Valentin. Bana hiç onun mektubunu göstermedin de.

— Ne bileyim, ondan konuşmayı hiç sevmem ama bilmem neden, şu sırada içimden seninle bu konuyu konuşmak geldi... sen panter kadının asistan kızın peşine düştüğünü anlatırken bir korku düştü içime.

— Nedir seni korkutan?

— Kendim için değil, sevdiğim kız için korktum.

— Haa..

— Aklımı mı oynattım ne, böyle bir konuyu açtığıma göre.

— Ne diyeymiş? İçimden geliyorsa konuş.

— Sen panter kadının o kızı nasıl izlediğini anlatmaya başlayınca kendi sevdiğim kızın tehlikede olduğunu görür

gibi oldum. Burada da elim ayağım öyle bağlı ki, dikkat etsin diye, çok tehlikeli işlere atılmasın diye onu uyarmak istesem de...

— Anlıyorum.

—Anlıyabilirsin, benim kadınım olduğuna göre o da bu savaşımın içinde. Ama bunu sana söylememem gerek, Molina.

— Sen merak etme.

— Sana bu gibi bilgiler yüklemek istemiyorum da ondan Bilmesem daha iyi. Ne olsa yüktür, senin kendi yükün de kendine yeter.

— Ben de öyleyim, biliyor musun, burda olduğum için elimden hiç bir şey gelmediğini hissediyorum. Ama benim düşündüğüm kişi kadın filan değil, annem.

— Annen yapayalnız değil ya, umarım?

— Halamla oturuyor, babamın kız kardeşi. Ama öyle hasta ki. Yüksek tansiyonu var, kalbi de zayıf.

— Yalnız, biliyorsun, o gibileri pek âlâ yaşayıp gidebilirler, hem de bazan yıllar yılı.

— Gene de onları üzüp sinirlendirmemek gerekir, Valentin.

— Ne demek istiyorsun?

— Bir düşünsene, oğlunun hapislere düşmesi. Hem de böyle bir nedenle.

— Düşünme bunu. En kötüsünü atlattınız sayılır, öyle değil mi? Annen artık ister istemez bunu sineye çekmek zorunda.

— Ama öyle özlüyor ki beni. Oldum olası çok yakınızdır.

— Düşünmemeye çalış. Ya da elinde değilse... annenin hiç olmazsa benim sevgilim gibi tehlikede olmadığına şükret.

— Ama onun tehlikesi içerde, annem düşmanını kendi içinde taşıyor, o zayıf kalbi yok mu!

— Seni bekliyor ya, senin burdan kurtulacağını biliyor, sekiz yıl gelir geçer, bir de bakarsın iyi hal için cezanı indirirler bile. Bu da annene seni bekleyebilmek için güç verir. Böyle düşün.

— Mmm-hmm. Doğru söylüyorsun.

— Yoksa çıldırırsın.

— Bana sevgilini anlat biraz, içinden geliyorsa...

— Ne söyliyebilirim ki? Asistan kızla hiç bir ortaklaşa yönü yok. Neden benzetme yaptım, bilmiyorum.

— Güzel mi?

— Evet, tabii.

— Çirkin de olabilirdi. Neye gülüyorsun, Valentin?

— Bilmiyorum, neden güldüğümü bilmiyorum.

— Nedir böylesine gülünçlü bulduğun?

— Bilmem ki...

— Her halde.. çok komik olsa gerek.

— Senle ben, bize gülüyordum.

— Neden?

— Bilmiyorum. İzin ver, düşüneyim, çünkü şu sırada anlatamıyacağım.

— Peki, yalnız gülmeyi kes.

—Neden güldüğümü kendim iyice anladığım zaman söyliyeyim daha iyi.

— Ben şu filmi bitirsem ne dersin?

— Evet, lütfen.

— Nerde kalmıştık?

— Kız havuza atlayıp canını kurtarmıştı.

— Tamam, peki sonrası nasıldı?... Şimdi sıra ruh doktoruyla panter kadının hesaplaşmasına geliyor.

— Sözünü kesebilir miyim?.. Kızar mısın, Molina?

— Ne oluyor?

— Yarın devam etsek daha iyi olacak, Molina.

— Çok kalmadı, yakında bitecek.

— Dikkatimi senin anlattıklarının üstünde toplayamıyorum. Üzgünüm.

— Sıkıldın mı?

— Yoo, yoo, öyle değil. Kafam allak bullak. Biraz sessiz kalmak istiyorum, bakalım bu kriz geçecek mi. Çünkü deminki gülüşümün aslı buydu: bir panik isterisi.

— Sen nasıl istersen.

— Kadınımı düşünmek istiyorum. Bir şey var ki anlamakta güçlük çekmekteyim, onu düşünmek istiyorum. Bilmem sana da olur mu? Bir şeyi tam kavramak üzere olduğunu

hissedersin, düğümü çözmene ramak kalmıştır ama ipi bulup çekmezsen.. kaçar gider.

— İyi, yarın öyleyse.

— Peki, yarın.

— Yarın filmi bitireceğiz.

— Buna nasıl üzüldüğümü bilemezsin.

— Sen de mi?

— Evet, keşke biraz daha uzasaydı. Ama en kötüsü, acıklı bitecek, Molina.

— Sahiden sevdin mi?

— Eh, zamanımızı daha çabuk geçirtti, öyle değil mi?

— Ama öyleyse aslında filmi valla-billa sevmedin, demektir.

— Sevdim işte. Sona ermek üzere olması da yazık, doğrusu.

— Saçmalama, bir tane daha anlatırım.

— Ciddi mi?

— Elbette, aklımda bir sürü güzel güzel filmler var.

— Harika. Hadi sen çok sevdiğin bir filmi anımsamaya çalış. Bu arada ben de düşünmem gereken şeyi düşüneyim, anlaştık mı?

— Kaçırma o ipliği.

— Tamam.

— O yumağı elinden düşürürsen sana ev idaresi dersinden sıfır veririm, Miss Valentina.

— Sen benim için hiç merak etme.

— Peki bundan böyle işine burnumu sokmam.

— Bana Valentina da deme. Kadın değilim ben.

— Nerden bilebilirim?

— Üzgünüm, Molina, eşantiyon göstermek adetim değildir.

— Merak etme, benim de böyle bir şey istediğim yok.

— Allah rahatlık versin. İyi uyu.

— Sana da iyi geceler.

— Dinliyorum.

— İşte dün de söylüyordum ya, bu son bölüm aklımda

pek iyi kalmamış. Hemen o gece mimar ruh doktorunu telefonla eve çağırıyor. İkisi birden bekliyorlar ama Irena daha ortalarda yok.

— Kimin evi bu?

— Mimarınki. Derken asistan kız mimara telefon ediyor, kadınlar oteline, ordan da karakola gitmesini söylüyor, çünkü yüzme havuzundaki olay yeni olmuştur. Böylece mimar ruh doktorunu evde tek başına bırakıyor yalnızca kısa bir süre için, ne var ki şrak! Irena eve geliyor ve kendini ruh doktoruyla yüz yüze buluyor. Gece olmuştur, doğallıkla, odayı yalnızca bir masa lambası aydınlatmaktadır. Kitap okumakta olan ruh doktoru gözlüğünü çıkarıp ona bakar. Irena ona karşı gene o tiksintiyle arzu karışımı bir his duyar çünkü dedim ya, adam yakışıklı, seksi herifin teki. Şimdi tuhaf bir şey oluyor. Irena adamın kollarına atılıyor çünkü öyle yapayalnız, kimsesiz hissediyor ki kendini, kocası ondan uzaklaşmış, arayıp soranı yok. Ruh doktoruysa bunu cinsel bir ilgi olarak yorumluyor. Üstüne üstelik, kadını öpüp de sonuna kadar giderse panter kadın olmak konusundaki o garip düşüncelerden onu kurtarabileceğini sanıyor. Öpüyor onu, birbirlerine iyice yapışmış kucaklaşıp öpüşürken apansız kadın... kadın adamın kollarından azıcık sıyrılır gibi yaparak yarı inik kirpiklerinin altından bakıyor ona, ayni zamanda hem şehvet hem nefretle ışıldayan yem yeşil gözler. Ve kadın adamdan koparak odanın karşı köşesine gidiyor, şahane antikalarla dolu bu oda, güzelim kadife koltuklar, üstü tentene örtülü masalar. Irena karşı köşeye gidiyor çünkü masa lambasının ışığı oraya ulaşmamakta. Yere çömeliyor, ruh doktoru da kendini savunmaya davranıyor ama artık çok geç çünkü o karanlık köşede bir an herşey birbirine karışıyor, daha biz ne olduğunu anlamadan bir de bakıyoruz Irena bir pantere dönüşmüş, doktor savunmak için ocaktan maşayı kapmaya ancak vakit buluyor. Gelgelelim panter onun üstüne atılmıştır bile, adam maşayla vurmaya çalışırsa da panter pençeleriyle onun gırtlağını çoktan parçalamış, adam oluk oluk kanları akarak yere yıkılmıştır. Panter hırıldayınca iki sıra kusursuz dişi gözükür, pençelerini gene açıp bu

kez adamın yüzüne atar, paramparça eder bir kaç dakika önce öpmüş olduğu o yanaklarla dudakları... Bu arada asistan Irena'nın kocasıyla beraberdir. Mimar kadınlar oteline, onunla buluşmaya gitmiştir, şimdi resepsiyonda doktora telefon etmeye çalışıyorlar ki tehlikede olduğunu bildirsinler çünkü artık bunun lamı çimi yok, Irena'nın kuruntusu falan değil bu, gerçekten panter kadın.

— Hayır, psikopat bir cani.

— Peki, peki. İşte telefon çalıyor, çalıyor ama kimse yanıtlamıyor. Doktor yerde cansız uzanmakta, bütün kanı akıp gitmiş. Derken mimar, asistan ve önceden çağrılmış olan polisler ağır ağır merdivenden çıkıyorlar ve bakıyorlar ki kapı açık, içerde de herif ölmüş. Irena'ya gelince, o görünürde yok.

— Ya sonra?

— Kocası onu nerde bulacağını biliyor, Irena'nın gideceği tek yer. Gece yarısı olmakla birlikte kalkıp parka gidiyorlar... daha doğrusu hayvanat bahçesine. Ha, bak sana anlatmayı unuttum.

— Ne?

— Ogün öğleden sonra Irena hayvanat bahçesine gitmişti gene, her gün yaptığı üzere, hani onu büyülemiş olan panteri görmeye. Bakıcı elinde anahtarları, hayvanlara et vermeye geldiğinde Irena oracıktaydı. Bakıcı da şu sana anlattığım dalgın ihtiyar. Irena biraz uzakta durmakla birlikte her şeyi gözlemişti. Bakıcı elinde anahtarlarıyla geldi, kafesin kilidini açtı, sürgüyü çekti, kapıyı açıp içeri iki tane koskocaman et parçası attı, sonradan sürgüyü gene yerine itti ama anahtarı almayı unuttu. Onun bakmazında Irena kafese sokulup anahtarı aldı. İşte o zaman öğleden sonraydı, şimdiyse gece olmuş, ruh doktoru ölmüş, mimar, öbür kız, bir de polisler, bir kaç sokak ötedeki parka doğru son hızla yola çıkıyorlar. Ama Irena oraya varmış bile, panterin kafesine ulaşmış. Uyur gezer gibi bir yürüyüşü var. Anahtarlar elinde. Panter uykuda ama Irena'nın kokusuna uyanıyor. Irena kafesin parmaklıklarının arasından bakıyor ona. Yavaş yavaş kapıya yaklaşıyor, anahtarı kilide sokup buruyor. Bu

arada ötekiler de yoldadır, polis arabalarının yaklaştığı duyuluyor trafikte yol açmak için sirenlerini çala çala. Gerçi o saatte ortalık da teptenha ya... Irena sürgüyü çekip kapıyı açarak panteri özgürlüğüne kavuşturuyor. Sanki bambaşka bir dünyaya uçmuş gibidir, yüzünde tuhaf bir ifade, trajik gene de garip bir heyecanla dolu, gözleri buğulanmış. Panter tek bir sıçrayışla kafesten kaçıyor, bir saniyenin binde biri kadar bir zaman boyunca havada asılıp kalıyor sanki, tam karşısında Irena. Bu sıçrayışın hızıyla Irena yere yıkılıyor. Arabalar gelip durmaktadır. Panter parkın içinden geçip yolun ötesine geçerken son hızla bir polis arabası gelmekte. Araba pantere çarpıyor. Arabadan inenler panteri ölü buluyorlar. Mimar kafeslerin oraya gidince Irena'yı orda tam ilk karşılaştıkları yerde, parke taşlarının üzerine yıkılmış olarak buluyor. Panterin çarpıp geçen pençesiyle yüzü paralanan Irena ölmüştür. Genç asistan mimarın durduğu yere geliyor, şu gördükleri feci sahneyi unutmaya çalışarak ikisi kolkola oradan uzaklaşıyorlar. Ve

SON.

— ...
— Sevdin mi?
— Evet...
— Çok mu az mı?
— Yazık, bitti.
— Eğlendik, değil mi?
— Hem de nasıl!
— İşte buna sevindim.
— Oynatmış olsam gerek.
— Neyin var senin?
— Filmin bittiğine üzülüyorum da.
— Bitmişse ne çıkar, ben sana yenisini anlatırım.
— Yok, sorun o değil. Sana söyleyeceğim şeye güleceksin.
— Söyle de duyalım.
— Üzülüyorum, çünkü filimdeki kişilere bağlandım. Şimdi bitti ya, sanki hepsi ölmüşler gibi oldu.
— Yaa, Valentin, demek senin de hislerin varmış!

— Bir yerden patlak verecek işte... insanın zayıflığı demek istiyorum.

— Hiç de zayıflık değil işte.

— Ne tuhaf, insan bir şeylere bağlanmadan edemiyor.. Sanki... zihnimiz... sürekli muhabbet salgılamadan edemiyor...

— Öyle mi dersin?

— Tıpkı midemizin sindirim için sular ürettiği gibi.

— Öyle mi diyorsun gerçekten?

— Öyle ya, damlıyan bir musluk gibi. Damlalar da ha bire damlayıp duruyorlar, kapatamıyorsun.

— Neden?

Kimbilir... kapılarının üstünden taşıyorlar da ondan.

— Sen de sevgilini düşünmek istemiyorsun.

— Ama bundan kaçınamaz gibiyim... çünkü onu çağrıştıran şeylere hemen ısınıveriyorum.

— Anlat bana azıcık, neye benziyor?

— Neler.. herşeyi verirdim onu kollarımda tutabilmek için, bir saniyecik bile olsa.

— O günü de göreceksin.

— Bazan hiç göremiyekmişim gibi geliyor.

— Ama sen müebbet değilsin ki.

— Onun başına bir şey gelebilir.

— Yaz ona, tehlikeye atılmasın. Sana muhtacım, de.

— Asla. Böyle düşünecek olsan dünyada hiç bir şeyi değiştiremezsin.

— Demek sen dünyayı değiştireceğini sanıyorsun ha?

— Evet, gülsen de umurum değil... söyleyince herkes gülüyor ama.. dünyada her şeyden önce yapılması gereken iş... dünyayı değiştirmektir.

— Dünyayı hop diye değiştiremezsin ki, hele tek başına hiç yapamazsın.

— İşin özü de bu ya, tek başıma değilim ben... anlıyor musun?.. Gerçek bu, önemli olan bu... İşin özü bu işte, şu dakikada yalnız değilim ben. Sevgilimle birlikteyim, bizim gibi düşünen herkesle birlikte... Kendi kendimin bunu unutmasına da izin veremem. Arada parmaklarının arasından

kayıp giden iplik bu işte. Neyse ki artık sımsıkı tuttum. Bir daha da bırakmıyacağım... Arkadaşlarımın hiç birinden uzakta değilim. Onlarla birlikteyim! Şimdi, şu dakikada!.. Ne çıkar gözümle göremiyorsam!

— Böyle bir şeyi yiyebiliyorsan, harika.

— Amma budalasın ha!

— Laflara bak...

— Canımı sıkma, öyleyse... böyle konuşma, sanki ben her konuda kendi kendini kandıran hayalcinin biriymişim gibi, çünkü işin aslı öyle değil. Kahve köşelerinde politikacılık oynayan palavracının biri değilim ben, anladın mı? Kanıtı da şu ki burada, bu yerdeyim, bir kahve köşesinde değil.

— Bağışla.

— Zarar yok.

— Sevgilin üstüne bir şey söyleyecektin, hiç bir şey söylemedin.

— Yok, en iyisi hepsini unutalım.

— Sen nasıl istersen.

— Gerçi konuşmamak için ortada hiç neden yok ya. Onu konuşmak beni sarsmamalı.

— Sarsıyorsa sakın...

— Sarstığı falan yok... Yalnız sana onun adını söylemesem daha iyi.

— Asistan kızı oynayan artistin adı aklıma geldi.

— Neymiş?

— Jane Randolph

— Hiç duymadım.

— Eskilerdendir, kırklı yıllarda falan. Senin sevgilinin adı yerine Jane Randolph deyip çıkarız.

— Jane Randolph.

— Jane Randolph... YEDİNCİ KOĞUŞUN ESRARI filminde,

— Baş harflerden biri de tutuyor hani...

— Hangisi?

— Ne anlatayım istiyorsun ona ilişkin?

— Ne istersen, nasıl bir kız olduğu falan.

— Yirmi dört yaşında, Molina. Benden iki yaş küçük.

— Benden de onüç yaş küçük.

— Oldum olası ihtilalciymiş. Başlangıçta... neyse, senden çekinecek değilim... başlangıçta cinsel ihtilal açısından.

— Kuzum, anlat bunu bana.

— Bir burjuva ailesinin kızıdır, çok zengin değil ama, biliyorsun işte, halleri vakitleri yerinde kimseler, Caballito'da iki katlı bir ev falan. Ne var ki kızcağız bütün çocukluğuyla yeni yetmeliğinde, ana babasının birbirlerini nasıl mahvettiklerini seyrederek kıvranıp durmuş. Öyle bir baba ki anayı aldatırmış, ama biliyorsun ne demek istediğimi.

— Yoo, ne?

— Evin dışında ilişkilere gerekim duyduğunu saklayarak aldatırmış anayı. Ana da onu kızının önünde eleştirip yermeye adamış kendini, kocasının kurbanı olmaya adamış. Evliliğe inanmıyorum ben, ya da monogamiye, daha doğrusunu istersen.

— Beri yandan iki kişinin birbirlerini ömür boyu sevmeleri ne güzel.

— Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?

— Gönlümde yatan aslan bu.

— Peki, neden erkeklerden hoşlanıyorsun öyleyse?

— Onunla ne ilişkisi var bunun?.. Ben de bir erkekle ömür boyu kalmak istiyorum.

— Yaa, demek sen gerçekte tipik bir burjuva erkeğisin ha, Molina?

— Burjuva hanım, de lütfen.

—Hepsinin nasıl bir aldatmaca olduğunu göremiyor musun peki? Kadın olsan bunu istemezdin.

— Fevkalade bir erkeği seviyorum, tek istediğim de ömür boyu onunla yaşamak.

— Bu da olamıyacağına göre, çünkü erkekse kadın istiyecektir... sen de kendini aldatmaktan hiç vazgeçmiyeceksin.

— Sen sevgilini anlat, kendimden konuşmak istemiyorum.

— Tamam, peki. Demin dediğim gibi, bu insanlar bizim.. adı neydi?

— Jane Randolph.

— Jane Randolph'u tam bir hanımefendi olarak yetiştir-

mişler. Piyano dersleri, Fransızca, resim, liseden sonra Katolik Üniversitesi.

— Mimarlık mı yoksa? Ondan bağıntı kurdun aralarında.

— Yok, sosyoloji. İşte evdeki çıngar o zaman başlıyor. Jane devlet üniversitesine gitmek isterken onlar zorla Katolik'e yazdırtıyorlar. Üniversitede Jane bir öğrenci delikanlıyla tanışıyor. Aşık olup sevişmeye başlıyorlar. Çocuk da baba evinde oturuyormuş ama ayrılmış, geceleri bir telefon santralında çalışmaya başlayıp ufak bir daire tutmuş, gündüzlerini orda geçirir olmuşlar.

— Okumayı da bırakmışlar.

— O yıl, başlangıçta okula daha az gitmişler ama Jane sonradan okumasına hız vermiş.

— Ama çocuk vermemiş.

— Aynen çünkü çalışıyormuş. Bir yıl sonra da Jane onun yanına taşınmış. İlkin evde sürtüşmeler olmuşsa da sonradan anayla b.aba durumu sineye çekmişler. Çocuklar madem böylesi körkütük aşık, sonunda evlenirler diye umuyorlarmış. Çocuk da evlenmek istiyormuş. Ama Jane hep o eski teraneyi yinelemek istemiyormuş. Kararsızmış bu yüzden.

— Kürtaj falan?

— Evet bir tane. Gelgelelim bu onu çöküntüye uğratacağına kararını pekiştirmiş. Çocuğu olursa dünyada olgunlaşamıyacağını, gelişmeye fırsat bulamıyacağını açıkça görmüş. Özgürlüğünün sınırlanacağını. Derginin birinde bir muhabirlik bulmuş, daha doğrusu muhabirlikten daha kolay bir iş, daha çok sokaklarda dolaşıp toplayabildiğince bilgi ve haber topluyorsun. İşte Jane derginin politik bölümünden bir çocukla tanışmış. Hemencecik bir yakınlık duymuş ona karşı, ötekisiyle olan ilişkinin durgunluktan yosun tutmaya başlamış olduğunu sezinlemiş.

— Ne diye yosun tutsun?

— Birbirlerine verecekleri ne varsa verip bitirmişler de ondan. Çok bağlıymışlar bağlı olmasına da salt bununla yetinmeyecek kadar gençmişler daha, ne yapmak istedikleri konusunda daha hiç bir fikirleri yokmuş henüz... İkisinin de.

Böylece... Jane ilişkiye biraz serbestlik getirmeyi önermiş. Öğrenci de razı olmuş, böylece kız dergide çalışan çocukla da görüşmeye başlamış.

— Hâlâ üniversitelinin evinde mi kalıyormuş?

— Evet, kimi zaman da hayır. Sonra temelli gazetecinin yanma taşınmış.

— Gazeteci politik olarak hangi yandaymış?

— Solcu.

— Kıza da mı öğretmiş bunu?

— Yok. Jane oldum olası bir değişikliği gerekli görürmüş zaten. Hem bak, saat de epey geç oluyor, değil mi?

— Gece yarısından sonra ikiye geliyor.

— Gerisini yarın anlatırım, Molina.

— Öç alıyorsun, ha?

— Hayır, maskara. Yorgunum da.

— Ben değilim. Hiç uykum yok.

— İyi geceler.

— İyi geceler.

— Hiç uyuyabildin mi?

— Yoo, yorgun değilim, dedimdi sana.

— Ben de biraz huzursuzum.

— Uykum var, diyordun.

— Evet ama sonradan kafama takıldı. Havada bıraktım seni.

— Havada mı bıraktın?

— Evet ya, konuşmamızı bitirmedim.

— Takma kafana.

— İyisin ya?

— Mmm-hmm.

— Neden uyumuyorsun öyleyse?

— Bilmiyorum. Valentin.

— Bak, benim sahiden biraz uykum var, gözlerim kapandı kapanacak. Senin de biraz uyuyabilmen için bir yol düşündüm.

— Neymiş?

— Bana bundan sonra anlatacağım filmi düşün.

— Parlak fikir.

— Yalnız, iyi filim olsun ha, panter kadın gibi. Dikkatli seç, Molina.

— Sen de bana Jane'i anlatırsın, biraz daha.

— Yok, orasını bilemiyorum... Bir anlaşma yapalım. Sana herhangi bir şeyi söyleyebileceğimi hissedersem seve seve anlatırım. Ama sen bana sorma, ben içime yattığı zaman lafı açarım. Anlaştık mı?

— Anlaştık.

— Şimdi artık filmi düşün.

— Peki.

— Ciao.

— Ciao.

Bölüm 3

— Film Paris'de geçiyor, Alman işgalinin başlamasından bir kaç ay sonra. Zafer Takının altından Nazi askerleri geçmekte. Dört bir yanda Alman gamalı haçını taşıyan bayraklar dalgalanıyor, Eyfel Kulesinde, her yerde, Askerler geçit resmi yapıyorlar, baştan aşağı sarışın, bakmaya doyamazsın, onlar geçerken Fransız kadınları sıram sıram alkışlıyorlar. Biraz ötede bir kaç asker de Parisin tipik bir yan sokağı boyunca ilerliyerek bir kasap dükkânına giriyorlar. Dükkânda ihtiyar bir kasap var, sivri kafalı, tepesinde de hani o ufak takkelerden biri.

— Hahamlar gibi.

— Yüzü öyle çirkin ki. Askerlerin içeri girip araştırmaya başladıklarını görür görmez müthiş bir korkuya kapılıyor.

— Ne arıyor askerler?

— Ne olursa. Nitekim gizli bir mahzen buluyorlar, içine silme erzak istif edlimiş, kara borsa olduğu belli. Dükkânın önüne koca bir kalabalık birikiyor, çoğunlukla ev kadınları, başları bereli Fransız erkekleri, hepsi tipik aşağı tabaka, hepsi de içerdeki ihtiyar leş kargasının tutuklanmasını ko-

nuşuyorlar. Avrupa artık aç kalmayacak, diyorlar çünkü Almanlar yoksul halkın sömürülmesine son veriyor, diyorlar. Tam askerler ordan ayrılırken yaşlı bir kadın başlarındaki subayı kucaklıyarak, sağol, oğlum, mu öyle bir şey diyor. Subay da sevimli, temiz yüzlü, gençten bir teğmen. Bütün bunlar olup biterken ayni sokağa bir pikap araba sapıyor. Ama sürücünün yanında oturan her kimse askerleri ya da kalabalığı görünce sürücüye kenara çek, diyor. Sürücünün yüzü katır yüzüne benziyor, şöyle, şaşımtırak, cani yüzü ama ayni zamanda geri zekalı. Öteki, patronun o olduğu belli, kamyonun arkasına bakıyor, oradaki yükün üstünü muşambayla örtüp gizlemeye çalışıyor, yük de gene erzak. Arabayı geri vitese takıp oradan uzaklaşıyorlar. Biraz sonra patron arabadan inerek tipik bir Paris barına giriyor. Bu adam aksak, pabuçlarının birinin altında kapkalın bir dolgu var ama gümüşten yapılma, nal gibi. Telefonda konuşarak kara borsacı kasabın biraz önce enselendiğini bildiriyor, kapamazdan önce parolayı veriyor: yaşasın makiler, çünkü bunların topu da maki.

— Sen bu filmi nerde gördüm, Molina?

—Burda, Buenos Aires'de, Belgrano semtinde bir sinemadaydı, hain o büyük, bahçeli evlerin olduğu semt vardı ya, ırmağa doğru uzanan değil de öbür yöndeki, Villa Urquize yönünde, hatırladın mı? Bir kaç yıl önce yaktılar oralarını. Benim oturduğum yer oraya çok yakın ama bakımsız olan tarafta.

— Filmi anlatsana.

— Peki. İşte, birden kendini Parisin orta göbeğindeki şahane bir tiyatroda buluyorsun, koyu renk kadife döşemeler, localarda, merdivenlerde ağır pirinç parmaklıklar, korkuluklar. Burası ünlü bir müzikholdür, sahnede yeni bir numara başlıyor, bir sıra figüran kız, başka hiç bir şey yok, kızların hepsinin de vücudu sanki dökme, unutulmaz bir görüntü çünkü bir yanları siyaha, tepeden tırnağa siyaha boyanmış, bir yandan bacak sallarken bir yandan birbirlerinin beline tutunuyorlar, kamera yaklaşıyor, bir dizi Afrikalı kıza benziyorlar, üzerlerinde muzlardan yapılma birer etekten başka bir-

şeycik yok, derken çalparaların şıngırdamasıyla öbür yana döner dönmez sarışın oluyorlar, üzerlerinde de muz yerine ince şeritler, ştrasdan yapılma, başka hiç bir şey yok, bir ştraslar arabeski.

— Ştras nedir?

— İnanmıyorum! Sahi bilmiyor musun?

— Bilmiyorum.

— Ştras son zamanlarda gene moda oldu. İşte elmasa benzer ama hiç bir değeri yoktur, şıkır şıkır cam parçacıkları gibi bir şey, böyle şeritler yaparlar onlardan, her türlü takı.

— Bu kadar zamanı boşa harcama da filmde ne olduğunu anlat bana.

— Figüran kızların numarası sona erince sahne zifir karanlığında kalıyor, derken arkada ses gibi bir ışık yükselmeye başlıyor, şahane bir kadın silueti yavaş yavaş ortaya çıkıyor, çok uzun boylu, hiç kuşkusuz. Dumanlı bir biçimden ibaretken gitgide belirginleşiyor çünkü kadın tavandan asılan kat kat tüllerin arasından geçtiği için doğal olarak her an biraz daha açıkça görebiliyorsun, vücudunu eldiven gibi saran gümüş lame bir gece esvabı giymiş. Hayalinde canlandırabileceğin en şahane kadın. Başlıyor şarkı söylemeye, ilkin Fransızca sonra Almanca. Sahnenin ta tepesinde, yüksekte durmaktadır, derken apansız ayağının dibinde şimşek gibi bir şey çakınca aşağıya doğru inmeye başlıyor, artık her adımda fışt, yeni bir şimşek çakıyor, en sonunda da bütün sahneye ışıktan çizgiler çiziliyor, çünkü her ışık çizgisi bir merdiven basamağının kenarına geçmiş. Böylece seyirci ayırdına varmadan, sahneden ışıktan bir merdiven oluşuveriyor. Localardan birinde de genç bir Alman subay oturmakta, hani o başlangıçtaki teğmen kadar genç değil ama bir o kadar yakışıklı.

— Sarışın mı?

— Evet ama kadın kara saçlı, kara gözlü. Cildi inanılmaz beyazlıkta, ne var ki saçları kuzgun karası.

— Yapısı nasıl? Herşey yerli yerinde mi yoksa dümdüz mü?

— Hiç de değil. Boyu çok uzun, yapısı da yerinde ama etine dolgun değil çünkü o günlerde uzun boylu, ince, hani kaygan siluetler gözdeydi. Kadın seyircilerin önünde eğilirken Alman subayıyla arasında yıldırım gibi bir kaç bakış geçiyor. Sonra makyaj odasında güzel bir demet çiçek buluyor ama üzerinde kart mart yok. Tam o sırada figüran kızlardan biri, tipik Fransız, kapıyı tıklatıyor. Ha, sana söylemediğim bir şey var, bu kadının söylediği şarkı neyse, çok garip bir şarkıydı. Bu söylediği şarkıyı her anımsayışımda içim korkuyla dolar çünkü şarkıyı söylerken o kapkara boşluğa dikiyordu gözlerini, yüzünde beliren ifade de pek öyle mutlu değildi. İnanmazsın, nasıl korku doluydu yüzü, beri yandan da kendini savunmak için parmağını kımıldatmıyor, kaçınılmaz olan şeye boyun eğmekle yetiniyordu.

— Peki neydi söylediği.

— Hiç bilmiyorum ama bir aşk şarkısı olduğundan eminim. Her neyse, o sarışın figüran kızlardan biri heyecan içinde makyaj odasına girerek başına geleni anlatıyor çünkü bunu ilk önce onun, en hayran olduğu sanatçının duymasını istiyor. Çocuğu olacakmış. Besbelli şarkıcımız, adı da, hiç unutmam Leni'ydi, çok tedirgin oluyor, çünkü kızın evli olmadığını biliyor. Ama kız hiç kaygılanma, diyor, çocuğun babası bir Alman subayıymış, kızı gerçekten seviyormuş, şu sırada da evlenmek için gerekli işlemleri yoluna koymaktaymışlar. Ne var ki bu sırada figüran kızın yüzü bulutlanıyor, Leni'ye başka bir şeyden korktuğunu söylüyor. Leni, ne diye soruyor ama kız, aslında hiç bir şey değil, saçmalıyorum, diyor ve gidiyor. O zaman tek başına kalan Leni, acaba ben yurdumu işgal etmiş birine gönül verebilir miydim, diye düşünüyor, böyle düşünceleri çinde otururken bir ara çiçekler dikkatini çekiyor, özel hizmetçisine bunların ne çiçeği olduğunu soruyor. Meğer çiçekler ta Alman Alplerinden geliyormuş, dünya kadar para karşılığında Paris'e özel olarak yollanırmış. Bu arada sarışın figüran kız da Paris sokakları boyunca evine yollanmıştır. Savaştan ötürü geceleyin sokaklar kapkaranlık ama kız başını kaldırıp bakınca ta yukarda eski bir apartımanın en üst katında bir lamba yandığını gö-

rüyor, yüzü bir gülücükle aydınlanıyor. Bu kızın antika bir saati var, elbisesinin göğsünde bir broş gibi, şimdi bu saate bakınca handiyse gece yarısı olduğunu görüyor. Tam o sırada ta yukarıda bir pencere açılıyor, ışığın yandığı yerde, hani o başlangıçtaki çocuk, genç Alman teğmeni, pencereden sarkıp kıza gülümsüyor, körkütük aşık olduğu yüzünden belli. Anahtarı aşağı atıyor, anahtar yolun ortasına düşüyor. Kız da almaya gidiyor. Ha, sokağı ilk gördüğümüzde, bunlar olup bitmezden önce, sanki kızın yanından bir gölge gelip geçiyor. Ama dur, tamam, kenarda park etmiş bir araba var, arabanın içinde birinin saklandığını karanlıkta zar zor seçiyoruz. Yok! Şimdi hatırladım, kız bu semtin sokaklarından geçerken sanki biri onu izliyor, duyduğumuz ayak sesinde de bir tuhaflık var, ilkin bir adım atılıyor sonra peşinden bir şey sürüklenmiş gibi oluyor.

— Aksak adam.

—Evet, aksak adam ortaya çıkıyor, o sırada yaklaşıp duran kupe arabayı görüyor, bunun sürücüsü de o şaşı herif, hani yüzü cani yüzü gibi olan. Aksak arabaya binip işaret verince araba vınlayarak kalkıp uzaklaşıyor, gazı iyicene köklemiş. İşte şimdi o daracık sokağın ortasında kız anahtarı almak için eğilince otomobil gene yıldırım hızıyla gelip geçiyor ve kıza çarpıyor. Hiç durmadan yollarına devam ederek en sonunda o karanlık sokaklarda görünmez oluyorlar, sokaklarda trafik mrafik de hak getire. Herşeyi görmüş olan genç adam şimdi çılgınca aşağı koşuyor. Kız hâlâ inildemekte. Genç adam onu kucağına alıyor, kız ona bir şeyler söylemeye çalışmaktadır, sözleri zor duyuluyor: erkeğe, korkma, diyor, bebek sağlıklı doğacak, babasının göğsünü kabartacak, diyor. Gözleri öyle apaçık kalıyor, ölmüştür. Beğeniyor musun filmi?

— Daha bilemiyorum. Sen lütfen anlatmana bakar mısın?

— Hay hay. Bir de bakıyoruz, ertesi gün Alman polisi Leni'yi görmeye geliyor, ona bildiklerini tiraf ettirmeye çalışıyorlar, ölen kızla arkadaş olduğunu öğrenmişlerdir çünkü. Ne var ki Leni'nin hiçbir şeyden haberi yok, tek bildiği, kı-

zın bir Alman teğmeni sevmiş olduğu, hepsi bu. Gelgelelim polisler Leni'ye inanmıyorlar, bir iki saat gözetim altında tutuyorlar ama Leni tanınmış bir şarkıcı olduğundan telefonda bir ses onun salıvermesi için komut veriyor, o gece de her geceki gibi şarkı söyliyebilsin diye, Leni korku içinde olmakla birlikte o gece şarkı söylüyor. Makyaj odasına döndüğünde gene Alp çiçeklerinden bir buket buluyor. Tam üstünde kart var mı, diye aranırken bir erkek sesi, artık aranmamasını söylüyor çünkü bu gece çiçekleri kendisi getirmiştir. Leni irkilerek hızla dönüyor. Yüksek rütbeli bir Alman subayı ama genççene, öyle de yakışıklı ki bildiğin gibi değil. Leni ona kim olduğunu soruyorsa da locada gördüğü subay olduğunu tanımıştır besbelli. Adam Paris'teki karşı casusluk operasyonlarının başında olduğunu anlatıyor, o sabah çekmek zorunda kaldığı sıkıntıdan ötürü ondan kendisi özür dilemeye geldiğini söylüyor. Leni çiçeklerin onun ülkesinden mi geldiğini sorunca adam evet, diye yanıtlıyor, doğum yeri olan yukarı Palatinate'den geldiklerini söylüyor, dorukları kar kaplı tepelerin arasındaki şahane bir gölün kıyısından. Sahi, söylemeyi unuttum: sırtında üniforması yok, frak giymiş, Leni'yi temsilden sonra yemek yemeye çağırıyor, Paris'in en miniminnacık, en harika kabaresinde. Kabarenin orkestrasındaki çalgıcılar hep zenci, ortalık da öyle loş ki göz gözü görmüyor, tek bir sönük sahne ışığı dumanlı havadan süzülüp geçerek orkestranın üstüne düşüyor. Eski bir caz parçası çalmaktalar, okkalı bir zenci cazı, subay Leni'ye, ilk adın neden Leni, bu Alman adıdır, diye soruyor oysa soyadı Fransız ama ne olduğunu şimdi unuttum. Leni de sınır boyundaki Alsace yöresinden geldiğini anlatıyor. Eskiden o yörede Alman bayrağı da dalgalanırmış ama Leni kendisinin oldum olası yalnızca Fransayı sevdiğini, Fransanın iyiliğinden başka bir şey istemediğini söylüyor. Alman işgalinin bu amaca ne yönden yardım edeceğini kestiremiyorum, diyor. Adam da bu konuda hiç bir kuşkusu bulunmadığını söylüyor çünkü artık Almanya Avrupayı bütün halk düşmanlarından temelli arındırmak işine kendini adamıştır. Subay halk düşmanlarının kimileyin kendilerini vatanseverlik maskesi

ardında bile gizleyebildiklerini lieri sürüyor. Bir Alman brendisi söylüyor, bir an için Leni'nin onu sinirlendirmek istediğini sanıyorsun çünkü kendisi İskoç viskisi ısmarlıyor. İşin aslı şu ki Leni subayı benimsiyemiyor, içkisine dudak bile sürmeden yorgun olduğunu ileri sürüyor, adam da onu evine götürüyor. Bir limuzin'e biniyorlar, akıllara zarar, şoförlü möförlü! Leni'nin evinin önünde duruyorlar, kentin ortasında nefis bir ev. Leni alayla dudak bükerek adama, beni bir gün gene sorguya çekmeyi tasarlıyor musunuz, diye soruyor. Subay ne geçmişte ne de gelecek için böyle bir şey düşünmediğine yemin ediyor. Kadın limuzinden iniyor, subay onun eldivenli elini öpüyor. Kadın buz gibi duruyor, kılı bile kıpırdamamış. Subay, yalnız mı oturuyorsun, korkuyor musun, diye soruyor ona.. O da yok, diyor, arka bahçedeki evde oturan bir karı kocanın onun hizmetine baktıklarını anlatıyor. Nev ar ki tam dönüp eve gitmek üzereyken en üst kat penceresinde bir gölge gözüne çarpıyor. Gölge o saat kayboluyor. Kadın şöyle bir ürperiyorsa da subay hiç bir şeyin ayırdına varmıyor, kadının güzeliği gözlerini öylesine kamaştırmıştır. Bu kez Leni ne yapsın, evet, bu gece biraz korkuyorum tek başıma kalmaktan, diyor, ne olur beni başka yere götürür müsünüz, diyor. Böylece subayın kaldığı eve gidiyorlar, ama ev de ne ev ya! Yalnız alabildiğine garip, baştan başa bembeyaz duvarlar, resim mesim yok, iyice yüksek tavanlar, eşya desen pek az, olan da koyu renkli, dört köşe. dört köşe, gene de akıl almaz derecede pahalı olduğu anlaşılıyor, yalnız aşırı yalın. Pencere perdeleri beyaz şifondan, çok sayıda da beyaz mermerden yontu var, iyice modern, tam anlamıyla grek stili de denemez, çoğunluğu da erkek figürleri, sanki bir düş dünyasından. Subay erkek uşağa konuk odasının hazırlanmasını buyurunca uşak Leni'ye biraz tuhaf bir bakış fırlatıyor. Ama daha önce subay Leni'ye bir bardak şampanya almaz mı, diye soruyor, sizin ülkenizin en iyi şampanyası diyor, Fransa'nın topraktan fışkıran kanı. Harika bir müzik çalınmakta, Leni de diyor ki sizin ülkenizin tek sevdiğim şeysi müziği diyor. Açık duran pencereden içeri bir rüzgâr doluyor, çok yüksek iki yana açı-

lan bir pencere, beyaz şifon perde rüzgârda hayalet gibi süzülüyor, odadaki tek ışık olan mumlar da sönüyor. Şimdi artık pencereden içeri vuran ayışığı var yalnızca, Leni'nin üstüne vurunca o da yontuya benziyor o uzun boyuyla, o kılıf gibi beyaz elbisesiyle eski bir Yunan amforasına benziyor yalnız kalçaları o kadar geniş değil tabi, başına da nerdeyse yere kadar inen bir eşarp sarmış ya saçını zerrece bastırmadan, kusursuz bir çerçeve yaratıyor yalnızca. Subay da ona nasıl harika bir yaratık olduğunu söylüyor, başka dünyalardan gelme bir güzelliğin var, alın yazının da çok yüce olduğundan kuşkum yok, diyor. Onun bu sözleri kadına hafif bir ürperti veriyor, içini bir önsezi bürüyor, kendi yaşadığı çağda müthiş önemli olayların geçeceği, bunların da trajik sonuçlar doğurmasının kaçınılmaz olduğu içine doğuyor sanki. Eli titreyince bardağı yere düşüyor. Bakara kristali yerde bin parça. Kadın bir tanrıca gibidir, bir yandan da inanılmaz derecede savunmasız, korkuyla titreyen bir kadın. Subay onun elini tutarak üşüyüp üşümediğini soruyor. Yok, diyor Leni. Bu sırada müzik fortissimo'dur, kemanlar sanki cennette çalıyor. Kadın acaba bu müzik ne demeye geliyor, diye mırıldanınca adam, bunun en sevdiği müzik parçası olduğunu itiraf ediyor. Diyor ki — keman dalgaları bir Alman ırmağının suları gibiymiş ve de bu suların üzerinde teknesini yürütmekte olan yarı tanrı bir gemici varmış. Bu gemici düpedüz bir adammış aslında gel gör ki vatan aşkı ona tanrı gibi yenilmezlik bağışlamış çünkü artık korku denen şeyi temelli unutmuş. Müzik subayı öyle derinden duygulandırıyor ki gözleri yaşlarla doluyor. Bu sahnenin en şahane yeri de bu çünkü böylesine duygulandığını görünce kadın onun bir tanrı gibi yenilmez görünmesine karşın aslında her erkek gibi hisli olduğunu anlıyor. Adam pencereye yürüyerek duygularını gizlemeye çalışıyor. Parisin tepesinde bir dolun ay, evin çevresindeki bahçeler gümüşü görünüyor, kapkara ağaçların ardında gri bir gök, mavi değil çünkü film siyah beyaz. Çevresi yaseminli beyaz havuz, çiçekler de gümüşü beyaz sonra kamera Leni'nin yüzünü yakından gösteriyor, baştan aşağı şahane grilerle kusursuz bir gölgeleme ve de yana-

ğından aşağı yuvarlanan bir damla göz yaşı. Tam pınardan düştüğü sırada pek parlak değil ama yüksek elmacık kemiğinden aşağı süzülürken bu göz yaşı boynundaki gerdanlığın elmasları gibi parlamaya başlıyor. Kamera gene o gümüşü bahçeyi gösteriyor, evet sinemadasın, film seyrediyorsun gene de kuş olup kanatlanmış gibi oluyorsun çünkü şimdi tepeden görüyorsun bahçeyi, küçülüyor, küçülüyor, o beyaz havuz da.. çırpılıp köpükleşmiş yumurta akına dönüyor, o çifte camlı, yüksek pencereler de öyle, bembeyaz bir saray, tümü köpükten yapılma, hani kimi peri masallarında evleri yerler ya. Ama ne yazık ki şu sırada kadınla adamı göstermiyorlar, oysa yukardan bakınca taş bebek gibi dururlardı. Sevdin mi filmi?

— Daha bilemiyorum. Peki ya sen, sen neden bu kadar çok seviyorsun bu filmi? Kendinden geçmiş gibisin.

— Dünyada tek bir filmi yeniden görebilirsin, deseler bunu seçerdim.

— Ama neden? Nazi süprüntüsü bu, yoksa farkında değil misin?

— Bak... neyse, susayım daha iyi.

— Hey, susma. Ne söyliyecektiysen söyle, Molina.

— Yok, yeter. Ben uyuyacağım.

— Ne oldu?

— İyi ki ışık yok da senin yüzünü görmek zorunda değilim.

— Bu muydu bana diyeceğin?

— Hayır. Burada süprüntü varsa belki film değildir de sensindir. Konuşma artık benimle.

— Afedersin.

— .....

— Sahi söylüyorum, bağışla. Kırıcı olduğumun farkında değildim.

— Elbet kırıcısın ya böyle ... sanki ben hiç bir şey ... sanki ben Nazi pro ..pagandası nedir bil ... mezmişim gibi ... ama filmi sevdim ... se bile ... iyi yapılmış ... da ondan ... hem ... hem de sanat eseri ... sen ... ne anlarsın ki ... filmi görmedin bile.

— Yahu sen deli mi oldun bu yüzden ağlayacak!

— Ca...nımın istediği gibi ... ağ ...ağlarım.

— Nasıl istersen ... çok üzgünüm.

— Zaten şu sırada beni sen ağlattın sanma. Aslında ben... ben o...onu düşünüyordum... o..nunla birlikte olsam ... burda senlen o..lacağıma .. sev..diğim bu fi...filmleri ona an..latsam nasıl olurdu, diye. Bugün bütün gün onu düşünüp durdum. Bu gün .. tam üç yıl oldu ... tanıştığımız. İşte bu .. bu yüzden ... ağlıyorum.

— İnan bana, sahi söylüyorum, niyetim seni kırmak değildi. Hadi, arkadaşını anlat bana, azıcık ondan konuşursan açılırsın.

— Ne diye? Sonradan sen bana onun da ... süprüntü olduğunu söyliyebilesin diye mi?

— Hadi, kuzum ne olur. Ne iş yapar bu adam?

— Garson, bir lokantada.

— İyi bir insan mı?

— Hmm-hmm ama arada tutarı tutar ki ... bildiğin gibi değil.

— Nedir onda bu kadar çok sevdiğin?

— Bir dolu şeyler.

— Örnek ver.

— Ay, ne bileyim! Açık konuşacağım seninle. Birincisi, harika bir fiziği var. Sonra, bana kalırsa çok da zeki, ne var ki hayatta eline hiç fırsat geçmemiş, işte bak hâlâ o boktan işte çalışıp duruyor oysa çok daha fazlasına layık. Bu yüzden de içimden ona yardımcı olmak geliyor.

— O da senin yardımını istiyor, öyle mi?

— Ne demek yani?

— Senin ona yardım etmene izin veriyor mu, vermiyor mu?

— Aa, valla, sen ya medyumsun ya da falcı. Neden sordun bana bu soruyu?

— Bilmem.

— Ama tam üstüne bastın.

— Demek yardımını istemiyor ha?

— O zaman istemiyordu. Şimdi bilmiyorum. Şimdi ne dü-

şündüğünü tanrı bilir artık...

— Seni görmeye gelen dost değil mi bu, hani bana anlatmıştın?

— Yok, o benim kız arkadaşımın, erkekliği benimki kadardır, anlarsın ya. Ötekini dersen, garson arkadaşım, bizim ziyaret saatlerinde o çalışmak zorunda.

— Hiç gelmez mi seni görmeye?

— Hiç.

— Zavallıcık. Ne yapsın, ekmek parası.

— Bana bak Valentin, başka bir garsonla nöbet değiştiremez mi sanki?

— Herhalde buna izin vermiyorlardır.

— Birbirinize arka çıkmaya gelince birebirsiniz yani...

— Kim?

— Siz erkekler, topunuz birden...

— Topumuz birden?

— Orospu çocuğusunuz işte, annenden özür dilerim, onun hiç bir suçu yok.

— Buraya baksana, sen de benim gibi erkeksin, onun için bu zırvaları artık kes... Aramızda mesafe sokup durma.

— Daha yaklaşayım mı istiyorsun?

— Ne yaklaş ne de ayrı dur.

— Bak, Valentin, hiç unutmuyorum bir seferinde başka bir garsonla nöbet değiştirmişti, karısını tiyatroya götürmek için.

— Demek evli?

— Mmm, hmm, tam erkektir o. Bu işi ta en baştan ben başlattım, onun hiç suçu yoktu. Hayatına burnumu sokan ben oldum ama istediğim ona yardım etmekti yalnızca.

— Nasıl başladı bu iş?

— Günün birinde bir lokantaya gitmiştim, onu işte orda gördüm. İlk baştan deli gibi vuruldum. Ama uzun hikâyedir bu, başka zaman anlatırım ya da, belki, yok, atlatmıyorum, sana hiç bir şey söylemiyorum bundan böyle, kimbilir neler yumurlarsın.

— Bir dakika yavaş gel, Molina, temelli yanılıyorsun. Sana onu sordumsa şeydendir, içimden nedense, nasıl anlatsam bilmem ki!

— Merak ediyorsun, senin içinden gelip gelecek de bu merak.

— Hiç de değil. Sanırım seninle ilgili daha çok şey bilmek gereğini duyuyorum, seni daha iyi anlayabilmek için. Bu hücrede böyle, başbaşa olacaksak birbirimizi daha iyi anlamamız şart. Oysa ben senin eğiliminde olan kimseler konusunda çok az bir şey biliyorum.(*)

— Anlatayım öyleyse, nasıl olup bitti, ama kısa geçeyim ki canın sıkılmasın.

— Adı ne?

— Yok, adı olmaz, o benim. Başkasına olmaz.

— Nasıl istersen.

— Onun sırf benim olan tek şeysi bu, içimde, dilimin altında, ordan başka bir yere de çıkarmam ... ömür boyu çıkarmayacağım...

— Çok oldu mu onu tanıyalı?

— Bugün üç yıl doluyor, oniki Eylül, o lokantaya ilk gittiğim gün. Bana bak, öyle tuhafıma gidiyor ki bu konuyu konuşmak.

— Aldırma. İçinden konuşmak gelirse konuş. Gelmezse konuşma.

— Utanıyorum nedense.

— Öyle .. öyledir, gerçekten derinde olan duygular deşilince. Daha doğrusu bana öyle geliyor.

— Birkaç arkadaşla birlikteydim. Daha doğrusu iki şıllık, çekilmez şeylerdir ikisi de ama şirin hem de uyanık.

— İki kadın ha?

— Yok be avanak, şıllık dedimse bizim kızlardan demek istiyorum. Neyse, içlerinden biri garsona biraz şirretlik etti, garson da bizimkiydi. Ne kadar yakışıklı olduğunu daha ilk baştan gördüm ama hepsi o kadar. Sonra yanımdaki arkadaş ona tutup hava atmaya kalkışınca garson, serinkanlılığı hiç elden bırakmadan ona bir güzel haddini bildirdi. Şaşırmıştım. Öyle ya garsonlar, zavallıcıklar, hep uşak olmak kompleksi içindedirler, bu yüzden de kabalıkla karşılaştılar mı alıngan uşak durumuna düşmeden karşılık vermekte güç-

tük çekerler, anlıyorsun değil mi, ne demek istediğimi? Oysa bu adam, kılı kıpırdamadan, yemeklerin neden olması gerektiği gibi olmadığını ayrıntılı olarak anlattı ama öyle bir incelikle ki bizim sürtük bön bön bakakaldı. Sakın garson küstah davrandı sanma ha-istifini bile bozmadan durumunu çekti, çevirdi. İşte hemen osaat burnum kokusunu aldı: binde bir raslanan bir şeydi, gerçek bir erkek! Böylece bir dahaki hafta yengeniz dosdoğru o lokantanın yolunu tuttu ama bu kez tek başına.

— Ne yengesi?

— Bana bak, üzgünüm ama onun söz konusu olduğu yerde kendimden erkekmişim gibi söz edemem çünkü içimden öyle gelmiyor.

— Anlat.

— Onu ikinci görüşümde daha bile şirindi, Mao yakalı beyaz bir üniforma içindeydi, vücuduna öyle harika oturmuştu ki! Sinema artisti falan sanırdın. Herşeyiyle kusursuzdu, yürüyüşü, o genizden gelen sesi ama arada şöyle şakıyordu sanki, bir yumuşuyordu, öf, nasıl anlatayım, bilemiyorum. Hele o servis yapışı! İnan olsun, şiirdi şiir! Bir seferinde salata hazırlamasını gördüm, gözlerime inanamadım! İlkin müşteriyi masa başına oturttu, kadındı çünkü, surat fukarası bir şey, sonra karının yanı başına küçük bir masa kurdu, salata tepsisini oraya koydu, başladı karıya sormaya, biraz zeytinyağı? azıcık sirke? bundan? şundan? Sonunda tahta çatalla kaşığı eline aldığı gibi salatayı karıştırmaya girişti ya nasıl anlatacağımı bilemiyorum, o marul yapraklarıyla domatesleri okşuyor muydu ne, yalnız nanemollalıkla ilişkisi yoktu bunun, nasıl söylesem? Öyle güçlüydü ki hareketleri, öyle zarif, yumuşak, bir yandan da erkeksi.

— Peki, erkeksi olan nedir senin kitabında?

— Birçok şeyler ama benim gözümde ... işte, bir erkeğin en çekici yanı şudur, harika yakışıklı hem de güçlü olacak ama üstünde durmadan, özentisiz. Bir de başı dik gezecek. Eyvallahsız. Tıpkı benim lafını kimseden sakınmayan garsonum gibi. Sonra bir de ne istediğini bilecek, nereye gittiğini de bilecek.

— Dübedüz hayal bu. Böyle bir erkek dünyada yok.

— Bal gibi de var, işte benim garsonum.

— Peki sende bu izlenimi bıraktı diyelim, gene de içten içe, hiç değilse şu bizim kültürümüzde, sırtını güçlü çevrelere yaslamamış olan hiç kimse eyvallahsız, başı dik gezemez, senin dediğin anlamda.

— Bu kadar kıskanç olmasana canım, hiç birinize öbürünüzden söz etmeye gelmiyor; hemen dedim - dediye başlıyorsunuz, tıpkı karılar gibisiniz bu yönden.

— Aptallık etmesene.

— Bak nasıl tepki gösteriyorsun, bana hakaret bile ediyorsun. Siz erkekler de tıpkı karılar gibi birbirinizle sidik yarışındasınız.

— Rica ederim, bir seviye tutturalım ya da hiç konuşmayalım.

— Ne yani seviye dediğin?

— Seninle hiç konuşulmuyor, ancak film anlatmasını biliyorsun.

— Konuşulmuyor mu benimle? Nedenmiş, bilmek istiyorum.

— Tartışmayı sürdüremiyorsun da ondan, konuşmalarında hiç bir düşünce çizgisi yok, nasıl saçma olursa olsun, her aklına geleni söylüyorsun.

— Bu doğru değil, Valentin.

— Sen öyle diyorsan.

— Öğretmenden betersin valla.

— Sana öyle geliyorsa.

— Göster, hadi. Senin seviyene nasıl erişemiyormuşum, görmek istiyorum.

— Benim seviyeme ulaşamıyorsun, demedim ki. Demek istediğim, tartışma yaparken konuyu dağıtıyorsun.

— Dağıtmıyorum işte, bak göreceksin.

— Lafı uzatmanın ne yararı var, Molina.

— Sen konuşmana bak, kanıtlayacağım sana.

— Ne konuşalım?

— Dur bakalım... Sen anlatsana bana, senin kitabında ne demektir, erkek olmak?

— İşte şimdi kötü kıstırdın beni!

— Dinleyelim bakalım... Yanıtla, erkeği erkek yapan nedir sence?

— Mmm... Kimsenin ağız kokusunu çekmemek, hiç kimsenin, en tepedekilerin bile... Ama dur, bu yeterli değil. Erkeği gerçekten erkek yapan bunun da ötesinde bir şey: karşındakini küçük düşürmemekle ilgili, ne buyurarak ne de bahşişle. Dahası bile var, erkeksen eğer ... karşındakinin kendini küçülmüş, yerin dibine geçmiş gibi hissetmesine izin bile vermiyeceksin.

— Ermişler gibi.

— Yok, sandığın kadar olasız değil.

— Gene de anlıyamıyorum ... biraz daha açsana.

— Bilmiyorum, şu dakikada ben bile tam olarak bilemiyorum. Öyle gafil avladın ki beni. Sözcükleri bulamıyorum sanki. Başka bir zaman gene dönebiliriz bu konuya, düşüncelerim daha açıklık kazanınca. Sen bana biraz daha o lokantadaki garsonu anlat.

— Nerde kalmıştık?

— Salata yapıyordu.

— Şimdi ne yapıyordur, kimbilir ... İçime işliyor. Zavallı yavru, öyle bir yerde...

— Burası çok daha kötü, Molina.

— Ama biz burada temelli kalmıyacağız öyle değil mi? Oysa onun olup olacağı o, başka bir geleceği yok ki. Eli mahkum. Sana söyledim, nasıl güçlü bir kişiliği var, hiç bir şeyden korkmaz. Gene de arada öyle bir hüzünlenir ki bilemezsin.

— Nerden anlarsın?

—Gözlerindedir de ondan. Açık renklidir gözleri, yeşilimsi, kestaneyle yeşil arası, alabildiğine iri, yüzü salt göz sanırsın, işte bu gözlerin bakışıdır onu ele veren. Kimileyin onun nasıl efkarlı, nasıl hüzünlü olduğunu bu bakışından anlıyabilirsin işte. Zaten beni çeken de bu oldu, onunla konuşmak isteğimi gitgide körükleyen. Hele lokantada işler biraz yavaşlayınca, üzerine o hüznün çöktüğünü görürdüm, salonun gerisinde bir masa vardı, garsonlar arada oturabil-

sinler diye, oraya gider, bir sigara yakıp sessiz sedasız otururdu, gözleri tuhaflaşırdı, gitgide, buğulanırdı sanki. Ben hep soğuk etle salatayı, çorbayı, baş yemekten sonra da tatlıyla kahve ısmarlardım ki masama durmadan gelip gitsin diye. Böylece ufaktan ufaktan konuşmaya başladık. Benim daha ilk baştan numaramı vermiş olduğu besbelliydi, zaten beni görünce hemen anlaşılır.

— Ne?

— Asıl adımın Carmen olduğu, Bizet'deki gibi.

— Bu yüzden seninle konuşmaya başladı ha?

— Ulu Tanrım! Senin pek dünyadan haberin yok, öyle değil mi? Eşcinsel olduğum için beni yanına sokmak bile istemiyordu. Çünkü kendisi tam anlamıyla erkektir. Ne var ki ucun ucun, ara sıra bir iki laf ederek ona saygı beslediğimi kafasına soktum, o da bana kendine ilişkin ufak tefek şeyler anlatmaya başladı.

— Sana servis yaparken mi oluyordu bütün bunlar?

— İlk birkaç hafta, evet. Derken bir gün onunla başbaşa kahve içmeyi başardım, gündüz nöbetindeydi, o sırada, en nefret ettiği de buydu.

— Çoğunlukla çalıştığı saatler neydi?

— Ya sabah yedide gelip öğleden sonra saat dört sularında gidiyordu ya da akşam altında gelip sabaha karşı üçe ralan kadar kalıyordu. Derken bir gün bana en çok gece vardiyasını sevdiğini söyledi. Bu da merakımı çekti çünkü evli olduğunu daha önceden söylemişti, gerçi yüzük takmıyordu ki bu da kuşku çekiciydi, doğrusu. Karısı desen bir yerde dokuzdan beşe kadar çalışıyormuş, öyleyse neydi işin içindeki iş, karı konusunda? Benimle gelip kahve içsin diye kandırabilmek için neler çektim, bilemezsin, hep bir iş bahane ediyordu, yok, kayınbiraderiymiş, yok, otomobilmiş. Ama en sonunda direnmekten vazgeçip geldi.

— Kaçınılmaz olan şey de en sonunda oldu.

— Sen çıldırdın mı? Hiç bir şeyi anlamıyor musun? Birincisi onun tam erkek olduğunu söyledim sana. Hiç bir şeycikler olmadı. Hiç bir zaman!

— Neler konuştunuz, gittiğiniz kahvede?

— Valla artık hatırlayamıyorum çünkü sonradan bir çok kez buluştuk. Benim ona ilk sormak istediğim şey, onun kadar kafalı birinin neden öyle bir işte çalıştığı oldu. Ne hazin bir hikaye olduğunu kestirebilirsin. İşte tıpkı, şey, bir çok yoksul aile çocuğunun öyküsü, okula gitmeye parası, belki de özendireni olmayan.

— Bir insan okumak isterse ne yapıp eder, bir yolunu bulur. Bana bak... Arjantin'de öğrenim görmek pek öyle atla deve değildir, yani üniversite parasız.

— Evet ama...

— Özendirici etken yoksunluğuna gelince, işte o başka. O konuda sana katılıyorum, evet, aşağı tabakadan gelmenin kompleksidir bu, toplumun herkese zorla uyguladığı beyin yıkama durumu.

— Bekle de anlatayım, o zaman sen de onun hangi sınıf insan olduğunu anlarsın: en iyisinden! Şimdi kendiliğinden itiraf ediyor, hayatında bir ara ipin ucunu bırakmış, o gün bugündür de bunun bedelini ödemekteymiş. Diyor ki on yedi yaşındayken, ha sahi, sana söylemeyi unuttum, ta çocukkenden beri çalışmak zorunda kalmış, ilk okula giderken bile. Buenos Aires'in kimi mahallelerindeki bütün o yoksul aileler gibi, ilkokuldan sonra da bir makinistin yanına girip zenaati öğrenmiş, sonra, dediğim gibi onyedi yaşındayken, tam çiçeği burnunda bir delikanlı, kızlara dadanıyor, deli gibi, kimi bulursa yatıp kalkıyor. Daha da kötüsü; futbol. Çocukluğundanberi iyi futbol oynarmış, aşağı yukarı onsekiz yaşındayken de profesyonel olmuş. Şimdi tüm öykünün anahtarına geliyoruz: profesyonel futbolculuğu neden meslek edinmeyişi. Bana anlattığına bakılırsa, profesyonel oluşundan az sonra ortada dönen pislikleri görüyor, adam kayırma, her türlü haksızlık futbol sporunu gangren gibi sarmış, işte şimdi de asıl anahtara geliyoruz, anahtarın anahtarı: onun başına gelenler. Bu adam dilini tutmasını bilmez ki! Ne zaman bir aykırılık görse yaygarayı basar. İki yüzlülüğü yoktur, ne zaman dilini tutacağını hiç bilemez. Çünkü bu yönden de erkek adamdır. İşte daha ilk baştan benim kokusunu aldığım buydu, anlıyor musun?

— Peki hiç politikayla uğraşmamış mı bu adam?

— Yok, bu konudaki görüşleri bir tuhaftır, sendikanın lafını bile ettirmez.

— Ee, sonra?

— Birkaç yıl sonra, iki üç yıl falan, futbolu bırakmış.

— Ya karılar kızlar?

— Arada medyum olduğuna inanacağım geliyor.

— Neden?

— Futbolu bırakmasının bir nedeni de karılar, kızlarmış da ondan. Sürülerine bereketmiş çünkü bizimki antremandaymış, gelgelelim kızlar onu antremandan daha çok açıyormuş.

— Demek pek de öyle disiplinli değilmiş, görünüşe göre.

— Öyle ama başka bir şey daha var, ben sana söylemedim: nişanlısı, ciddi ilişki kurup sonradan da evlendiği kız onun futbolda kalmasını istemiyormuş. O da bir fabrikaya girmiş, makinist olarak ama işi oldukça rahatmış çünkü nişanlısı ayarlamış. Sonra da evlenmişler, bizimki fabrikada hemencecik işçi başı oluvermiş ya da bir bölüm başı falan. İki de çocukları olmuş. İlk çocuğu olan kıza bayılıyormuş, o da altı yaşındayken tutup ölmesin mi! Bir yandan da adamcağız fabrikadakilerle kavgalıymış çünkü işçileri işten çıkartıyorlar, torpillileri alıyorlarmış.

— Onun gibileri yani.

— Doğru, o işe girmesi yanlış adım atmak olmuş, bunu kabul ediyorum. Ama şimdi onu benim gözümde yücelten bölüme geliyoruz, bunu düşününce onun her kusurunu bağışlıyorum, bak dinle. Fabrikada sendikasız olarak yarım gün çalışmakta olan bir takım zavallı, yaşlı işçilerden yana çıkmış, patron da iki seçeneğin var, ya kapı dışarı atılır ya da hizaya gelirsin demiş ... bizimki de İŞİ BIRAKIYOR! İşi kendiliğinden bıraktığın zaman ne olduğunu biliyorsun, ne bir kuruş tazminat ne de bir bok alamıyorsun, o da kendini sokakta buluyor böylece, on yılı aşkın zamanını vermişmiş o fabrikaya.

— Yaşı otuzu aşmış olsa gerek o sırada.

— Doğallıkla, otuz bir şey. O da, bir düşün, o yaşta iş

aramaya çıkmış. İlk zamanlar biraz seçim yapacak durumu varmış ama zamanla, o garsonluk işini önerdikleri zaman kabul etmek zorunda kalmış, doğallıkla.

— Bütün bunları o mu anlattı sana?

— Mmm, çoğunu, evet, ucun ucun. Sanırım onu da rahatlattı, birine her şeyi anlayıp içini boşaltmak. Bana bu yüzden açılmaya başladı.

— Ya sen?

— Ben dinledikçe ona daha çok tapınıyordum ama hiç bir yardımda bulunmama izin vermiyordu ki.

— Nasıl yardımda bulunacaktın peki?

— Yeniden okula dönüp derece filan almasına olanak var, diye onu inandırmak istiyordum. Çünkü sana söylemesini unuttuğum bir şey daha var: karısı ondan daha çok para kazanıyormuş. Bir şirkette sekreterken yavaş yavaş yöneticilik gibi bir işe yükselmiş, bizimki de bundan pek hoşlanmamış.

— Karısını hiç gördün mü?

— Hayır, o tanıştırmak istedi ya içten içe çok diş biliyorum o kadına. Onun her gece o kadının yanında yatıp uyuduğunu düşündüğüm zaman bile kıskançlıktan ölmek istiyordum.

— Peki, ya şimdi?

— Tuhaf ama şimdi vız geliyor.

— Gerçek mi?

— Mm-hmn. Şey, bilmiyorum... Şimdi kadının onunla birlikte olduğuna seviniyorum çünkü yapayalnız kalmamış oluyor, ben orada olmadığıma göre artık onunla yarenlik edecek kimse de yok, lokantada işler kesat olup da canı sıkıldığı, acısını sigaradan çıkardığı zamanlarda.

— Peki senin ona karşı olan duygularını biliyor mu?

— Tabii ki biliyor, herşeyi söyledim ona, başlangıçta, henüz umudumu yitirmemiştim daha, belki aklını yatırırım diyordum, ikimiz arasında bir de bakarsın .. gerçekten ... bir şeyler doğabilir diye... Ama hiç bir şey olmadı, hiç bir zaman, o konuda dediği dedikti. Bir kerecik, dedim ona, ömründe tek bir kez ... ama hiç bir zaman istemedi. Ben de bir

süre sonra üstelemekten utanır oldum, arkadaşlığıyla yetindim.

— Ama senin dediğine bakılırsa karısıyla arası pek yokmuş.

— Gerçi bir ara çok kavga ediyorlardı ama içten içe o karısını her zaman severdi, daha da kötüsü, kendinde daha çok kazanıyor diye kadına hayrandı. Günün birinde bana öyle bir şey söyledi ki nerdeyse onu boğuyordum. Babalar günü yaklaşıyordu, ben de ona bir armağan vermek istiyordum çünkü çocuğuna öyle bir babalık ediyor ki, hem de ona armağan almak için bundan güzel bahane olamazdı, pijaman var mı, diye soracak oldum ki kızılca kıyamet...

— Havada bırakma beni.

— Dedi ki pijama giymezmiş de hep anadan doğma yatarmış. Karısıyla bir yatakta yattığını da biliyordum. İçime oturdu. Ama bir ara gerçekten de ayrıldı-ayrılacak gibilerdi, ben de kendi kendimi bu yollu aldattım işte, öyle hayallerim vardı, inanmazsın...

— Nasıl hayal?

— Belki gelip benimle oturur diye, annemle benim yanımda. Ben de ona yardım edecek, onu okutacaktım. Tek uğraşım o olacaktı, her tanrının günü, bütün gün, onun her şeyini yoluna koymak, giyecekleri, kitapları, okuldaki kayıt işleri, böylece ucun ucun onu şuna inandıracaktım ki yapması zorunlu olan tek bir şey vardı: bir daha hiç çalışmamak. Karısma çocuğun bakımı için gereken üç kuruşu ben ödeyecektim, o kafasını hiç bir şeye yormayacak, yalnızca kendini düşünecekti, ta ki istediğini elde edip o hüzünlü halinden temelli sıyrılana kadar. Ne şahane bir şey olurdu, değil mi?

— Evet, ama gerçek dışı. Bak bir şey daha var, biliyor musun, bu adam küçüklük duyusuna ya da öyle bir şeye kapılmadan da garsonluk edebilir. Çünkü işi ne denli basit olursa olsun her zaman şu seçeneği vardır: sendika hareketine katılmak.

— Öyle mi diyorsun?

— Elbette! Hiç kuşku yok...

— Ama o bunları hiç anlamıyor ki.

— Siyaset konusunda hiç bir düşüncesi yok mu?

— Yok ya, biraz cahildir kendisi. Hatta sendikası için kötü kötü şeyler bile söyler, herhalde haklıdır da.

— Haklı mı? Sendikası iyi değilse değiştirmek için savaşım vermesi gerekir ki iyileşsin.

— Biliyor musun, ben biraz yorgunum, ya sen?

— Yoo, ben yorgun değilim. Biraz daha film anlatmıyacak mısın bana?

— Bakalım... Biliyor musun öyle hoşuna gidiyordu ki ona yardım etmek içini yi bir şeyler yapabileceğimi düşünmek. Anlarsın, bütün gün bir mağazada vitrin dekoratörü olmak, gerçi zevkli iştir ya, gün sona erdiğinde kimileyin, nedir bu yaptığım, diye kendi kendine sorduğun olur, içinde bir boşluk duyarsın falan. Oysa onun için bir şeyler yapabilseydim öyle harika olurdu ki... Ona bir parça mutluluk verebilmek, anlıyor musun, ne demek istediğimi? Ne düşünüyorsun bu konuda?

— Bilmem ki, biraz daha irdelemem gerekir, şu sırada hiç bir şey diyemem. Sen şimdi bana biraz daha film anlatsana, yarın da garsonundan konuşuruz.

— Peki...

— Burada ışıkları öyle erkenden söndürüyorlar ki! Şu mumlar da öyle pis koku çıkarıyorlar ki! Adamın gözlerini de mahvediyorlar.

— Oksijeni de yakıp bitiriyorlar, Valentin.

— Ben de bir şey okumadıkça uyuyamıyorum.

— İstersen biraz daha anlatayım. Ama işin aptal yönü şu ki o zaman da sonradan uyanık oturan ben olacağım.

— Birazcık daha, Molina.

— P...e.e.e ki. Nerde kalmıştık?

— Yüzüme karşı esnemesene, uykucu.

— Ne yapayım? Uykum var.

— ...Şimdi...beni de...başlattın.

— Senin de uykun geldi ha?

— Hmm-hmm. Arada uyanırsan şu Gabriel konusunu düşün.

— Gabriel mi, Gabriel de kim?

— Garsonum. Ağzımdan kaçtı.

— Peki, Sabaha.

— Mmm, sabaha görüşürüz.

— Molina, görüyorsun ya şu hayat ne tuhaf, şimdi gece uyanık yatıp senin sevdiğin adamı düşüneceğim.

— Yarın anlatırsın bana.

— İyi geceler.

— İyi geceler.

(*) İngiliz araştırmacı D. J. West eşcinselliğin bedensel kaynağı konusunda başlıca üç varsayım bulunduğunu belirttikten sonra üçünü de çürütmeye girişiyor.

Bu varsayımların ilki, anormal cinsel davranışların, iki cinsin de kanlarında bulunan dişilik ve erkeklik hormonlarındaki orantısal dengesizlik kaynaklandığını kanıtlamaya çalışır. Ne var ki doğrudan eşcinseller üzerinde yapılan deneylerden böyle bir varsayımı doğrulayacak nitelikte sonuçlar alınamamıştır. Yani hormon dağılımında bir yetersizlik ortaya çıkmamıştır. Doktor Swyer'in, «Eşcinsellik: Endokrinolojik Yönleri» adındaki araştırmasındaa nlattığı gibi homoseksüellerle heteroseksüellerin hormon düzeylerinin cetvellenmesinde bu gibi ayrımlar bulgulanmamıştır. Dahası, eşcinselliğin hormonal kaynaklı olduğu varsayıldığında (hormonları endokrin bezleri salgılar) hormon dengesini düzeltecek enjeksiyonlarla iyileştirilebilmesi gerekir. Oysa böyle olmamıştır. Nitekim, «Psikotik Erkek Homoseksüellerde Testosteron Hormonu» adındaki araştırmasında Barahal'ın aldığı sonuçlardan şöyle anlaşılıyor ki erkek eşcinsellere erkeklik hormonu verildiğinde seçilebilen tek etki, bireyin alışık olduğu cinsel eylemlere karşı duyduğu isteğin görülür derecede artmasıdır. Kadınlarla yapılan deneylere gelince, Dr. Foss, «İdrar Yolu Androgenlerinin Kadın Cinselliği Üstündeki Etkisi», isimli yapıtında, kadınlara büyük dozda erkeklik hormonu verilmesinin gözle görülür bir değişim yarattığını, hem de bunun erkeklik yönünden olduğunu belirtiyor, ne var ki değişim salt fiziksel, bedensel nitelik taşımaktadır: ses ayrımlana-

cak kertede kalınlaşır, sakal çıkar, memeler küçülür, klitoris gelişir, v.b. Cinsel isteğe gelince, artış görülürse de bu istek temelde hâlâ bir dişinin isteğidir, yani isteğin hedefi hâlâ erkeklerdir (ama kadının lezbiyen eğilimli olmaması koşuluyla, elbet.) Erkek heteroseksüellere gelince, büyük ölçüde dişilik hormonunun verilmesi bu kişilerde homoseksüel eğilimler uyandırmamış gelgelelim cinsel enerjilerinin azalmasına neden olmuştur. Bütün bunlardan anlaşılabileceğine göre, erkeklere dişilik hormonu, dişilere de erkeklik hormonu uygulanınca kandaki erkeklik ve dişilik hormonlarını orantısıyla cinsel yönlenme arasında bir ilişki kurulamamıştır. Demek ki kişinin yeğlediği cinsel yönle endokrinal etkinlik yani hormon salgıları arasında kanıtlanabilmiş bir bağıntı bulunmamaktadır.

D. J. West'e göre eşcinselliğin fizik kökeni konusundaki önemli ikinci varsayım, interseksüellikle ilgilidir. İnterseksüeller yani hünsalar (hermafrodit) bedensel yönden iki cinsin de birtakım belirtilerini taşımakla birlikte bütünüyle hiç bir cinsten olmayan bireylerdir. Bireyin hangi cinsten olacağı döllenme anında saptanır. Bu, yumurtayı döllendiren spermlerdeki jen çeşitlemesine bağlıdır. İnterseksüelliğin fizik nedenceleri henüz kesinlikle saptanabilmiş değildir. Çoğunlukla dölütün endoktrin sistemindeki bir aksaklıktan doğar. İnterseksüelliğin dereceleri arasında büyük farklar olabilir. Kiminde iç seks organları (yumurtalık ve testisler) ile dış görünüm birbirine zıttır. Kiminde iç seks organlarında erkekle dişinin karışımı görülür, kiminde dış seks organlarının erkekten dişiye bütün aşamaları, hatta yan yana duran penis ve uterus bile vardır. Araştırmacı T. Lang, «Homoseksüelliğin Jenetik Kaynakları» adındaki çalışmasında, erkek eşcinsellerin belki de gerçekte, jenetik bakımdan birer dişi oldukları halde vücutlarının erkeklik yönünde tam bir dönüşüm geçirmiş olabileceğini ileri sürer. Lang bu hipotezi kanıtlamak için bir çok araştırmalar yapmış, sonunda erkek eşcinsellerin çok erkek az kız çocuklu ailelerden geldiğine karar vermişti. Böyle bir aileden gelen erkek eşcinsel, başarısız bir «eksik giderme» eğiliminin «ara ürünü» sayılabilirdi. Lang'in ileri sürdüğü veriler ilginç sayılsa bile eşcinsellerin büyük çoğunluğunun (yüzde 99) fizik yönden normal oluşları bu varsayımı çürütmektedir. Bu bizi, G.M.B. Pare'in, «Homoseksüellik ve Kromozom Cinselliği» adı altında topladığı araştırmalara getiriyor. Lang'in hipotezini çürüten Pare, dediğine göre, çağdaş mikroskop tekniğini uygulayarak yürüttüğü yaygın araştırmalarda incelenen her er-

kek eşcinselin, biyolojik açıdan, heteroseksüel erkekler kadar «erkek» olduğunu kanıtlamış. Bundan başka J. Money de, «Cinsel Rollerin Belirip Yerleşmesi» adlı araştırmasında Lang'in hipotezini reddediyor ve interseksüellerin, görünürde çifte cinsiyetli (biseksüel) olmalarına karşın, cinsel arzu ve eğilim yönünden hiç de biseksüel davranmadıklarını anlatıyor. Money'ye göre bu gibi kişilerin cinsel itkileri seks bezlerinin yönünde gelişmemektedir. Tersine, hangi cinsten sayılarak büyütülüp eğitilmişlerse, cinsel eğilimleri o yönde gelişmektedir, iç seks organlarıyla bezleri karşı cinsten olsa bile. Bütün bu yukardakilerden şu sonucu çıkartabiliriz: homoseksüellikle heteroseksüellik her zaman, söz konusu birey fiziksel yönden normal olsun olmasın, psikolojik koşullandırmalar sonucunda edinilen rollerdir, endokrin faktörleriyle önceden saptanmış değillerdir.

Eşcinselliğin fizik kökeni konusundaki West'in üstünde durup çürüttüğü üçüncü varsayım da kalıtımsal bir öge ortaya atmaktadır. West bu konuda yürütülen çalışmaların (ki aralarında F. J. Kallman'ın «Erkek Eşcinselliğinin Jenetik Yönlerinin Karşılaştırmalı İkiz Araştırması»nı saymaktadır), ciddiliğine karşın eldeki verilerin kesinlikten uzak oluşunu ve bu yüzden eşcinselliği kalıtımsal tipten, bünyesel bir özellik saymamıza olanak vermediğini vurguluyor.

Bölüm 4

— İşte Leni'yle Alman subayı arasındaki aşk böyle başladı. Kısa zamanda öyle oldular ki çıldırıyorlardı birbirleri için. Her gece sahnede Leni şarkılarını ona sunuyordu, özellikle bir tanesini, güzel bir habanera. Perde açılıyor, arkada gümüş telli kâğıttan yapılma palmiye ağaçları, hani sigara paketlerinin içindeki gibi, bilirsin ya? Neyse, işte palmiyelerin tam tepesinde puldan işlenmiş bir dolun ay, ipekli bir kumaştan yapılma denize vurmuş, yansınımı da pullarla işlenmiş. Ufak bir tropik koya benziyor burası, bir ada kıyısında ufak bir iskele, tek duyulan şey kıyıya çarpan dalgalar, bu sesi de orkestradaki marakaslar çıkarıyor. Bir yat var, alabildiğine lüks, kartondan yapılma ama pek sahici duruyor, dümende de şakakları gümüş gibi kırlaşmış, yakışıklı

bir adam, başında kaptan şapkası, ağzında piposu. Birden inanılmaz derecede parlak bir sahne ışığı bize aşağıdaki kamaraya inen açık kapıyı gösteriyor. Leni oradadır, keyifsiz gözlerini gökyüzüne dikmiş. Adam onu okşamak istiyorsa da kadın geri çekiliyor. Saçlarını açmış, ortadan ayırmış, sırtında uzun, siyah birdantel elbise, içini göstermiyorsa da hiç kolsuz, incecik biyeden iki askı, hepsi o kadar, etekse kabarık. Buraya gelince orkestra giriş gibi bir pasaj çalıyor, Leni kumsaldaki bir yerlinin bir yaban orkidesi ağacından çiçek koparmasını seyretmekte, adam da gülümseyerek oradaki yerli kıza göz kırpar gibi yapıyor, kız ona yaklaşıyor, adam orkideyi onun saçına takıp onu kolları arasına alıyor, ikisi birden yürüyüp gidiyorlar, yağmur ormanının karanlığına dalıp gözden yitiyorlar, çiçeğin kızın saçından yere düşmüş olduğunun ayırdında değiller. Derken kamera yaban orkidesini yakından gösteriyor, yaban çiçeği ama ince, nazik bir şey, kumlara düşmüş, derken orkidenin üstünde Leni'nin o dumanlı yüzü belirmeye başlıyor, çiçek kadına dönüşüyormuş gibi. Bir de rüzgâr çıkıyor, fırtına belirtisi sanki, ne var ki gemiciler bunun iyi bir rüzgar olduğunu söyliyerek bağırışıyorlar, yat artık demir almaya hazırdır ama Leni merdivenden aşağı kumsala iniyor, o güzelim çiçeği alıyor, çiçeği kadifeden pek güzel benzetmişler. Ve başlıyor, şarkı söylemeye.

— Sözleri nasıl?

— Kimbilir?.. O şarkıların hiç çevirisini yapmazlardı ki. Yalnız, hüzünlüydü, sanki birisi sevgilisini elinden aldırmış da artık dünyasından vazgeçmek istemektedir ama onu da yapamayıp her şeyi kaderin ellerine bırakır. Gerçekten öyle olsa gerek çünkü gemiciler rüzgarın kendi istedikleri yönde estiğini söyledikleri zaman Leni büyük bir hüzünle gülümsüyor, sanki, rüzgar ne yönde götürürse götürsün benim için hepsi bir, demek istercesine. Böyle şarkı söyleyerek yata doğru yüzüyor, yat da ucun ucun sahnenin öbür ucuna doğrun kayıyor, Leni dümen başında, gözleri hâlâ o umarsız bakışıyla palmiye ağaçlarına doğru bakıyor, ormanın en karanlık bölümünün başladığı yere.

— Her sahnenin sonunda o umarsız bakış.

— Ama ne gözler var o kadında, bilemezsin, o bembeyaz teninin üstünde öylesi simsiyah. Dur, en güzel bölümünü unutuyorum: sonunda onu teknenin kıçında gördüğümüz zaman Leni o kadifeden orkideyi saçına takmıştır. Hangisi daha yumuşak, bilemiyorsun, kadifeden orkide mi, onun teni mi, çiçek yaprağına benziyor, manolya gibi mi desem. Sonradan alkış yağmuru, sonra ikisinin çok mutlu olduklarını gösteren bir kaç kısa sahne: bir öğleden sonra at yarışlarında, kadın tepeden tırnağa beyazlar içinde, kafada geniş, saydam kenarlı bir şapka, erkek silindir şapkalı, sonra Seine nehrinde giden bir yatta tokuşturulan şampanya kadehleri, derken bir Rus tavernasında özel bir oda, adam smokinli, bilmem kaç kollu şamdanları söndürerek bir mücevher kutusu açıyor, bir inci gerdanlık çıkartıyor, nasıl olduğunu anlıyamıyorsun ama bir sinema hilesi işte, inciler karanlıkta öyle şahane parlıyor ki aklın durur. Her neyse bundan sonra bir sahnede Leni yatakta kahvaltı ederken hizmetçi odaya girip aşağıda bir akrabasının beklediğini söylüyor, Alsace'dan yeni gelmiş. Yanında da bir bey varmış. Leni siyah beyaz çizgili saten neglijesiyle merdivenden aşağı iniyor, onun kendi evindeyiz. Gelen ziyaretçi Leni'nin bir kardeş çocuğudur, basit giyimli bir genç ama yanında... o aksak adam var.

— Aksak ha?

Hani arabayla o figüran kızı çiğneyen. Konuşmaya başlıyorlar. Kuzeni diyor ki kendisinden çok önemli bir ricada bulunmuşlar, gelip Leni'yle konuşsun diye, ondan vatani bir göreve yardımcı olmasını istiyorlarmış, bir Fransız kadını olarak. Leni nasıl bir görev, diye soruyor, adam da sarışın kızın başlayıp da sonradan caydığı iş, diyor. Makiler uğruna bir misyon. Leni'nin ödü kopmuşsa da hiç oralı olmamış numarası yapıyor. Ondan, çok önemli bir gizi ortaya çıkarması istenmektedir, bu da Almanların Fransa'da bir yerde bulunan dev mühimmat deposunun yerini öğrenmektir, Almanyanın Fransadaki düşmanları bunu havaya uçurabilsin diye. O sarışın figüran kız da aynı işin peşindeymişmiş çünkü makilerdenmiş, ne var ki teğmenle ilişki kurduktan

sonra tutup gönül vermiş, görevini yapmaktan caymış, işte bu yüzden ortadan kaldırılması gerekmiş, Alman işgal kuvvetlerinin yetkililerine hepsinin adını vermeye fırsat bulamasın diye. Sonra aksak adam, bize siz yardım etmelisiniz, diyor, Leni de biraz düşünmek istediğini söylüyor. Çünkü bu işlere hiç aklım ermez diyor. O zaman bizim aksak, «İşte bu yalan,» diyor çünkü Alman karşıcasusluk örgütünün başı ona aşıktır, demek ki gerekli belgeleri ele geçirmek onun için çok kolaydır. O zaman Leni yüreğini pekiştirerek aksak adama, kesinlikle olmaz, çünkü bu gibi işler için gereken cesaret bende yok, diyor. Bunun üzerine aksak adam da, yapsanız iyi olur... yoksa bir takım misillemelerde bulunmak zorunda kalacağız, diyor. Tam o sırada Leni kuzeninin gözlerini yere indirdiğini görüyor, gencin çenesi titremektedir, alnında ter'er boncuklanmış. Çünkü resmen bir rehinedir! O zaman aksak adam zavallı çocuğun bu işle hiç bir ilişkisi bulunmadığını söyleyip, tek günahı sizin akrabanız olmasıdır, diyor. Evet, pis domuzlar taa Alsace'a, zavallı çocuğun oturduğu yere kadar gitmişler de onu alıp getirmişler, bilmem ama, yalan dolanlarla kandırmış olsalar gerek. İşte işin püf noktası bu: Leni onlara yardım etmezse bu adamlar, Maki'ler yani, hiç suçu olmayan bu çocuğu gözlerini ürpmadan öldürecekler. Böylece kadın da elinden geleni yapacağına söz veriyor. İşi bu kadarla bırakıyorlar. Leni de Alman subayının evine bir dahaki gidişinde bütün çekmeceleri aramaya başlıyor ama bir yandan da müthiş korkuyor çünkü vekilharç hep onun çevresinde dolanıyor sanki, daha ilk baştan Leni'den kuşkulanmıştır da gözünden hiç bir şey kaçmaz gibidir. Derken Leni'nin bahçede sevgili subayıyla yemek yediği sahneye geliyoruz, başka subaylar da var, bes belli Alman olan vekilharç da hazır. Subay ona mahzene inip inanılmaz kertede nadide bir şaraptan getirmesini söylüyor. Ah, yok, unuttun, Leni istiyor bunu, yerini yalnızca uşağın bildiği özel bir şarap. Vekilharç şarabı almaya gidince Leni de hani sana anlattığım o beyaz odaların birinde duran beyaz bir kuyruklu piyanonun başına geçiyor, beyaz dantel perdenin arkasından görüyoruz onu. Bir yandan piyano ça-

larken bir yandan da şarkı söylüyor çünkü o rica etmişti, sevdiği subay demek istiyorum. Gelgelelim kadın ufak bir hile hazırlamayı başarıyor, piyano eşliğinde söylediği bir şarkının plağını gramafona koyuyor, kendisi de subayın çalışma odasına girip kağıtlarını karıştırmaya başlıyor. Meğer vekilharç da anahtarlarını unutmamış mı? Şarap mahzeninin kapısına varınca, çaresiz, gerisin geriye dönüyor. Bahçeye bakan parmaklık boyunca yürürken pencereden içeri bakıyorsa da kadının piyano başında oturup oturmadığını çıkartamıyor. Bütün bu sürede subayımız hep bahçede, öteki yüksek rütbelilerle konuşmakta. Bahçe tipik Fransız, yer yer hiç çiçek ya da taflan setleri biçim biçim kırpılmış, hani obeliskler, başka şeyler falan.

— Alman bahçesidir o... daha doğrusunu istersen Sakson.

— Sen nerden biliyorsun?

— Fransız bahçelerinde bol bol çiçek kullanılır da ondan, çiçeklerin düzenlenmesi geometrik de olsa daha doğaldırlar genellikle. Senin anlattığın bahçeyse Almana benziyor, hem zaten filim de besbelli Almanyada çekilmiş...

— Peki sen, ya sen nerden biliyorsun bütün bunları? Kadın işi bu...

— Aldığım mimarlık derslerinden.

— Mimarlık mı çalıştın sen?

— Evet.

— Şimdi söylemeye karar veriyorsun ha?

— Hiç sırası gelmedi ki.

— Ama senin derece aldığın konu yönetim politikası değli miydi, ya da onun gibi bir şey.

— Evet, siyasalbilimler. Ama sen filme devam et, bunu başka zaman anlatırım. Ha, unutmadan, sanat hiç bir zaman sırf kadın işi olamaz.

— Bu günlerden bir gün bu hücredekilerden hangisinin «o biçim» olduğunu anlayacaklar.

— Elbette. Peki filimde ne oluyor?

— Tamam. O sırada vekilharç duyduğu şarkı sesinin pipanodan gelmediğini görüp Leni'yi aramaya çıkıyor, o da

oracakta, çalışma odasındaki kağıtları harıl harıl alt üst etmekte, ha, daha önce bir yolunu bulup çalışma masasının anahtarını subayın cebinden almaya başarmıştı, şimdi de bütün cephanelerin gizlendiği bölgenin, Alman mühimmat deposunun haritasını buldu ama tam o sırada ayak sesleri duymasın mı? Çalışma odasının balkonuna çıkıp gizlenmeyi kıl payı başarıyor, oysa şimdi de bahçedeki kodamanların tam karşısında değil mi? Senin anlayacağın tam arada kalmış durumda çünkü bahçedekilerden biri şöyle bir kafasını kaldırsa onu görebilecek. Vekilharç çalışma odasına girip bakmıyor. Leni soluk almaktan çekinerek beklemekte, müthiş kertede içi içini yiyor çünkü plak bitti bitecek, biliyorsun o zamanki plakların yüzünde tek bir şarkı olurdu, uzun çalarlar ortaya çıkamamıştı daha. Neyse vekilharç odadan çıkıyor, aynı anda Leni de dışarı atıyor kendini, şarkı bitmek üzeredir. Bütün o yüksek rütbeliler de dışarda kulak kesilmiş, büyülenmişler, plak biter bitmez ayağa kalkıp alkış tutuyorlar, Leni bu arada gene piyano başına geçmiştir, herkes de şarkıyı o, kendisi söyledi sanıyor, plak mlak değil. Derken aksak adam ve kuzenle bir buluşma daha, Leni cephane deposunun gizini açıklayabilsin diye. Buluştukları yer bir müze, inanılmaz büyüklükte, ortalıkta dev boyu dinozorlar, duvar yerine de boydan boya camlar var, Seine Nehrine bakıyor. Buluştuklarında Leni aksak adama, evet, diyor gerekli bilgiyi elde etmeyi başardığını söylüyor. O zaman, iyice kendini beğenmiş biri olan aksak adam da, bu iş senin Makiler adına yapacağın işlerin daha birincisi, diyor, çünkü bir kez casusluğa bulaştın mı artık geriye dönüş olamaz, diyor. O zaman kadın ona deponun yerini söylememeye tam karar vermek üzereyken köşede tir tir titreyen çocukcağıza gözü kayınca söylüyor, Fransanın bir yöresi, cephanenin saklı durduğu köyün adı falan. Sonra aslında bir sadist olan bizim aksak herif kadıncağıza, ihaneti ortaya çıkınca Alman subayının ondan nasıl nefret edeceğini anlatmaya girişiyor. Daha başka neler dediğini hatırlamıyorum. Tam o sırada genç çocuk Leni'nin umarsız bir öfkeyle kıpkırmızı kesildiğini görüp pencereden yana bakıyor ki o kocaman camın tam önünde-

ler, buluştukları müzenin beşinci, altıncı katında. Aksak herif daha ne olduğunu anlamadan çocuk onu camdan dışarı itmeye yelteniyor, pencereden aşağı, ne var ki herifçioğlu milthiş bir boğuşma çıkarıyor ve sonunda delikanlı kendini feda ederek ikisini birden boşluğa yuvarlayıp bedelini kendi hayatıyla ödüyor. Leni olan biteni görmek için toplanan kalabalığın arasına karışıyor, tül peçeli bir şapka giymiş olama, öyle değil mi?

— Leni için iyi ama Fransa için bir vatan haini.

— Ne yapsın, Makilerin, topunun mafioso olduklarına inanmıştı. Hele bekle, bak sonradan daha neler ortaya çıkacak.

— Makiler kimdi, biliyor musun?

— Evet, onların vatan sever olduğunu ben de biliyorum, ne var ki bu filimde vatan sever değiller. Bırak da bitireyim, tamam mı? İşte böylece... dur bakayım, sonra ne oluyordu?

— Seni hiç anlamıyorum.

— Anlamıyacak ne var? Filim şahane güzeldi, benim için de önemli olan budur çünkü şu hücreye kapatılmış olduğuma göre güzel şeyler düşünmem daha hayırlı olur, hiç değilse keçileri kaçırmam, anladın mı? Ee?

— Ne diyeyim istiyorsun?

— Arada bir gerçeklerden kaçmama izin vereceğini söyle, öyle ya, içim zaten kararmış, daha beter karartmanın ne alemi var? Yoksa zır deli olurum, Meksika Kraliçesi Charlotte gibi. Gerçi ben İsveç Kraliçesi Christina olmayı yeğ tutarım ya.

— Yok, bak ciddi ol. Gerçi doğrudan, bu yerde insan aklını oynatabilir ama umutsuzluk dışında da şeyler var bu yerde insanı zıvanadan çıkartacak... senin yaptığın gibi kendini yabancılaştırmak, örneğin. Çünkü, hani şu senin dediğin gibi sırf güzel şeyleri düşünmek dalgası, ne bileyim işte, o bile tehlikeli olabilir.

— Nasıl yani? Hiç sanmıyorum.

— Kötü bir alışkanlık olup çıkabilir, öyle her zaman gerçeklerden kaçmaya çalışmak, uyuşturucu falan kullanmaya

benzer. Çünkü dinle beni, çünkü gerçek, demek istediğim, SENİN GERÇEĞİN, şu içinde yaşadığımız hücreyle sınırlı. Birşeyler okuduğun, bir şeyler çalıştığın zamansa içinde bulunduğun her türlü hücreyi aşabiliyorsun, anlıyor musun, ne demek istediğimi? İşte bu yüzden ben hergün okuyup her gün ders çalışıyorum.

— Ama politika... dünyanın hali ne olacak bilmem ki, siz hepiniz, bütün politikacılar...

— Ondokuzuncu yüzyıldan kalma bir ev hanımı gibi konuşmasana! Çünkü artık ondokuzuncu yüz yılda değiliz... ne de sen ev hanımısın. Hadi biraz daha filim anlat bana, yoksa daha çok mu var?

— Neden, sıkıldın mı?

— Sevmiyorum bu filmi, gene de, neden bilmem, kafamı kurcalıyor.

— Madem sevmiyorsun ben de keserim.

— Nasıl istersen, Molina.

— Kesin olan bir şey var, bu gece bitmesi olanaksız, çok var daha, aşağı yukarı yarısı.

— Beni propaganda olarak ilgilendiriyor, hepsi bu. Bir bakıma belgesel yerini tutuyor.

— Evet mi, hayır mı, kesin kararın?

— Belki biraz daha.

— Şuna da bak, duyan da zahmete giren senmişsin sanır. Unutma, uykuya dalmakta güçlük çektiğin için sen istedin diye başladım anlatmaya.

— Bunun da değerini çok biliyorum, Molina.

— Oysa şimdi uykusu kaçan benim, yani beni açıkta bırakıyorsun.

— Öyleyse biraz daha anlat, belki ikimizin birden uykumuz gelir, Allahın izniyle.

— Siz dinsizler de Allahı hiç dilinizden düşürmezsiniz.

— Söz gelişi. Hadi biraz daha anlat.

— Peki. İşte Leni, olup bitenleri hiç haber vermeden, subaydan, senin evinde kalayım, diye ricada bulunuyor, Makilerden öylesine ödü kopmuştur. Şimdi bak bu sahne sahiden şahane çünkü sana söylemedim ama subay da piyano çal-

masını biliyor, bu akşam brokar bir rob giymiştir, sana anlatmanın yolu yok, nasıl yakışıklı ve şık! Boynunda beyaz ipek fularıyla. Bir kaç şamdanın ışığında hüzünlü bir şeyler çalmaktadır çünkü sana söylemeyi unuttum, kadın onun evine varmakta adamakıllı gecikmiş. Subay da onu hiç gelmeyecek sanıyor. Çünkü bak burasını da unuttum, Leni kimse görmeden müzeden çıktığında Parisin tüm sokakları boyunca çılgınlar gibi yürüyor, öylesine sevdiği o gencecik kuzenin ölümü onu alabildiğine allak bullak etmiştir. Karanlık şimdiden basmakta, o habire yürüyor, Parisin dört bir yanında, Eyfel Kulesinin yanından geçiyor, bütün o bohem mahallelerinden, ressamların açıkta resim çizdiği kaldırımlardan, hepsi de ona bakıyorlar, Seine nehrinin kıyısında sokak lambalarının altındaki çiftler de bakıyorlar ona çünkü o zavallı, şaşkın bir hayalet gibi yürümektedir, uyur gezerler gibi, şapkasının tülünü de sıyırmış, herkesin onu tanıyıp tanımaması artık umurunda değil. Bu arada subayımız mum ışığında iki kişilik sofra kurulmasını buyuruyor, sonradan mumların nasıl iki kat kısalmış olduğunu görüyoruz ama subay hâlâ piyano çalmakta, çok ağır çok hüzünlü bir vals. İşte tam o sırada Leni kapıdan içeri giriyor. Subay ayağa kalkmıyor «hoşgeldin», demeye, piyanoda o nefis valsi çalmayı sürdürüyor, yalnız bir an önce öylesi iç burkan vals şimdi hızlanmaya başlıyor, hafiflemeye, gerçi hâlâ inanılmaz derecede romantik ama, ah, bilsen, şimdi nasıl sevinçli! İşte sahne burada sona eriyor, subay tek söz söylemeden, gülümseyişini görüyorsun yalnızca, içinin rahatlamasını ve de müziği duyuyorsun. Baksana... bu sahne nasıl harikaydı, bilemezsin.

— Ya sonra?

— Sonra Leni şahane bir yatakta uyanıyor, baştan aşağı ipek seten kapitone, sanırım kapitonesi gül kurusu renkte olsa gerekti, ya da uçuk yeşil, çarşaflar da satenden. Kimi filmlerin renkli olmayışı ne yazık, değil mi? Sonra karyola tentesinin yanlarında tülden perdeler, nefis. Leni aşkla gönlü dolup taşarak uyanıyor, pencereden bakıyor, dışarda hafif bir yağmur çiselemekte. Kadın telefona gider, kulaklığı kaldırır, subayın bir başkasıyla konuştuğunu duyar. Subay karaborsa-

cı bir kaç mafiosoya nasıl cezalar uygulanacağını belirlemektedir. İdam edin, dediği zaman Leni kulaklarına inanamaz, konuşma son bulsun diye bekleyip telefonu onlarla bir kapar ki dinlemiş olduğu anlaşılmasın diye. Az sonra adam yatak odasına gelip artık kahvaltı edelim mi, diye sorar. Kadın öylesine başka türlü güzel ki, o çisentili pencere camına yansımış.. Sevdiği adama soruyor, gerçekten de hiç kimseden korkun yok mudur, yeni Almanyanın askerleri gibi, diye, hani o anlattığın yarı tanrı kahraman gibi? Subay da yanıtlıyor: vatan içinse her engeli göğüslemeye hazırdır. O zaman Leni diyor ki: merak ediyorum, acaba insan savunmasız bir düşmanı korktuğu için mi öldürür, «Gelecekte bir gün kulahlar değişir de bu kez ben onu karşısında silahsız savunmasız kalırım,» korkusuyla mı acaba, diye soruyor. Adam, ne demek istediğini anlamıyorum, diyor. Gelgelelim kadın lafı değiştiriyor. Daha sonra, kendi başına kaldığı zaman aksak heriften aldığı numarayı çeviriyor, Makilerden biriyle kontak kuracaktır, cephane deposunun gizi konusunda. Çünkü bir insanı nasıl gözünü kırpmadan ölüme yargıladığını duydu ya subay artık gözünden biraz düşmüş gibidir. Böylece o da Makilerden biriyle buluşmaya gidiyor. Göze çarpmasın diye tiyatroda randevu vermişlerdi çünkü Leni orda provalarla uğraşıyor ya. Adamın yaklaştığını görünce kararlaştırdıkları işareti veriyor derken birden bire adamın biri çıka gelmez mi o bomboş tiyatro salonunun ortasındaki yoldan, Miss Leni, Miss Leni, diye bağır bağıra. Meğer Berlin'den ona telgraf çekerek çok önemli bir filim çevirmeye çağırmışlar, Almanyanın en iyi stüdyolarından birinde. Çağırıyı getiren de işgal hükümetinden bir görevlidir, bu yüzden Leni Makiye bir şey söyleyemez, Zaten Berlin'e gitmek için hemen bavul yapmaya başlaması gerekmektedir. Hoşuna gidiyor mu?

— Hayır, şimdi artık uykum da geldi. Yarın devam ederiz, oldu mu?

— Yok, Valentin, sevmiyorsan ben de anlatmayı sürdürmek istemiyorum.

— Nasıl bittiğini öğrenmek isterim.

— Yok, madem sevmiyorsun, ne diye yorulalım?.. Artık kararım karar. İyi geceler.
— Yarın konuşuruz.
— Ama filimden değil.
— Senin canın nasıl isterse, Molina.
— İyi geceler.
— Allah rahatlık versin.(*)

— Yemek getirmeleri neden kırk yıl alıyor acaba? Yandaki hücreye biraz önce getirdiler, sanırım.
— Mmm, ben de duydum. Çalışmayı kestin mi?
— Daha değil. Saat kaç?
— Sekizi geçti. Neyse ki karnım pek aç değil bugün.
— Sende alışık olmadığımız bir şey, Molina. Hasta mısın?
— Hayır, yalnızca sinir gerginliğinden.
— İşte geliyorlar, galiba.
— Yok, Valentin, bunlar duştan çıkan son hükümlüler, hücrelerine dönüyorlar.
— Sana müdürün odasında ne dediklerini hiç anlatmadın.
— Hiç bir şey. Yeni avukatla ilgili bir kaç kağıt imzalamak içinmiş.
— Vekâletname mi?
— Mmm, hmm. Avukat değiştirdiğimden beri bir sürü şey imzaladım.
— Nasıl davrandılar sana?
— Nasıl davransınlar? İbneymişim gibi, her zamanki gibi.
— Dur. işte birisi geliyor sanırım.
— Mmm, geldiler. Dergileri sakla, çabuk, görürlerse sağlam çalarlar.
— Açlıktan ölüyorum.
— Kuzum Valentin, gardiyana yakınmak yok.
— Peki...
— ...
— ...
— Alsana...
— Pirinç...

— He ya...
— Sağol...
— Oh, ne de çok...
— Sizler mutlu olasınız diye.
— Peki ama bu ikinci tabak nesi.. neden bunda bu kadar az pirinç var?
— Nedir senin sıkıntın, civanım? Boş yere sızlanma, işe yaramaz...
— ...
— ...
— Senin hatırın için karşılık vermedim, Molina. Sen olmasaydın tabağı tuttuğum gibi suratına yapıştıracaktım. valla, pirinç dedikleri şu bok gibi zamk yığını...
— İyi ama yakınmanın ne yararı var.
— Tabaklardan birinde öbürkünden iki kat daha çok pirinç var. Bu gardiyan fıttırmış olsa gerek, şişko pezevenk.
— Dur, Valentin, küçük tabak benim olsun.
— Olmaz, nasılsa pirinci hep sen yiyorsun, büyüğünü al.
— Hayır, karnım aç değil. Büyüğü sende kalsın.
— Resmiliğin gereği yok, al şunu.
— Hayır, dedim. Ben neden alacakmışım büyük tabağı?
— Pirinç sevdiğini biliyorum da ondan.
— Aç değilim,Valentin.
— Birazcık, al, gerisini canın ister.
— Olmaz.
— Bak bugün pek öyle kötü değil.
— İstemiyorum. Aç değilim.
— Şişmanlıyacağım diye mi korkuyorsun?
— Yoo...
— Ye öyleyse, Molina. Zamk bugün pek kötü sayılmaz, tadı nerdeyse pirince benziyor. Küçük tabaktaki bana yeter de artar bile.

— Ahg... aghhh...
— ...
— Aghhh...

— Neyin var?
— Hiç agh... bu kızcağızın işibitik!
— Hangi kız?
— Ben, ayol, aptal.
— Neden inildeyip duruyorsun öyle?
— Midem...
— Kusacak mısın?
— Yok...
— Torbayı getireyim, ne olur ne olmaz.
— Yok, bırak.. sancı daha aşağıda, bağırsaklarımda. ...
— Diyare değil ya?
— Hayır... keskin bir sancı ama daha yukarda.
— Gardiyanı çağırayım.
— Hayır, Valentin. Geçmeye başlıyor, galiba...
— Nasıl bir sancı?
— Bıçak saplanıyormuş gibi... ama gerçekten keskin..
— Tek yanında mı?
— Yok, karnımın her yanında..
— Apandesit olabilir mi?
— Yok, benimkisi çoktan alındı.
— Yemek bana hiç dokunmadı.
— Sinirden olsa gerek. Sinirlerim öyle gergin ki bugün... ama hafiflemeye başlıyor sanırım.
— Elinden geldiğince gevşemeye çalış. Kollarını, bacaklarını gevşet.
— Mmm.. biraz geçer gibi.
— Çoktandır sancın var mıydı?
— Mmm-hmm, bir süredir vardı. Kusura bakma, seni de uyandırdım.
— Lafı mı olur... Daha önce uyandırmalıydın, Molina.
— Rahatsız etmek istemedim seni, şey... aghhh...
— Çok acıyor ha?
— Böyle bıçak saplandığı zaman... şimdi gene geçer gibi oluyor.
— Biraz uyumak ister misin? Yoksa uyku tutmuyor mu?
— Bilmem ki...uf, ne feci...
— Belki biraz konuşursak sancıyı unutursun.

— Yok, sen gene uyumana bak, yoksa uykun hepten dağılır.

— Oo, ben kalktım bile.

— Kusura bakma.

— Biraz hafifliyor gibi. Aghh.. yok.. uf, feci bir şey bu..

— Gardiyanı çağırayım bari.

— Yok, hafifliyor..

— Bir şey söyliyeyim mi sana?

— Ne?

— O filmin sonunu hâlâ merak ediyorum, hani Nazi filmi.

— Nefret etmedin miydi ondan?

— Evet, ama sonunun nasıl bittiğini gene de öğrenmek istiyorum, sırf bu filmi yapanın kafa yapısını anlamak için nasıl propaganda yaptıklarını görmek için.

— Seyretmesinin nasıl olağan üstü zevkli olduğunu bilemezsin.

— Öyleyse, sana sancını unutturuyorsa, neden biraz daha anlatmıyorsun, kısaca? Yalnızca bitişini.

— Off! Yerin dibine batsınn be!

— Çok mu acıyor gene?

— Yok, bir gelip bir gidiyor ama öyle bıçak saplanır gibi olduğunda öyle keskin sancıyor ki inanmazsın, sonra o batması geçince hiç acımıyor, desem yeri var.

— Filmin sonu nasıl bağlanıyor?

— Nerde bırakmıştık?

— Kadın Makilere yardım etmek üzereydi ama tam o sırada Almanyada film çevirmek için öneri aldı.

— Yaa, demek seni de etkiledi sonunda ha?

— Valla, sıradan bir filim değil. Çabuk çabuk anlat ki bir an önce sonuna gelebilesin.

— Peki dur bakalım, sonra ne oluyordu? Mmm.. uf, ne feci şey bu, öyle acıyor ki..

— Filmi anlat bana ki sancıyı pek düşünmeyesin. Çok ilgilenmezsen sancı da hafiflemiş gibi olur.

— Filmin sonuna gelmeden nalları dikerim diye mi korkuyorsun?

— Yok be, sana az buçuk yardımcı olmaya çalışıyordum.

— Peki, böylece Leni filim çevirmek üzere Almanyaya gider. Bayılır, gönül verir oraya ve de her dakika jimnastik yapıp duran gençlere, Subayını da bağışlamıştır çünkü idam ettirdiği adamın bin türlü kötü iş yapmış iğrenç bir gangster olduğunu öğrenmiştir. Ona başka bir gangsterin daha resmini gösterirler, ele geçirememiş oldukları biri, subayın idam ettirdiği adamın suç ortağı... Aghh, hâlâ geçmedi.

— Kes öyleyse, uyumaya çalış, daha iyi.

— Boş ver.. uyuyamam ki... çok acıyor.

— Sık sık olur mu bu sancılar?

— Ulu Tanrım! Hiç böylesi olmamıştı, bu kadar keskin ...Demedim mi, şimdi geçti...

— Ben biraz daha uyumaya çalışacağım.

— Yok, dur.

— Sen de uyursun.

— Yok, onu unut.. Filmin gerisini anlatayım.

— Peki.

— Sonrası nasıldı? Bu öteki gangsteri de kadının gözü ısırıyor ama nerde gördüğünü bir türlü çıkartamıyor. Sonra gene Paris'e dönüyor. O herife burada raslamış olduğunu sanmaktadır. Paris'e dönmesiyle gene Makilerle kontak kurmaya çalışması bir oluyor sanki, ama bu kez örgütün gerçek başkanını ortaya çıkarmaya çalışacaktır, bütün karaborsanın, her türlü kıtlığın arkasında bu adam vardır çünkü. Kadın Makileri o gizli Alman cephane deposunun yerini bildirmek sözüyle oyalar, zaten o aksak herif de bu gizin peşindeydi, hatırlarsın ya?

— Evet, ama sen Makilerin gerçekte kahraman olduklarını biliyorsun, değil mi?

— Hey, sen beni ne sanıyorsun kuzum, eksik eteksek kafadan da noksan mıyız yani?

— Gene kadın olmak laflarına başladığına göre iyileştin demektir.

— Neyse, boş ver.. Yalnız şunu aklında tutmaya çalış: aşk sahnelerine gelince bu film şahaneydi, rüya gibi bir şey. Siyasal yönüne gelince, ne bileyim, rejisöre hükümet tarafından zorla benimsetilmiş olsa gerek. Yoksa bu işlerin nasıl yürütüldüğünden haberin yok mu senin?

— Rejisör filmi çevirdiğine göre, rejimle iş birliği yaptığı su götürmez.

— Peki, peki, bırak da bitirip kurtulayım. Aghhh.. gördün mü, sen tartışma başlatır başlatmaz sancım geri geliyor... Uff..

— Anlat biraz, kendini unut.

— Şimdi durum şu: Leni diyor ki, gizli deponun yerini bildirmek için Makilerin baş komutanıyla tanışmasının zorunlu olduğunda diretiyor. Böylece bir gün onu otomobille Paris'in dışındaki bir şatoya götürüyorlar. Ne var ki o daha önceden subayının birkaç askeriyle birlikte onu izlemesini kararlaştırıyor, böylece karaborsacı Makilerin topunu birden ele geçirebilecekler. Gelgelelim kadını alan arabanın şoförü, meğer o aksağın şoförü olan caniymiş, bu herif izlendiklerini ayrımlıyor, Almanlar onun hemen gerisindedirler. Leni'nin subayı da en önde, katil onları şaşırtmak için apansız yön değiştiriyor. Şatoya gelince Leni'yi içeri sokuyor, işleri bir an önce çözümlemek için kadını Makilerin başkanının huzuruna çıkartıyorlar ki vekilharç değil mi? Hani kadını baştan beri gözleyip durmuş olan adam.

— Kim bu?

— Subayın evinde çalışıyordu ya! Leni dikkatli bakınca bunun o Berlin'de gördüğü filmdeki pis, sakallı herif olduğunu seçiyor, hani iki gangsteri gösteren o filmdeki. Adama cephaneliğin yerini söylüyor çünkü sevdiği adamın her an askerleriyle gelip kendisini kurtaracağından öylesine emin. Gel gör ki Almanlar arabanın izini yitirmiş oldukları için, zaman geçiyor, geçiyor, ne gelen var ne giden. Leni o iğrenç şoförün efendisine gizlice, sanırım peşimize birileri

vardı, dediğini duyuyor. O sırada aklına bir şey geliyor: subayın evindeyken vekilharcın onu nasıl arka pencerelerden gözlediğini, çıplak görmeye falan çalıştığını hatırlıyor. Böylece son kozunu oynuyor ki bu da herifi baştan çıkarmaya çalışmaktır. Bütün bu süre boyunca subayımızla askerleri öndeki arabanın yağmurda bıraktığı izleri sürmeye çalışmaktadırlar. Uzun uzun arayıp taradıktan sonra, nasıl yaptıklarını şimdi çıkartamıyorum ama izi buluyorlar. Leni'yse şatoda o vekilharç olacak canavarla yapayalnızdır, herif gerçekte herkesin patronuymuş meğer, dünya çapında bir gangster. Şatonun o ağır perdeli arka odasında ikisi için özel sofra kurulmuştur bile. Herif Leni'nin üstüne tam çullandığı zaman Leni masadaki servis çatalını kavradığı gibi ona saplayıp canını alıyor. İşte o sırada subayımızla adamları da şatoya ulaşıyorlar. Leni kaçmak için bir pencere açınca bir de ne baksın, o katil şoför tam aşağıda ama sevgilisi herifi görüp ateş ediyor ne var ki bizim aksak, yok canım, şoför, aksak herif çoktan öldüydü, hani o müzede, şoför can çekişirken Leni'ye bir el ateş etmeyi beceriyor. Leni perdeye yapışarak düşmeyip ayakta kalmayı başarıyor, böylece sevgilisiyle öbür genç subay onu ayakta buluyorlar. Gel gör ki tam sevgilisi koşup onu kolları arasına aldığı zaman kadıncağız tüm gücünü yitiriyor, subayı ne kadar çok sevdiğini söylüyor, Berlin'de gene beraber olacağız, diyor. İşte şimdi subay onun gerçekte yaralı olduğunu görmüştür çünkü elleri kurşun yarasından akan kana bulaşıyor, yara omuzda mı, göğüste mi, hatırlamıyorum. Öpüyor kadını, dudaklarını onun dudaklarından çektiğinde Leni ölmüştür. En son sahne de Berlin'de kahramanların anısına yapılmış bir Pantheon'da geçiyor. Soluk kesici güzellikte bir anıt, eski bir Yunan tapınağı gibi, her kahramanın kocaman yontularıyla süslenmiş. Leni de orada, koskocaman bir heykel, demek istediğim insan boyu, sırtında eski Yunan tüniği gibi bir tünikle güzelliği soluk kesiyor ama bana sorarsan aslında kendisiydi de orda heykel gibi duruyordu öyle, yüzünü bembeyaz pudralamışlardı. Subay onun kollarına çiçekler koyuyor, bu kollar öne doğru uzanmış onu kucaklamak istercesine. Ama subay

yapa yalnızdır. Tapınağın üzerinde bir de yazı var, anavatan onları asla unutmayacaktır, filan gibilerden. Ve de subay tek başına uzaklaşıyor ama yolu güneş içindedir. SON.

(*) Tobis-Berlin Stüdyolarının basın broşürü, GERÇEK ZAFER adındaki süper prodüksiyonun milletlerarası dağıtımı için. (Bak, orta sayfalar).

Yabancı vedet'in beklenmedik gelişi her zamanki alüvalayla duyurulmamıştı. Tersine, Leni La Maison'un Reich'ın başkentine habersiz gelmesi kararlaştırılmıştı. Ancak makyaj ve gardrop provalarından sonra basın çağrıldı. Fransız şarkısının en önde gelen diva'sı o gün öğleden sonra en nihayet Berlin'in Grand Hotel'inde hür basının kalbur üstü temsilcilerine tanıtılacaktı. Çay bahçesindeki orkestranın yumuşak yansınımları, çekme kattaki bu amaç için ayrılmış imparator Salonuna ulaşıyordu. Leni, Paris modasının en son çılgınlıklarını simgelemekteydi. Bu yüzden herkes en sıkı permenant dalgalarıyla bezenmiş bir taş bebek görmeyi bekliyordu: beyaz pudralı elmacık kemiklerinin üstünde iki kıpkırmızı allık lekesi. Süründüğü siyah kirpik boyasının kalın tabakaları ve taktığı gösterişli yapma kirpiklerin ağırlığı yüzünden de gözleri açık tutmakta güçlük çekeceği sanılıyordu. Ama en büyük merak onun giyimi konusunda yoğunlaşmıştı. Yapılan tahminlere göre bu kılığın işe yaramaz kıvrım ve drapeler bolluğuna boğulmuz olması kaçınılmazdı çünkü dişi vücudunu biçimsizleştirmeye adanmış olan kokuşmuş Ultra-Ren modacılarının buyruğu buydu. Gelgelelim biraz sonra salondakilerden yükseliveren hayranlık mırıltısı duyulduğunda, şimdi ona yol açmak için böylesi acele eden kalabalığın arasından ortaya çıkan kadın bambaşka bir kadındı. Hayır, o incecik beliyle yuvarlak kalçaları gereksiz bir takım kumaş kalabalıkları altında gizlenmiş, o diri göğsü aşırı gösterişli bir korsajla sıkılmış değildi. Tam tersine bu kız-ki onun dosdoğru eski Isparta'dan çıkıp gelmiş olduğunu sanabilirdiniz— yapısının kusursuz yuvarlaklığını hakkiyle ortaya vuran son derece yalın bir beyaz tünik giymişti ve o tertemiz, pırıl pırıl yüzü gürbüz bir çoban kızının yüzü olabilirdi. Saçına gelince, ortadan ayrılıp uzun bir örgü yapılarak o dimdik başının çevresini taç gibi sarmıştı. O jimnastikçi kolları çıplaktı, yalnızca omzuna tüniğinin kumaşın-

dan yapılma kısa, beyaz bir pelerin sarmıştı. «Bizim güzellik idealimiz sonsuza dek gürbüz ve sağlıklı olmalıdır.» Liderimiz böyle demiş. Kadınlar konusunda da özellikle şöyle demiş: «Kadının tek misyonu güzel olmak ve yeryüzünün oğullarını doğurmaktır. VOLK'a beş oğul veren kadın dünyanın en seçkin hukukçusundan daha büyük bir katkıda bulunmuş demektir. Çünkü Nasyonal Sosyalizm'in ideolojik çerçevesi içinde kadınlara siyasette yer yoktur. Onları parlamento alanına sürükleyerek sönükleştirmek onurlarını ellerinden almak demektir. Alman Rönesansı erkekçe bir girişimdir. Ne var ki şu sırada vatandaş sayısı 80 milyonu geçen Üçüncü Reich yüzyıl içinde — şanlı 2040 yılında — Anavatanla sayısız kolonilerinden bütün dünyanın yazgısını yönetebilmek için 250 milyon vatansevere gerekim duyacaktır. İşte bu da kadınca bir girişim olacaktır. Irkın soysuzlaşması konusundaki tehlikeyi, başka uluslardan da ders alarak öğrenmemizden sonra bu tehlikeye tüm halkımızın paylaştığı bir milliyetçilik ruhuyla Devlet ve Halkın bütünleşmesi yoluyla dur denilebilir ve denilecektir de.» İşte bu sözler orada, İmparator Odasında, Berlin stüdyolarının temsilcileri tarafından güzel yabancıya da okundu. Leni'nin üzerinde derin bir iz bıraktı bu sözler, nasıl ki onun lekesiz güzelliği de orada bir araya gelmiş olan milletlerarası basın temsilcilerinin üzerinde kendince iz bırakmıştı.

Ertesi gün Leni'nin yeni imgesi özgür dünyanın tüm gazetelerinin baş sayfalarını süslüyor. Ne var ki Leni kendi güzelliğine övgü kasideleri düzmekle zaman harcamıyor. Telefonu eline alıyor ve — duyduğu derin güvensizliği yenerek — Werner'i arıyor. Paris'e dönmezden önce başkentte geçireceği şu birkaç gün içinde Werner onun yeni Alman dünyasını bulgulamasında yardımcı olur mu, diye soruyor. Werner onu, Alman gençliğinin koca bir stadyumdaki dev boyutlu toplantısına götürmekle başlıyor işe. Ne var ki limuzine binme filan gibi resmiliklere iltifat etmiyerek Leni'yi oraya kendi hızlı ve şık beyaz kupe otomobiliyle götürmeyi yeğliyor. Niyeti genç kadına, bu coşkun kitledeki binlerce kişiden biri olduğunu duyumsatmaktır; bunda başarılı da oluyor. Leni'yi yakından gören herkes ona hayran kalıyor elbet, ama şımarık bir diva'nın ekzantrikliklerinden ötürü değil de o görkemli dinginliği yüzünden, kozmetiklerle kirletilmemiş gürbüz bir kadınlık simgesi olduğu için. Kısacası Leni bizim yalın asker üniformamızı çağrıştıran iki parçalı, sade bir kılıkla ortaya çıkıyor. Alp yörelerinin tipik bir dokuması olan kumaş dağ

halkının sağlamlığını, dayanıklılığını yansıtmakla birlikte onun o güzel, kadınımsı biçimini vurgulamaktan da geri kalmıyor, yalnızca omuzdaki dört köşe vatkalar onun o uyumlu siluetinin yuvarlaklarından biraz ayrılıyorsa da onları daha bir belirginleştirmeye yarıyor. Werner kendinden geçmişcesine onu seyretmektedir. Stadyumun anıtsal cephesi karşısında onun düşeceği şaşkınlığı önceden kestirmiştir zaten. Gerçekten de Leni etkilenmekten kendini alamıyor. Werner'e bu ulusun nasıl olup da böylesine yüce ve katıksız bir esin ürünü olan bir yapıt yaratabildiğini soruyor. Oysa Avrupa'nın geri kalan her yerine son derece uçarı ve gelip geçici bir sanat empoze edilmiş, mimarlıkta olduğu kadar resim ve yontu alanlarında da bu böyle, salt süsleyici, soyut bir sanat ki yazgısı, Ultra-Ren'de çırpıştırılmış gelgeç haute coûture desenleri kadar ömürsüz olmak. Werner vereceği karşılığı çok iyi bilmekle birlikte hemen yanıtlamamayı yeğliyerek ondan bir an beklemesini istiyor. Şimdi iki aşık kendilerini Alman Gençliğinin en seçme örneklerinin sergilendiği unutulmaz gösteri karşısında buluyorlar: yeşil tarla üzerinde boydan boya uzanan dümdüz çizgiler birden eriyor, sonra gene birden toparlanarak, bir an dalgalanan kıvrımlar yaratıyor, sonra gene doğrusal kompozisyonun erkek gürbüzlüğünü vurguluyor. Bunlar kızlı erkekli genç jimlastikçilerdir, gösterileri için siyah beyaz giyinmişlerdir. O zaman Leni'nin huşu içinde bakakalmaktan kendini alamadığı bu gerçekten göksel görüntü üstüne görüşünü belirtmek istercesine Werner, «Evet, tüm politik yazgıların gelecekteki modelinin kahramanlık olduğu artık ortaya çıkmakta.» diyor. «Bunu, çağımızın ruhunun dışa vurumunu üstlenmek de sanata düşmektedir. Komünistlerin futuristik sanatı yozdur, anarşi içerir. Bizimkisi Nordik bir kültürdür: Mongol komünistlerin aklı gözünde kabadayılığına ve Asuri çürümüşlüğünün bir ürünü olan katolik maskaralığına karşıttır. Aşk, yerini onura bırakmalıdır. İsa'nın yerini de, gururlu yumruğuyla tüccarları Tapınaktan kovan atlet alacaktır.» Ve onun bu sözlerini yankılarcasına genç atletler — Nasyonal Sosyalizmin sanki meşaleleri — şimdi bir ağızdan, vatan aşkıyla titreşimler yapan marşlarını söylemeye başlarlar: «..dalgalan yükseklerde, ey tarihin görkemli bayrağı, genç devrimcinin içinden volkanlar fışkırmalı, gazap kışkırtılmalı, kutsal öfkeler yönlendirilmeli titremeyen ellerle, işte biz böyle yazarız bütün insanlığı askere,» diyerek Yüce Propaganda Komutanımız Mareşal Goebbels'in ilkesini yorumlarlar! Ve

Leni, Werner'in ölüm hükmü verdiğini duyduğu günden beri zihnini kemiren çelişkilere karşın birden bir bayram sevinciyle sanki kendinden geçer. Werner elini kavrayarak onu kendine çeker, gene de, dudakları gene soğuksa, diye korkusundan, öpmeyi göze alamaz. O gece mutlak bir sessizlik içinde başbaşa yemek yerler. Gerçeği sezemiyen Werner yalnızca sevdiği kadının nasıl uzaklaştığını, kendi düşünceleri içinde yitip gitmiş olduğunu duyumsar. İkisi de yemeklerine dokunmazlar bile. Leni yalnızca kristal bardağındaki tatlı Moselle şarabını son damlasına kadar içerek kristali, gürül gürül yanan şöminenin içine var gücüyle fırlatır. Başkaca giriş yapmadan bunca zamandır içini kemirmekte olan soruyu sorar: «Nasıl olur da sen, üstün bir varlık, bir insanın öldürülmesini buyurabilirsin?» Herşeyi bir anda kavrayan Werner şaşkınlık içinde karşılık verir: «Seni benden bu kadar uzak tutan bu muydu?» Leni, evet, diye yanıtlayınca Werner sağına soluna bakmadan ona kendisiyle birlikte Siyasal İşler Bakanlığına gelmesini buyurur. Leni boyun eğer ona. Saatin geç olmasına karşın hükümet daireleri hâlâ civcivli etkinliklerle doludur çünkü yeni Almanya durup dinlenmek nedir bilmiyecektir, gece gündüz. Şanlı üniforması karşıdan görünür görünmez Werner'e bütün kapılar açılır. Birkaç dakika sonra bodrum katında, projeksiyon odası olarak kullanılan bir köşeye gidebilmeleri için izin çıkar. Werner filmin hemen başlatılması için komut verir. Perde aydınlanır.. kötülük, gaddarlık sahneleriyle. Film aslında açlık konulu uzun bir belgeseldir, dünyada açlık. Kuzey Afrika'da açlık, İspanya'da açlık, Dalmaçya'da açlık, Yang-Tse-Kiang Vadisinde, Anadolu'da. Ve bu ıstıraplardan daha önce, bu yörelerin hepsinde, sanki saati saatine ortaya çıkan iki üç amansız yaratık, her zaman onlar, Ölümün fermanını taşıyan gezgin Yahudiler. Kameranın yanılmaz gözü hepsini olduğu gibi yakalamış. Evet, ölüm kokan tüccarlar, leş kargaları, susuzluklara, sel baskınlarına, her türlü elverişli felakete avans vererek iblisane şölenlerini hazırlıyorlar: yiyecek istifçiliğinin ta kendisi. Ve arkalarında da avaneleri, İbrahim'in lanetlenmiş evlatları, tıpatıp bir benzerlikle ayni manevralar: ilkin buğday ürünleri ortadan yok oluyor, sonra adım adım öbür tahıllar, ancak sığırlara yem olmaya yarıyan en adi saman çöplerine kadar. Derken etler, şeker, yağlar, taze ve konserve meyvalarla sebzeler. Böylece açlık kentlerde o korkunç yıkımını sürdürüyor, kentliler köylere kaçıyorlar ama burada da bu Jehovah çekirgelerinin ardlarında bırakmış oldukları vandallık görün-

tüleriyle karşılıyorlar. Ve insanların yüzleri buruşup büzüşmeye başlıyor, hiç kimse dik duramaz oluyor artık, felaket ufuklarının üzerine açların yitik siluetleri çizilmiş: hiç bir zaman ulaşamıyacakları bir seraba, bir kabuk kuru ekmeğe doğru en son sarsak adımlarıyla sendelemekteler.

Filmi seyrederken Leni'nin damarlarındaki kan donuyor ama her şeyden önce bir esrarın çözümlenmesi için ışıkların yeniden yanmasını istiyor. Kısacası, Werner'den o iki hainden birinin kimliğini soruyor. Werner heyecana kapılıyor çünkü Leni'nin o iki yüzden birinde, kendisinin ölüme yargıladığı o caniyi tanımış olduğunu sanıyor. Ama yok, Leni ötekini demek istemiştir. Werner şimdi daha da heyecanlanıyor: acaba bütün casusluk bölümünün olanaksız sayageldiği şeyi Leni mi başarmıştır? Çünkü Jacob Levy halen ele geçmemiş olan anti-Nazi ajanlarının en çok arananıdır. Ne var ki Leni kesin bir yanıt veremiyor, yalnızca cascavlak kafası ve uzun, çıfıt sakalıyla o alçak çehreyi daha önce bir yerde gördüğüne kesinlikle inanmıştır. Filmi geriye çeviriyor ve bu cani görünür görünmez projektörü durduruyorlar. Leni insan üstü bir çaba harcıyorsa da canavarı nerde, nasıl, ne zaman gördüğünü anımsıyamıyor. Sonunda projeksiyon odasından çıkıyorlar, iki yanı ıhlamur ağaçlı bir caddede biraz yürümeye karar veriyorlar. Leni hâlâ anılarının labirentine dalmıştır, bu Jacob Levy denilen adamı daha önce görmüş olduğundan emindir, tek korkusu onu bir karabasanda görmüş, daha doğrusu düşlemiş olmaktır. Werner de sessizdir. Filmi Leni'ye göstermekteki tek amacı İsviçre sınırına yakın küçük bir köyde kıstırdıktan sonra ölüme yargıladığı şeyin nasıl iğrenç bir haşere olduğunu göstermekti. Ne var ki Leni bir çırpıda Werner'in aşk ufkundaki tüm bulutları giderdi çünkü şu dakikada onun o sert elini kendi pamuk ellerinin arasına alarak göğsünde çarpan kadın yüreğinin üstüne bastırdı. O zaman her şey temelli açıklığa kavuşmuş oldu: bir tek İbrani Molok'unun ölümü nasıl milyonlarca masum canı yitimden kurtarmıştı! İmparator Kentinin üstüne hafiften yağmur çiselemekte. Leni, Werner'in kollarına sığınmak istiyor, tek ihtiyacının dinlenmek olduğunu söylüyor. Yarın, gün ışığının da yardımıyla, hâlâ serbest dolaşan öteki canavarın peşine düşmek için hazırlıklara başlıyabilirler. Ne var ki şu anda dünyanın yabanıl ormanlarından bile hiçbir homurtu yansımıyor, çünkü onlar, tanrıların altın tapınaklarını kurmak için seçmiş oldukları bir ülkededirler ve burada tefeciler, Kahraman'ın ruh gücüne karşı verdikleri ilk savaşımda yenik düşmüşlerdir.

Şimdi güneşli bir pazar sabahındayız. Leni, Paris'e dönecek olan Werner'den bu son hafta sonunu birlikte geçirmelerini istiyor, böylelikle biraz zaman ayırarak Bavyera Alplerinin sihirli vadilerini gezebilirler. Bu tılsımlı dağlarda Lider'in de tatil evi var; bir zamanlar, gizlilik içinde çalıştığı sıralarda basit bir köylü ailesinin ona barınak sağladığı yerde. Çimenlerin üstünde basit bir köylü yaygısı, yaygının üstünde basit bir kır yemeği. Ne var ki Leni artık merakına set çekemiyerek Werner'e Lider'le ilgili herşeyi soruyor. Başlangıçta erkeğin sözleri anlaşılmaz geliyor Leni'ye: «...liberal-demokratik devletlerin bünyesindeki sosyo-ekonomik tıkanıklık bir takım sorunlar doğurmuştur ki bunları daha etkin ve kitleleri doyumlayacak biçimde çözümlemenin yolu bir tür otoriter hükümet kurmaktır. Bu hükümet, kokuşmuş uluslararası elitlere değil de halkın ta kendisine dayanacaktır...» Leni de Werner'den Lider'in kişiliği ve eğer sakıncası yoksa iktidara yükselişi konusunda daha yalın dille konuşmasını ister. Werner anlatır: «...Marxist paçavralarla Yahudi cerideleri Alman halkını gelecekte yalnızca yenilgi ve kaos beklediğini yazıyorlardı. Durup durup Adolf Hitler'in tutuklandığı konusunda asılsız haberler de yayımlıyorlardı. Ne var ki bu olasızdı çünkü onu kimse tanıyamazdı: Fotoğrafının çekilmesine hiçbir zaman izin vermemişti. Ülkenin bir köşesinden öbürüne giderek sayısız gizli toplantılara katılıyordu. Arada ben de onunla birlikte gidiyordum, küçücük, güvenliksiz uçaklar içinde. Öyle iyi anımsıyorum ki bunların hepsini, motör homurdanırdı ve biz havalanır, gecenin içine karışırdık, fırtınaların arasında bile. Ama o, çakan şimşeklere ilgi bile göstermez, benimle konuşurdu: Marxist saçmalıklara, barışçılığın zehirine, her türlü dış kökenli fikirlere kapılıp yol değiştirmiş bir toplumun trajedisini anlatırdı hüzünlü bir sesle... Alp'lerden Berlin'e. Bütün yollar onun için bildikti. Yalnızca bir tek kez duralardık, şimdi bizim yaptığımız gibi... çimlerin üstüne bir örtü yayardık, ağaçların altında, basit bir kır yemeğiyle karnımızı doyururduk. Bir dilim ekmek, katı kaynamış bir yumurta, bir parça meyva, Lider'imizin yediği bu olurdu. Yağmurlu havalarda arabanın içinde ufak bir şeyle canımızı tazelerdik. Ve sonunda hedefimize varınca, katıldığımız toplantıda bu basit adamcağız bir dev olup çıkardı ve yaptığımız korsan yayınlar eter dalgaları üstünden onun çekiç gibi vuran inanç ve uyarılarını yayardı dört bir yana. O kaç kez kendi canını tehlikeye attı çünkü yollar kan emici Marxist manyakları

çılgınlıklarıyla kıpkızıl kesilmişti...» Leni büyülemişcesine dinlemektedir ama gene de bir kadın olarak daha fazlasını da öğrenmek, Lider'in kişisel gücünün özündeki gizi bulmak istediğini söyler. Werner karşılık verir: «...Lider'imiz sözlerinin her birinde kendini tümden gözler önüne serer. O kendi kendine ve ağzından çıkan her bir söze inanır. Günümüzde bulunması o denli güç olan şeydir o: Gerçek ve Katıksız-otentik. Halkımız da bu otentikliği tanıyarak bağrına basıyor. Gelgelelim Lider'imizin kişiliğinin altında yatan gerçek Neden... sonsuza dek bir gizem olarak kalacaktır, onun çok yakını olanlarımız için bile. Bu Neden'i yalnızca mucizeye olan inanç açıklayabilir. Tanrı bu adamı kutsamış, inanç da gerçekten dağlar devirebilir. Lider'in kendi inancı ve de Lider'e inanç...»

Leni yoncaların üstüne yaslanarak Werner'in duru mavi gözlerinin içine bakıyor, bu gözler de, Gerçek'e saplanmış olduklarından dingin bir güvençle dolu. Leni kollarını onun boynuna doluyor ve heyecandan kısılmış bir sesle mırıldanıyor: «...onun öğretisini nasıl benimsemiş olduğunu artık anlıyorum. Sen Nasyonal Sosyalizmin ruhunu kavramışsın...»

Bunu, Leni için Berlin stüdyolarında son derece yorucu çalışmalarla dolu haftalar izler. Kameralar sonunda suskunlaştığı zaman genç kadın en yakın telefona koşarak şimdi Paris'teki görevine dalmış olan sevgilisini arar. Gene de Werner onun için şahane bir sürpriz hazırlamıştır: Paris'e dönmesinden önce birlikte geçirebilecekleri kısa bir tatil. Ve bu birkaç günü de şimdi Leni'yi alkışlamakta olan ülkede: Nasyonal Sosyalist Cumhuriyette geçirebileceklerdir. Gelgelelim Leni ona daha da büyük bir sürpriz hazırlamıştır: o belgeseli seyrettiği günden bu yana, hâlâ serbest gezen caninin yüzü aklından bir an bile çıkmamıştır ve bu canavarı Paris'te görmüş olduğu inancı güngünden güçlenmektedir. Bu yüzden o da hiç gecikmeden bu kente dönerek araştırmaya başlamayı dilemektedir.

Werner-içinde uyanan korkuya karşın Leni'nin casusluk kadrosuna alınmasını olumlu karşılar. Leni'yse trenden indiğinde görevinin üstesinden geleceğine yüzde yüz güvenmekle birlikte sevgili Fransasının görünümü karşısında içi kan ağlar. Nasyonal Sosyalist Anavatanın yüzlerinde parlayan güneşe çarçabuk alışmış olan genç kadın şimdi kendi vatanının ırk kirlenmesiyle nasıl alçaldığını gördükçe tiksintiye kapılır. Bu Fransa onun gözüney adsınmaz biçimde zencileşmiş ve Yahudileşmiş görünmektedir şimdi.

— Öğleyin bir şeyler yeseydin iyiydi.

— Canım hiç bir şey istemedi ki!

— Molina, neden revire gitmeyi istemiyorsun? Belki bir şey verirler de iyileşirsin.

— Zaten iyileşiyorum ya.

— O zaman öyle bakma bana, suç bendeymiş gibi.

— Ne demek öyle bakma?

— Gözlerini dikip bakıyorsun.

— Delisin sen, Valentin. Sana bakmam suçlamak anlamına gelmez ki. Hangi suç? Senin aklından zorun filan mı var, kuzum?

— Bak, gene tartışmaya başladın, demek ki daha iyisin,

— Yok, hiç de daha iyi değilim, çok zayıf bıraktı bu beni.

— Tansiyonun iyice düşmüş olmalı.

— ...

— Neyse ben biraz çalışma yapayım.

— Valentin, biraz konuş benimle, hadi.

— Yok, çalışma zamanı şimdi. Okuma programımı aksatmadan uygulamam gerek, biliyorsun bunu.

— Bir güncük ne çıkar ki bundan...

— Yoo, bir gün atladın mı artık sonu öyle gider.

— Boş kafayı şeytan doldurur, derdi annem hep.

— Ciao, Molina.

— Ah, bugün annem öyle bir gözümde tütüyor ki! Onu birazcık görebilmek için neler vermezdim.

— Hey, azıcık susar mısın sen, dünya kadar okuyacağım şey var.

— Ne boktan herifsin be!

— Karıştıracak bir dergin falan yok mu?

— Yok, zaten şu sırada okumak rahatsız eder beni, yazıya bakınca başım döner. Hastayım ya işte.

— Özür dilerim ama hastaysan revire gitmelisin.

— Peki Valentin. Sen çalışmana bak, yerden göğe haklısın.

— Haksızlık etme, böyle konuşma benimle.

— Afedersin. Sen çalışmana bak.

— Geceleyin azıcık çene çalabiliriz, Molina.

— Bana film anlatırsın.

— Bilmiyorum ki, istersen sen bana bir tane daha anlat.

— Of, anacım, sana şu anda okkalı bir film anlatmayı öyle canım istiyor ki! (*)

— Birincisi, hiç film hatırlıyamıyorum, ikincisi, çalışmak zorundayım.

— Bir gün senin de başına gelir belki, o zaman anlarsın nasılmış... Ay, şaka, şaka. Biliyor musun ne yapacağım?

— Ne?

— Kendi içimden bir film düşüneceğim, senin hoşlanmıyacağın gibi bir film, sırsıklam romantik. Bu yoldan kendimi oyalıyacağım.

— Güzel, çok iyi fikir.

— Sonra bu gece de sen bana bir şeyler anlatırsın, belki de neler okuduğunu falan.

— Harika.

— Zaten kafam elek gibi. Şu sırada istesem bile hiçbir filmi sana ayrıntılarıyla anlatacak kadar hatırlıyamam.

— Mmm, güzel bir şeyler düşün.

— Sen de çalışmana bak, kaytarmak yok ha... Unutma, boş kafayı şeytan doldurur.

— Tamam.

— *Orman, nefis, küçük evler, hepsi taştan, saz damlar? Yok, kurşun kaplama, sisli, kış, yerde kar yok, demek ki sonbahar, rahat arabalar içinde konuklar geliyor, farlar parke döşeli araba yolunu aydınlatıyor. Zarif parmaklıklar, pencereler açık, öyleyse yaz olmalı, nefis bir şale, hava çam kokularıyla yüklü. Salon şamdanlarla aydınlanmış, şöminede yanan odun yok, — öyle sıcak bir akşam ki — İngiliz mobilyalar. Koltuklar şömineye doğru değil de karşı yana çevrilmiş, kuyruklu bir piyanoya doğru, piyanonun kaplaması çam? maun? yok sandal ağacı! Kör bir piyanist, çevresinde konuk-*

lar, gözleri — hemen hemen hiç bebekleri kalmamış — önündekileri görmüyor, yani dış görünüşleri, başka şeyler görüyor bu gözler, gerçekten önemli olay şeyleri. Kör adamın bestelemiş olduğu bir sonatın ilk çalışını bu gece, dostlarının önünde kendisi çalacak: kadınlar uzun güzel giysiler giymişler ama pek de resmi değil, tam kent dışında bir akşam yemeğine uygun. Yoksa mobilya rüstik mi? Amerikanın kolonilik dönemi stilinde? Gaz lambalarının aydınlığı dekorun havasını tamamlıyor. Mutlu çiftler, genç, orta yaşlı, kimi de yaşlı, hepsi kör adama doğru dönüyorlar, o başlamak üzeredir. Sessizlik, sonra kör adam bestesine esin kaynağı olan gerçek yaşamdan alınma olayları açıklıyor, bu ormanda geçmiş olan bir aşk öyküsü. Müzikten önce öykü, konuklar müziği daha iyi anlıyabilsinler diye : «Herşey bir sonbahar sabahı, ormanda gezinirken başladı,» boğumlu ağaç baston, kılavuz köpek, yerdeki sayısız kuru yapraklar halı gibi, keskin ayak sesleri, çiğnenen yaprakların çıtırtısı kahkahaya benziyor, orman mı yoksa bu gülen? Biraz ötede bir eski şale, kör adam bastonuyla yolunu buluyor, parmaklık boyunca ilerliyor, eşine az rastlanır olağan üstü bir şeyle karşı karşıya olmanın kesin duyusu, ev garip bir şeyle sarmalanmıştır ama neyle? Gözle görülür bir şey değil elbet, kendisi kör olduğuna göre. Evi garip bir şey sarıp sarmalamış, müzik değil bu, duvarlarda, taşlarda, tavan atkılarında, beton kasnağında, taşlara yapışan sarmaşıklarda yankılanan şey : bir yürek vuruşu, hepsi yaşıyorlar ve kör adam kısa bir an için öylece, kıpırtısız kalıyor ama vuruşlar diniyor, ormanın uzaklarından beri bize doğru yavaş yavaş yaklaşan çekingen ayak sesleri. Bir genç kız bu. «Efendim, bilmem siz ne köpeğiniz bu evin sahibi misiniz, yoksa yolunuzu mu şaşırdınız burda?» Kızın sesi de öyle tatlı, konuşması öyle terbiyeli ki, şafak kadar güzel olduğundan hiç kuşkum yok. Gerçi onun gözlerinin içine bakamıyacağım ama hiç değilse şapkamı çıkarıp selam vereyim. Zavallı, sevimli kör adam, benim topu topu bir hizmetçi parçası olduğumu bile bilmiyor, bu yüzden şapka çıkartıyor bana; çirkinliğim karşısında şok geçirdiğini gizlemek gerekimi duymayan tek insan, «Siz bu köy evinde

mi oturuyorsunuz, efendim?» «Hayır, yürüyüşe çıkmıştım, bir an için duraladım.» «Yolunuzu şaşırdınız değil mi? Öyleyse ben size göstereyim çünkü ben bu yörede doğmuşum.» Yoksa köy mü derler? Arjantinde biz köyceğiz de deriz ama Birleşik Devletlerindeki o nefis ormanların içindeki köylere ne diyorlar acaba? Annem de tıpkı benim gibi hizmetçiymiş bir zamanlar ve beni, kucakta bebecikken Boston'a götürmüş, o aramızdan ayrılalı yeryüzünde yapayalnız kaldım, ben de gene ormana döndüm, şimdi de tek başına oturan bir hanımın evini arıyorum, hizmetçi istiyormuş da. Menteşeleri üstünde gıcırdayan bir kapı, bir ihtiyar kızın dünyaya küsmüş sesi, «Aradığınız bir şey mi ola ki?» canı sıkkın gibidir. Kör adamdan elveda, çirkin kızın o şirin, eski eve girişi. İhtiyar kıza sunulan tavsiye mektubu, kalıp hizmet etmeye söz veriliyor, ihtiyar kızın ters huysuz konuşması, çok yakında gelecek olan kiracıları bildiriyor, «Olacak şey değil gibi geliyor, biliyorum, ama gene de bu dünyada mutlu insanlar da var, gerçi inanması nedense güç ama hele bir gelsinler, onların ne göz dolduran bir çift oluşturduklarını sen de göreceksin. Zaten bu kocaman evi ben ne yapayım? İlk katta rahat bir adam olsun bana yeter, sana gelince, arkadaki hizmetçi odalarından biri de senin olacak.» Güzel, köy-stili bir salon, cilalı ağaç ve taş, şöminede fısırdayarak yanan kütükler, pencere pervazlarını ele geçirmiş olan sarmaşıklar. Pencere camları büyük değil, iki yana açılan küçük küçük pencereler ki hiçbiri birbirine eş değil, hepsi de biraz eğri, tam köy havası, koyu renkli, cilalı ağaçtan bir merdiven yatak odasına çıkıyor, gelinle damadın kalacakları oda, genç damadın işi için de bir çalışma odası, mimar olabilir mi? Öyle bir telaş, her şeyi öğleden sonraya dek yetiştirebilmek uğruna, ihtiyar kızın gözetiminde ev temizliği, sert bakışlar, hizmetçi kızın iş bilmediği konusunda yakınmalar, sonra özür dilemeler : «Kusura bakma, çok karışıyorum.» Ama öyle bet bir ses ki, özür dilemese daha iyi. Artık kadının en sevdiği vazoyu yıkayıp içine çiçek koymaktan başka hiç işim kalmadı, bir otomobil geliyor, evin önünde duruyor! Otomobilden bir çift iniyor, nefis giyinmiş bir sarışın, kürk manto

olabilir mi, vizon? Küçük hizmetçi pencereden bakıyor, sırtı dönük araba kapısını kapamakta olan genç adama, sonra çiçekleri yerleştirmeye koşuyor, yerde bir su şapırtısı, vazo düştü düşecek... Ama yok? Hele şükür, şu sakar elimle tutmayı başardım da yere düşüp parçalanmaktan kurtardım, genç nişanlıları görmeye can atıyorum ama, hizmetçi kız yere eğilmiş yerdeki suyu silmekte, genç adamın sesi, heyecanını baskı altında tutamayan, nişanlısının sesi, evi pek de öyle aman aman beğenmemiş, daha doğrusu böyle orman içinde ücra oluşunu, başımı kaldırıp onlara bakmaya cesaretim var mı, hizmetçinin onlara hoşgeldin demesi yakışık alır mı, almaz mı? Genç kadının sesi oldukça sert, öylesi buyurgan, hizmetçi kız genç adamdan yana şöyle bir bakış fırlatıyor, dünyada bundan daha yakışıklı kimse olamaz ama hizmetçiye merhaba bile demiyor. Nişanlısının evin ücralığından yakınması: ormanlar içinde yitip gitmiş, alacakaranlıkta kimbilir nasıl bir kasvet çöker içeriye. Genç adamı caydırmayı başaramaz, evi tutmak kararı kesin, şeref sözü verilir, kira kontratını doldurup postalamak sözü, bir de banka çeki, düğünden hemen sonra geleceklerdir. Genç adam hizmetçinin dışarı çıkmasını ister, kız heyecandan titriyen ellerle vazoya çiçekleri yerleştirmeye çalışmakta, adam nişanlısıyla başbaşa kalmayı istiyor. «Bir dakikacık daha izin verin de bu güzelim çiçekleri yerleştireyim.» «Böyle de iyi, gidebilirsiniz.» Nişanlısıyla pencere başına oturup ormanı seyrederken o pamuk elleri avcunda tutmak, tırnakları uzun uzun, cilalı eller, ev işlerinden dünyalar kadar uzak yaşayan bir kadının elleri. O kalın kısa pencere pervazlarından birine kazılmış, zamanla aşınmış bir yazı: iki sevgilinin adlarıyla altında tarih: 1914. Genç adam nişanlısından nişan yüzüğünü ister, yüzüğün baklava kesimli iri taşıyla pervaza kendi adlarını da kazıyacaktır. Gel gör ki nişanlının adını yazmaya çalışırken taş tırnaktan çıkarak yere düşer. İkisi de sessiz kalırlar, dile getirmekten çekindikleri bir uğursuzluk korkusu, felaket sezisi uyandıran bir müzik, ev sahibinin aşağıdaki çıplak bahçeye düşen gölgesi. Genç çiftin az sonra oradan ayrılışları, yakında yeniden gelme sözü, gitgide bü-

yüyen, yatıştırılamıyan uğursuzluk korkusu. Sonbahar nasıl da hüzünlüdür kimi zaman! Güneşli günlerin gitgide kısalması, uzayıp giden alaca karanlıklar, bu arada ihtiyar kız hizmetçisine kendi öyküsünü anlatır : «Bir zamanlar ben de evlenmek üzereydim.» 1914'de savaş çıkması, nişanlısının cephede ölümü, oysa evlenmeleri için herşey hazırdır : Ormanın içinde taştan, küçük bir eş, tiril tiril çeyizler, masa örtüleri, çarşaflar, perdeler hep kendi elinin işi. «O güzelim kumaşlara batırdığım her iğne sevgimin yeni bir dışavurumu gibiydi.» Aşağı yukarı otuz yıl geçmiş aradan, o sevgi yerli yerinde, pencere pervazında onun gittiği gün kazılan isimler «Onu hâlâ dünmüşcesine istiyorum, daha da kötüsü, cepheye gidip de beni burada yapayalnız bıraktığı günkü kadar özlüyorum onu.» Ve de ne kadar hazin, şu son bahar gününün öğleden sonrasında her zamankinden daha hazin çünkü radyoda uğursuz bir yayın, ülke gene savaşa girmektedir, hiç bir işe yaramıyacak olan ikinci bir dünya savaşı. Dünler yeni baştan bugün olmuş, ihtiyar kızın, odasına kapanmış, avunamadan ağlaması, küçük hizmetçi kız soğuktan titremekte, oturma odasında yapayalnız, dünyada hiç bir hatırlayanı yok sanki. Günler sonra bir mektup geliyor, evi öylesine sevmiş olan genç adamdan, hava kuvvetlerine yazılmış, şimdilik düğünü de ertelemişler, sözünde duramadığı için özür diliyor, tarih kendi kendini yinelemekte mi? Şimdi boş evde hizmetçinin varlığı artık fazlalıktır, yapacak iş yok, bakacak kiracı yok, bütün gün oturup pencereden dışarsını seyrediyor, yağmuru, iş yok, güç yok, kendi kendisiyle konuşuyor...

— Okumaktan yorulmadın mı daha?

— Yoo, sen nasılsın?

— Müthiş bir depresyona giriyorum galiba.

— Hadi, hadi, arkadaşım, su koyvermenin sırası değil.

— Bu berbat ışıkta okurken gözlerin yorulmuyor mu?

— Yoo, alıştım artık. Ya senin miden nasıl oldu, daha iyi mi?

— Biraz daha iyi. Ne okuyorsun, anlat biraz.

— Ne anlatayım ben sana? Felsefe okuyorum, politik erk konulu bir kitap.

— Elbet bir şeyler söylüyordur, değil mi?

— Namuslu kişilerin politik erkle bağdaşamadıklarını çünkü sorumluluk anlayışlarının kendilerini kösteklediğini söylüyor.

— Pek de doğru çünkü politikacıların topu da madrabazdır.

— Bana da tam tersi gibi geliyor. Kişiyi politikayla haşır neşir olmaktan alakoyan sorumluluk kavramı kusurlu bir kavramdır. Tersine bana düşen sorumluluk insanların açlıktan ölmelerine son vermektir, savaşımı ben işte bunun için sürdürürüm.

— Cepheye gübre, senin olup olacağın bu.

— Anlamıyorsan bari çeneni kapa.

— Benim gerçeği söylemem hoşuna gitmiyorsa...

— Amma karacahilsin ha! Hiç bir şey bilmediğine göre hiç bir şey söyleme.

— Senin bu denli kızman raslantı değil...

— Yeter! Kitap okuyorum!

— Görürsün. Bugünlerden bir gün elbet sen hastalanırsın, benim de ahım alınır.

— Molina, lütfen, susar mısın!

— Görürsün sen. Günü gelince ben de sana bir çift laf ederim elbet.

— Güzel, Ciao.

— Ciao.

— *İhtiyar kızın açıklaması, hizmetçinin evde kalmasına izin veriyor çünkü kızcağızın gidecek yeri yok, kadının hüznüyle kızın hüznü, eder iki hüzün, birbirinin aynasına yansımakdansa ikisi ayrı ayrı kalsın daha iyi, beri yandan kimileyin de ihtiyar kızla hizmetçi birlikte olmayı yeğliyorlar, iki kişilik bir kutu çorbayı paylaşmak için bile olsa. Zehir zemberek bir kış, her yer kar altında, mutlak sessizlik, karın beyaz battaniyesi evin önündeki motör sesini bastırıyor, pencere camları içten buğulu, dıştan kırağılı, hizmetçinin eli camı ovuşturarak dışarı bakacak bir yuvarlak açıyor, dışarda genç adam sırtını dönmüş, otomobil kapısını kapamakta, hizmetçi kızın sevinci, ne diye? Sokak kapısına yaklaşan ace-*

le ayak sesleri, koşayım da kapıyı açayım ona, öyle yakışıklı, hayat dolu bir genç adam ki, işte en sonunda o soğuk neva nişanlısını aldı geldi!... «Aaaa! Özür dilerim!» hizmetçi kızın utancı çünkü duyduğu tiksintinin dışa vurmasını önleyememiştir, zavallı genç adamın o kapkara bakışı, bir zamanlar öylesi korkusuz ve güzel olan yüzünde şimdi boydan boya bir yara izi. Genç adamın ev sahibiyle konuşması, katıldığı savaş, aldığı yara ve sonradan geçirdiği ruhsal çöküntü üstüne, cepheye dönmesi artık olasızdır, evi şimdi kendisi için kiralamayı önerir, ihtiyar kız onu böyle görünce gerçekten üzülmüştür, genç adamın karamsarlığı ve tersliği, hizmetçi kıza sert sesle buyruklar veriyor, «İstediğimi getir sonra dışarı çık, sakın çıt çıkarma çünkü sinirlerim bozuk,» genç adamın o eski mutlu, güzel yüzü kızcağızın hâlâ gözünün önünde, ben de kendi kendime soruyorum: bir yüzü böylesi güzel yapan nedir, güzel bir yüzü okşamak için neden böylesi bir istek duyarız? Neden her zaman kendi yüzümün yakınında bir güzel yüz olsun istiyorum, dokunmak için, öpmek için? Güzel yüz dediğin hokka burunlu olmalı, ne var ki bazan karga burun da çekici olabiliyor, iri gözler, hatta küçük bile olsalar, durmadan güldükleri sürece, iyilikle ışıldıyan düğme gibi gözler... Alnın ucundan başlıyan, bir kaşı ve kaşın altındaki göz kapağını ortadan çizip burundan geçerek en sonunda öteki yanağa gömülen bir yara izi, sanki üstü x'lenmiş bir yüz, kapkara, hain bir bakış, felsefe kitabı okuyor, tutup bir soru sordum diye kapkara bir bakış bakıyor bana, hain bir bakış, insanın içi öyle fena oluyor ki biri böyle kapkara baktığında, hangisi daha kötü dersin, insana böyle kara kara bakmaları mı yoksa hiç bakmamaları mı? Annem bana ömrümde öyle kara kara bakmadı, küçük yaşta biriyle bir şeyler yaptık diye sekiz yıl giydirdiler bana, ama annem bana öyle kapkara bakmadı, ne var ki annem benim yüzümden ölebilir, çok acı çekmiş olan bir kadının yorgun kalbi, dur duraksız bağışlamaktan mı yorgun düştü yüreği? ne mihnetler çekti ömrü boyunca, ilkin onu hiç mi hiç anlamıyan bir koca, sonra kötü yola sapmış bir oğlu olmanın çilesi, yargıç benim tek günümü bile bağışlamadı,

oracıkta, anamın önünde dedi ki tüm süprüntülerin en kötüsü sensin, iğrenç bir sapık, dedi, beni başka çocuklardan uzak tutabilmek için yasanın elverdiği en ağır cezayı bir gün bile indirmeksizin bana giydireceğini söyledi, o bütün bunları söylerken anacığımın gözleri hâlâ ona dikili duruyordu, bir sevdiği ölmüşcesine yaşla dolu olan gözler, ama başını çevirip bana baktığında gülümsedi, «yıllar çarçabuk geçiyor, inşallah sağ kalıp bunu da göreceğim,» ve herşey gene hiç bir şey olmamış gibi olacak ama her geçen dakika onun kalbinin atışı biraz daha mı zayıflıyor? Öyle korkunç kolay ki yüreğinin yorulup da bir daha hiç çarpmaması, oysa ben bu orospu çocuğuna hiç bir şey söylememiştim, annemden tek söz bile etmemiştim çünkü ağzını açar da bir tek aptal laf ederse gebertirim orospu çocuğunu, o ne biliyor ki his konusunda? kişinin kahırdan ölmesi konusunda? Hasta bir ananın her gün biraz daha kötüleşmesinden sen suçluysan neler hissettiğini ne bilecek o? annem kötüledi mi acaba? ölüyor mu anacığım? şu yedi yıla dayanabilir mi ben çıkana dek? Müdür sözünde duracak mı? Aslı var mı verdiği sözün? Af? Ceza süremden indirim? günün birinde yaralı pilotun ana babası onu görmeye geliyorlar, pilot en üst kattaki odasına kendini kapamış, «Annemle babama lütfen söyleyin, onları görmek istemiyorum,» ana-baba diretiyorlar, buz gibi soğuk, resmi, burnu büyük, varlıklı iki kişi, çıkıp gidiyorlar, nişanlının gelişi, «Nişanlıma söyleyin, onu görmek istemiyorum,» nişanlısı merdiven dibinde yalvarıyor, «Ne olur gelip seni göreyim sevgilim, yemin ederim ki geçirdiğin kaza bana vız gelir,» nişanlının sesi iki yüzlü, ağzından çıkan her söz içtenliksiz, sonra apar topar gidişi, günler geçer, genç adamın çalışma odasına kapandığı zaman yaptığı resimler, üst kat penceresinden kar kaplı ormanın görünüşü, ilk baharın ilk belirtileri, taptaze, yeşil tomurcuklar, açık havada çizilmiş ağaç ve bulut resimleri, hizmetçi kız ormana sıcak kahveyle birkaç çörek getiriyor, cici bir sehpanın üstündeki resme bakıp görüşlerini dile getiriyor, yaralı pilotun kapıldığı şaşkınlık, ne demişti bu kız resmine ilişkin? neden tam bu anda genç adam hizmetçi kızın gerçekten ince bir ruhu olduğunu

ayrımlamıştı? nasıldır bu, kimileyin biri bir laf eder ve karşısındakini ömür boyu kazanır? zavallı kızcağız ne demişti bu resim üstüne? nasıl etmişti de çirkin bir hizmetçiden öte bir şey olduğunu erkeğin görebilmesini sağlamıştı? Ah keşke anımsayabilsem o sözleri, ne demiş olabilir hizmetçi kız, o sahneden hiç bir şey kalmamış aklımda, bir de öteki önemli sahne, yaralı pilotun kör adamla karşılaşması, kör adamın kendi öyküsünü anlatması, körlüğünü nasıl yavaş yavaş, ufak ufak sineye çektiğini ve bir gece pilotun kıza önerisi, «İkimiz de dünyada yapayalnızız ve hayattan artık başkaca hiç bir şey beklemiyoruz, ne aşk ne de sevinç, öyleyse belki birbirimize yardım edebiliriz, benim biraz param var ki sana güvence sağlayabilir, sen de belki bana bakarsın çünkü sağlığım iyiye doğru gitmiyor, bana acıyacak olanları yakınımda istemiyorum, oysa sen bana acıyamazsın çünkü sen de benim kadar boynu bükük ve yalnızsın, işte bu yüzden belki seninle birleşebiliriz ama bir kontrattan öte bir şey olmayacak bu, arkadaşlar arasında bir anlaşma.» Kör adamdan çıkmış olabilir miydi bu fikir? kör adam ne söylemiş olabilirdi pilota, benim şimdi anımsayamadığım? sırasında tek bir söz mucizeler yaratabilir. Ahşap bir kilise, tanık olarak kör adamla ihtiyar kız, sunağın üstünde yanan bir çift mum, çiçek miçek yok, sıralar boş, yüzler neşesiz, orgcunun yeri boş, koronun yeri de öyle, papazın sözleri, onları kutsaması, genç çiftin kiliseden çıkarken duvarlarda yansıyan ayak sesleri, gün bitimine yaklaşmaktadır, sessiz eve dönüş, tatlı yaz havası girsin diye açılan pencereler, pilotun yatağı çalışma odasına taşınmış, kızın yatağı da onun yatak odası olan odaya, ev sahibi bir düğün yemeği hazırlamış onlara, oturma odasında, pencere başında iki kişilik bir sofra, tabakların arasında kollu şamdan, kadın onlara iyi geceler diliyor, onların sevda numarasına kanmadığı belli, dudakları acı acı bükülmüş, yeni evliler mutlak bir sessizlik içinde bir şişe yıllanmış şarap, tek söz söylemeden sağlığa kalkan kadehler, birbirlerine bakmanın olasızlığı, bahçede cır cır böceklerinin cızırtısı, esintide kıpırdıyan orman yapraklarının — o zamana dek kulağımıza gelmemiş olan — hışırtısı, kollu şamdan-

daki mumların —şimdiye dek ayrımlamamış olduğumuz— garip parıltısı, gitgide daha da garipleşen bir ışıma, çevredeki herşeyin çizgileri silikleşiyor sanki, kızın öylesi çirkin olan yüzüyle erkeğin o ürkünç yara izi bile, adeta zor duyulan bir müzik sesi, öylesine tatlı ki nerden geldiğini bilmiyorsun bile, kızın yüzü, yüzünün tüm çizgileri sisli bir beyaz ışıkla sarılı, yalnızca gözlerin parıltısı açıkça seçiliyor, sis yavaş yavaş açılıyor, sevimli bir kadın yüzü, hizmetçi kızınkinin tıpkısı ya, güzelleşmiş, o çalı gibi kaşlar ince düzgün birer çizgi, için için ışıyan gözler, kıvrılıp uzatılmış kirpikler, porselen gibi bir ten, ağız o kusursuz dişlerini gösteren bir gülümseyişle aralanmıştır, saçlar ipek kıvrımlarla dalga dalga, ya üstündeki yalın basma entari? şık bir gece esvabı, peki ya adam? yüz çizgilerini seçmek olasız yalnızca mum ışığında silikleşen bir imge, hatta diyebiliriz ki göz yaşları yüzünden, yaşlı gözlerle bakıldığı için silikleşen bir yüz, göz yaşları dinince erkeğin yüzü apaçık gözüküyor, öylesine hayat dolu, yakışıklı bir genç erkek yüzü ki ancak bu kadar olur ama elleri titriyor, yok yok, kızın elleridir titreyen, erkeğin eli kızın eline doğru sokuluyor, orman yaprakları arasında ıslık çalan rüzgârın sesi mi bu duyulan, yoksa kemanlarla arpların ezgisi mi? birbirlerinin gözünün içine bakıyorlar, çam kokularıyla yüklü rüzgârın kulaklarına keman ve arp sesi taşıdığından ikisi de emindirler, ellerin birbirine sarılması, dudaklar birbirine yaklaşıyor, o ilk nemli öpüşme, iki yüreğin çarpıntısı... kusursuz bir zamanlamayla tıka basa yıldız yüklü bir gece, artık masa başında değiller.. lokantada boş masalar, müşteri bekleyen garsonlar, öğleden sonranın o yavaş, dingin saatleri, ağzının bir köşesinden sarkan söndü sönecek bir sigara, tükürdüğünde tütün tadı, kara tütün, boşluklara dalıp gitmiş hüzün dolu gözleri, pencereden dışarısını süzüyor, gelip geçen arabalar yağmurla ıslak, arabalar birbiri ardına, beni hatırlıyor mu? neden hiç görmeye gelmiyor beni? arkadaşlarından biriyle saatlerini değiştiremez mi? kulağındaki o ağrı için doktora gitti mi acaba, erteleyip duruyordu, kimi geceler müthiş ağrıdığını söylüyordu oysa, ertesi gün gidip baktıracağına yemin ediyordu, derken ertesi gün

ağrı geçince doktoru da unutuyordu, ancak gece yarısından sonra, lokantada en son müşterilerini beklerken beni anımsayıp düşünüyordur, sanırım, yarın kesin gidip onu görürüm, diyordur kendi kendine, pencereden dışarıya, o sıram sıram gelip geçen otomobillere bakaraktan, insana en hüzün veren şey de lokantanın önündeki camların yağmurdan ıslanması, lokanta ağlıyormuş gibi, çünkü o hiç bir zaman kendini bırakmaz, erkek olduğu için dişini sıkar, hiç ağlamaz, ben de kafamı iyice zorlayınca düşündüğüm kişinin yüzünü belleğimde canlandırabiliyorum, yağmurdan ıslanmış saydam bir pencere camına çizilmişcesine, belleğimde canlanan sisli bir yüz, anamın yüzüyle onun yüzü, beni hatırlıyordur kuşkusuz, keşke çıkıp gelse, öyle can atıyorum ki buna, bir pazar gününde çıkıp gelse çünkü hayatta her şey bir alışkanlık sorunudur, o da başka bir gün gene kalkıp gelecektir, sonra gene, böylece cezam affa uğradığında o beni ceza evinin köşesinde bekler olacaktır, bir taksi çeviriyoruz, ellerin birleşmesi, ilk öpüşmemiz kuru ve çekingen, kapalı dudaklar kurudur, yarı aralık dudaklardır ıslak olan, tükürüğü tütün tadında mı acaba gerçekten? ne oluyor o gece? uyandıklarında, acaba her şey bir düş müydü, diye yürekleri ağızlarına geliyor, gün ışığında birbirlerine bakmaktan müthiş korkuyorlar, bir içim su gibi bir kızla aslan gibi bir genç adamın yaşadıkları o küçük orman evinde. Ev sahibinden uzak duruyor, hiç görünmüyorlar ona, bir şey diyecek de büyüyü bozacak diye ödleri kopuyor ikisinin de, şafak sökmezden hemen önce, ortalıkta kimse yokken gidiyorlar ormana, gün doğumunu seyrediyorlar, güneşin ışığı onların o güzel yüzlerine vuruyor, birbirinden artık hiç ayrılmayan o iki yüz, birbirlerini binlerce kez öpecek kadar birbirine yakın ama onları kimse görmüyor! Öyle ya, dünyada çok garip şeyler olamaz mı, ama bu sabah ormanda apansız ayak sesleri! gizlenme olanak dışı çünkü ağaç gövdeleri yeter derece büyük değil, çiğli otları çiğneyip gelen bir adamın ağır adımlarının sesi, peşi sırada bir köpek... ohh, kör adammış canım, çok şükür! çünkü onları göremez nasılsa, gene de solumaları duyarak onlara merhaba diyor, yürekten dost bir selam, kör adam

ortada bir değişiklik olduğunu sezileriyle anlıyor, şimdi üçü de o büyülü eve dönmüşlerdir, sabahın erken saatlerinin iştahı, Amerikan filmlerindeki gibi bir kahvaltı, kız hazırlıkları kendi üstüne alıyor, kör adamla genç havacı bir ara yalnız kalınca kör adam, ne oldu, diye soruyor, bütün olup bitenler, kör adamın derin sevinci, sonra o beyaz retinası üstünde kara bir şimşek gibi çakan bir korkuyla havacının, «Biliyor musunuz ne düşünüyorum? Annemle babama haber salacağım, gelip beni ve sevgili karıcığımı görsünler,» dediğini duyuyor, korku ve kaygısını gizlemeye çalışması, pilotun çağrısını kabul etmiş olan anneyle babanın gelişleri haber veriliyor, genç karı koca aşağı inmek yüreğinden yoksun, yatak odalarında gizlenmekteler, ihtiyar kız pencere başında beklemekte, araba gelip duruyor, ana babanın ev sahibiyle hoş beşi, ana babanın mutluluğu çünkü oğulları, hemen hemen tümden iyileştim sayılır, diye yazmıştır, derken genç karı kocanın merdiven başında gözükmeleri ana babanın uğradığı acı düş kırıklığı, genç adamın yüzünde çaprazlanan o ürkünç yara izi, eşiyse çirkin yüzlü, basit bir hizmetçi kız, kibarlıktan öylesine yoksun ki memnun olmuş numarası yapmak olası değil, birkaç kısa gergin dakikadan sonra genç adamın içine düşen kurt: her şey müthiş bir aldatmacadan ibaret midir acaba? aslında hiç değişmemiş olabilir miyiz? ev sahibinden yana bakar, belki o kendisini eskisi gibi yakışıklı bulur, diye umutla, kadının dudaklarında buruk bir bükülüş, kızın bir ayna bulmak için koşup gitmesi, zalim gerçek, kocası da orda, yanıbaşında durmuş, aynanın önünde, o lanet olası yara izi, sonra mutlak karanlığa sığınmaları, birbirlerini görmekten dehşet içinde kaçınmaları, ana babanın otomobillerinin sesi, motör harıltısı şimdiden uzaklaşmış, kent yolunda, kızcağız hizmetçi olduğu zamanki odasına sığınıyor, genç adamın çılgın umarsızlığı, kendini karısıyla kucaklaşmış olarak gösteren portreyi paralıyor, çılgın bıçak darbeleri tuvali şahrem şahrem dilimliyor, ev sahibinin kör adama telefon edişi, güz ikindisinin alaca karanlığında onun gelişi, hasta genç pilot ve çirkin kızla konuşması, birbirlerini görmesinler diye ışıklar söndürülmüştür, günün en hüzünlü

saatinde başbaşa kalmış üç kör varlık, ihtiyar kız kapı ardından onları dinlemekte, «Siz ikiniz, olayın bilincinde değil misiniz? Ne olur, ben sözümü bitirdikten sonra gene eskisi gibi birbirinize bakın, ne zamandır bunu yapmadığınızı biliyorum, birbirinizden gizlendiğinizi... oysa bu bitmiş yazın büyüsünü açıklamak öylesi kolay ki... En yakın deyimiyle... siz birbirinizin gözünde güzelsiniz çünkü birbirinizi öyle çok seviyorsunuz ki yalnızca ruhlarınızı görüyorsunuz, çok mu zor bunu anlamak? Birbirinize hemen şimdi bakın, hem de zerrece kuşkuya kapılmaksızın çünkü bu eski evin taşları arasında çarpan sevgi bir mucize yarattı: sizlerin, tıpkı gözünüz körmüşcesine, birbirinizin bedenlerini değil ruhlarını görebilmenize izin verdi.» Güneşin en son kızıl ışınları arasında kör adamın oradan ayrılışı, genç adam akşam yemeği için değişmeye, odasına çıkıyor, kız sofrayı kendi eliyle hazırlıyor, saçını başını düzeltmek için aynaya bakmaktan korkması, odaya giren ev sahibinin duraksamıyan ayak sesleri, gözleri boşluğa dikilmiş, kıza yürek verici sözler söylüyor, kızın elleri öylesine titremekte ki saçlarını taraması olasız, ev sahibi onun saçlarını taramaya başlayarak, «Kör dostumuzun size bütün dediklerini duydum, öyle doğru konuştu ki! Benim nişanlım Fransa'nın zalim siperlerinde kaldığından bu yana, bu ev birbirini seven, sizin gibi iki kişiyi barındırmak için beklemekte, siz ikiniz bunun için seçildiniz, aşk da, karşılık beklemeden sevmesini başaran kişiye güzellik bağışlayan bir şeydir. Nişanlım eğer göçtüğü o uzak dünyadan dönüp gelse beni gene o zamanki gibi genç ve güzel bulurdu, evet, kesinlikle inanıyorum buna, beni severek öldü çünkü» pencere dibinde kurulmuş sofra, genç adam durmuş pencereden dışarıya, karanlığa gömülmüş ormana bakıyor, kızın adım sesleri, adamın dönüp ona bakmaktan korkması, eli onun elini tutar, yüzüğünü çıkarır, isimlerini cama kazır sonra onun o ipek saçlarını, o porselen tenini okşar, gülümseyişi güzel mi güzel, kız da gülümseyince o kusursuz bembeyaz dişleri görünür, ıslak mutluluk öpücüğü, kör adamın anlattığı öykünün sonu, nefis bir sonatın ilk notaları, iki yeni konuk gelirler, ayaklarının ucuna basa basa, kim bu genç erkekle kız?

arkadan bakınca şık ve zarif ama arkadan bakınca yüzlerinin güzel olup olmadığını nerden bileceksin, onların biraz önce dinledikleri öykünün kahramanı olduğunu kimse anlamıyor, anneciğim bayıldıydı buna, ben de öyle, iyi ki şu orospu çocuğuna anlatmadım bunu, bundan böyle ona sevdiğim tek bir şey anlatırsam! Bir daha alaya alamıyacak beni, pek içliyim diye. Bakalım yumuşayacak mı, gene de, ben ona sevdiğim filmleri anlatmıyorum artık, en çok sevdiklerimi kendime saklıyorum, kendi kafamın içinde, hiç bir pis laf onlara sıçramasın diye, pis orospu çocuğu, siktiriboktan ihtilalin senin olsun.

— Yemek handiyse geliyor, Molina.

— Yaa, dilini yutmamışsın demek.

— Hayır, yutmadım.

— Belki kedi kapmıştır.

— Yok, kedi falan da kapmadı.

— Öyleyse eğil de bak bakalım kıçına sokabiliyor musun.

— Bana bak, bu konuşmanı sevmiyorum ne de laübalileşmeni.

— Peki, biz de tek kelime konuşmayız bir daha, bilmem anlıyor musun?

— ...

— Yok, teşekkürler.

— Büyük tabağı al.

— Sen al.

— Teşekkür ederim.

— Teşekkür de etme.

(*) Eşcinselliğin bedensel kökenleri konusundaki çeşitli var sayımları üç gruba ayırıp birer birer çürüttükten sonra, yukarda adı geçen İngiliz araştırmacı D. J. West, «Homosexuality» adındaki kitabında eşcinselliğin kökeni konusundaki en yaygın bilim dışı yorumların da üçe ayrılabileceğini ileri sürüyor. Bunları sayınazdan önce West yeniden şu görüşünü vurguluyor: homoseksüel eğilimleri doğaya aykırı sayan ve — hiç kanıt göstermeden — bunları hormonal ya da kalıtımsal nedencelere bağ-

layan varsayımlar perspektiften yoksundurlar. Tuhaftr ki West, Kilisenin bu konuyla ilişkin görüşlerini, bu varsayımcılara kıyaslanınca, biraz daha ilerici sayıyor. Kilise eşcinsel eğilimi, insan oğluna musallat olan doğal kökenli «günah»lardan biri saymaktadır.

Beri yandan çağdaş psişiatri, homoseksüelliğin nedencelerini psikolojik boyutlara indirgemektedir. Buna karşın, West'in işaret ettiği üzere, bir takım varsayımlar bilimsel destekten yoksun olmakla birlikte bugün bile kamunun kafasına yatkın gelmeyi sürdürmektedirler. Bunlardan birincisine sapıklık varsayımı diyebiliriz. Buna göre birey başka herhangi bir kötü alışkanlığa sapar gibi eşcinselliğe sapabilir. Bunun temeldeki yanlışı şurda ki: herhangi bir kötü yola sapan kişi en hoşuna giden kötü alışkanlığı seçer, oysa eşcinsel normal bir cinsel yaşantıyı, isteyip niyetliyse de geliştiremez çünkü her ne zaman heteroseksüel edimlerde bulunsa derin homoseksüel itkilerini saf dışı bırakmakta güçlük çekecektir.

Çok popüler olan ikinci varsayım baştan çıkarma varsayımıdır. «Genç Suçluların Cinsel Davranışları» adındaki incelemesinde T.C.N. Gibbons bu konuyu inceler. West ve onun gibi düşünen başka araştırmacılara da hak verir: kişi kendini baştan çıkarmak için eyleme geçen eş cinsten birince cinsel yönden uyarıldığında — ilk kez ve bilinçli olarak — homoerotik itkiler duyabilir. Ne var ki böyle — hemen hemen her zaman yeni yetmelikte geçen — bir baştan çıkarma olayı, bu kişinin eşcinsel davranışa nasıl başladığını açıklar, yalnızca, bu kişinin heteroseksüel itkilerindeki duraklamayı, bu itkilerin kesintiye uğramasını açıklayamaz. Demek ki bu gibi tek tük olaylar kişinin homoseksüellikte direnip bu davranışı sürdürmesini açıklayamaz. Çoğu durumlarda eşcinselliğin eşcinsel kişi için «tek yol» olduğunu, yani heterosekşüel edimlerle asla bağdaşmadığını görüyoruz.

Üçüncü varsayım da ayrım varsayımıdır ki buna göre, yalnızca erkekler arasında yaşayıp kadınlarla ilişkisi olmayan yeniyetme erkek çocuklar (ya da salt kadınlarla bir arada olan kız çocuklar) kendi aralarında cinsel edimlere başlarlar ve bu onlara ömür boyu damga vurur. «Sevinçli Sürpriz» adındaki incelemesinde C.S. Lewis, yatılı okul öğrencilerinden kimilerinin büyük bir olasılıkla ilk seks deneyimlerini kendi cinslerinden olanlarla yaşadıklarını ileri sürer. Ne var ki yatılı okullardaki

eşcinsel olaylar yeni yetmenin cinsel boşalım için duyduğu karşı konulmaz istekle ilgilidir, yoksa bilinçli bir seks eşi seçimi sayılamaz. West şu görüşü de ekliyor: yatılı okul yaşantısındaki mutlak seks ayrımı yüzünden çocuğun karşı cinsle ruhsal ve duygusal ilişkiden yoksun oluşu ya da kimi ailelerdeki baskının yarattığı duygusal ve ruhsal ayrım, çocuğun cinsel deneyiminde çok daha etkin bir rol oynayabilir.

Belirgin niteliği, zihni kurcalayarak çocukluk anılarını canlandırmak olan psikanaliz, cinsel özelliklerin kökeninin erken çocukluk çağında yattığını ileri sürer. Freud'a göre tüm kişisel nevrozların çekirdeğinde cinsel ve sevisel çatışmalar vardır: beslenmek ve bedensel savunu gerekimleri — yiyecek ve barınak — karşılandıktan sonra kişi cinsel ve duygusal gerekimlerinin kaçınılmaz baskısıyla başa çıkmak zorundadır. Bu itki birleşimine «libido» denir, «libido»nun varlığı, Freud'a göre, bebeklik çağından başlayarak kendini duyurur. Freud'a izleyicilerine göre libido'nun dışavurumları çok çeşitlidir gene de toplumun geliştirdiği kurallar bu dışavurumları sürekli bir denetim ve gözaltında tutar. Bunun başlıca amacı da toplumsal kümeleşmenin temel biriminin, yani ailenin ayakta kalmasını sağlamaktır. Bu görüşe göre libidonun en uygunsuz iki dışavurumunun, «insest» ve «eşcinsellik» olması gerekir.

Bölüm 6

— Sana bir daha film anlatmıyacağım diye yemin etmiştim. Şimdi cehenneme gideceğim, yeminim bozduğum için.

— Nasıl acıyor bilemezsin. Bıçaklar saplanır gibi, korkunç bir sancı.

— Tıpkı önceki gün bana olan şey.

— Ama sancı gitgide şiddetleniyor, Molina.

— Öyleyse revire gitsen iyi olur.

— Bu kadar aptallık etme, lütfen. Olmaz dedim ya.

— Biraz seconal almandan bir zarar gelmez.

— Gelir işte, insan alışır. Senin hiç bir şey bildiğin yok, bu yüzden konuşması kolay geliyor.

— Peki öyleyse, bir film anlatayım sana... Ama benim bilmediğim neymiş, seconal'e ilişkin?

— Boşver...

— Hadi, söyle kuzum, böyle davranma. Nasılsa gidip başkasına anlatacak durumda değilim.

— Bu konuyu konuşamam çünkü yeminim var, hepimizin yemini var.

— Yalnızca seconal'le ilgili olanı söyle ki ben de gerekirse kendimi sakınabileyim, Valetin, başka bir şey anlatma.

— Söz ver, başka kimseye söylemiyeceksin.

— Söz veriyorum.

— Bizim çocuklardan birinin başına geldi, seconal'e alıştırdılar onu, bu da onu öyle bir himbilleştirdi ki, iradesini tümden kırdı. Siyasal bir hükümlü hiç bir zaman revire düşmeyi göze alamaz, anlıyor musun? Hiç bir zaman. Senin için zararı yok. Ama bizim direncimiz zamanla kırıldı mı, sonunda artık, sorguya çektiklerinde, dilediklerini söyletebilirler bize... Agh...aghhh... görüyorsun ya demin dediğimi.. sancı böyle keskin saplanıyor ki... sanki içimde delik açıyorlar... tam mideme çivi saplanıyormuş gibi...

— Neyse ben sana film anlatayım belki ilgini çeker de sancını unutturur.

— Ne filmi anlatacaksın?

— Seveceğinden emin olduğum bir şey.

— Aghh... Amma da pezevenk sancıymış!

— ...

— Sen başla, sızlanırsam da boşver, anlatmanı sürdür.

— Peki işte öykünün başladığı yer... neresiydi, bakayım? Çünkü birçok yerlerde geçiyor... Ama önce bir şey açıklayayın: bu benim sevdiğim gibi bir film değil.

— Yani?

— Çoğunlukla erkeklerin tuttukları filmlerden, ben de bu yüzden seçtim... senin için, hastasın diye.

— Eksik olma.

— Dur bakayım, nasıl başlıyordu?.. Dur, ha, tamam, ha-

ni şu oto yarış sahasında, adını anımsamıyorum, şu Fransanın güneyindeki.

— Le Mans.

— Erkekler oto yarışlarının ıcığını cıcığını her zaman nasıl da akılda tutarlar? Her neyse, bizim Güney Amerikalı çocuk burada yarışıyor, çok zengin, hani şu kocaman muz bahçeleri olan para babası toprak sahiplerinden birinin hovarda oğlu, bir «playboy». Le Mans'daki eleme yarışları sırasında... Bizimki bir başka sürücüye şunu anlatıyor: herhangi bir otomobil yapımcısının adına yarışmazmış çünkü o şirketlerin hepsi kitleleri sömürürmüş. O da kendi elleriyle yaptığı bir otomobille yarışıyormuş, çünkü o böyle biri işte, kendi başına buyruk. İşte, elemen yarışları var, bunlar da denemeleri beklerken birer kola içmeye karar veriyorlar, bizim oğlan kendine öyle bir güveniyor, bildiğin gibi değil, bütün hesaplara göre müthiş iyi bir sonuç alacak —daha doğrusu, arabasının bu sahada çıkardığı yarışı gören herkesin dediği bu. Besbelli bu çocuk öteki arabaları silip süpürdüğü zaman, ünlü oto yapımcıları müthiş bir şok geçirecekler. Her neyse, onlar kolalarını içerlerken birinin bizim çocuğun otomobiline yanaştığını görüyoruz. Öteki görevlilerden biri de herşeyi seyrediyor ama görmezlikten geliyor çünkü işin içinde o da var. Böylece yarış otosuna yanaşan herif, yüzüne bak, aşağılık olduğunu anla, bir yolunu bulup motörü kurcalıyor, bir şeyler mi gevşetiyor ne, sonra toz oluyor. Çocuk gelip arabasına biniyor, start çizgisine sürüyor. Şimşek gibi başlıyor yarışa, ne var ki üçüncü turda motör alev alıyor, çocukcağız zor kurtuluyor. Sağ sağlimdir ama...

— Aghh... ağzına sıçtığımın sancısı be!

— ...ama araba hurda olmuştur. Çocuk takımı bir araya toplayıp artık herşey bitti, diyor, yeni bir araba yapmaya yetecek para yoktur, çocuk da çeker, yakında olan Monte Carlo'ya gider, babası burda bir yatta kalmaktadır, piliç gibi bir kızla, kız ondan çok daha genç, çarpıcı derecede güzel. Daha doğrusu baba yattayken oğlundan telefon gelir, sonra babanın kaldığı otel dairesinin terasında buluşurlar. Ama kız ortada yoktur çünkü oğlunun söz konusu olduğu

yerde babanın bir takım ölçüleri vardır, oğlanı ne kadar çok sevdiğini görebiliyoruz çünkü telefon geldiği zaman pek sevinmişti. Oğlana gelince, babasından para istemeyi düşünmektedir ama kararını veremez, böyle haylaz ve aylak gezmekten utanmaktadır. Ne var ki buluştukları zaman peder çocuğu sevgiyle kucaklar, arabanın hurda oluşuna üzülmemesini söyler. Gerçi oğlunun böyle canını tehlikeye atarak yarışması onu kaygılandırmaktadır ama o gene de oğluna yeni bir yarış arabası sağlamak için ne yapacağını tasarlamıştır bile. Çocuk da, bütün bunların şimdiye dek kaç kez konuştuk, diyor. Anlaşılan baba oğlunun en büyük tutkusu olduğunu bildiği için onu oto yarışlarına itmiş ki oğlan solcu öğrencilerin arasındaki siyasal eylem odaklarından uzaklaşsın diye, çünkü çocuk Paris'te siyasal felsefe okumaktaymış.

— Siyasal bilimler.

— İşte o dediğinden. Derken baba oğluna, neden tanınmış bir oto yapımcısı adına yarışmıyorsun, diye soruyor, umudu oğlunu gene yarış sahasına yöneltmekle birlikte kendini de biraz daha güvence altına almak. Gelgelelim çocuk sinir oluyor, babasına diyor ki beni bunca zaman Paris'ten uzak tuttuğun yetmedi mi, diyor, çünkü yarış otosunu kendi elleriyle yaptığı sırada başka her şeyi unutmuş ama iş uluslararası kan emici şirketler hesabına çalışmaya gelince, asla! O zaman baba da, bu konuyu açtığına pişman olduğunu söylüyor, hem de onun böyle öfkeden ateş püskürür durumda atıp tutturduğunu görünce aklına eski karısı geliyormuş, yani çocuğun anası. O da ateşli, idealist biriymiş ama ne olmuş sonunda... Öyle bir duruma düşmek... Bunun üzerine çocuk dönüp gidecek gibi yapınca baba pişman olarak, dur, diyor, yeni otomobil yapmak için ne gerekliyse vereceğim sana, başka her şeyi unut, diyor ama oğlan... onun annesine karşı özel bir düşkünlüğü olduğunu görebiliyoruz, geri dönmüyor, kapıyı çarpıp dışarı çıkıyor. Ozaman peder orada kalakalıyor düşünceler içinde, öfkeli, üzgün, terastan o harika Monte Carlo limanına bakıyor, şıkır şıkır aydınlanmış sayısız yatlarıyla, her birinin direkleriyle yelkenlerine minicik ışıklar sıralanmış, rüya gibi. Tam bu sırada telefon çalıyor, ba-

ba da o genç piliçten özür dileyerek o gece kumar oynamaya gidemiyeceğini söylüyor çünkü bir sorun çıkmıştır, çözümlemesi gerektir. Neyse, oğlan da tam otelden çıkarken birkaç arkadaşına raslıyor, bunlar onu tutup zorla bir toplantıya sürüklüyorlar. Ama onun öylesine canı sıkkın ki bir şişe konyak alıp tenha bir köşeye çekiliyor. Söylemesini unuttum, bu işler Monte Carlo'nun eteklerinde, rüya gibi bir villada oluyor, hani Riviera boyundaki evleri bilirsin, her biri inanılmaz derecede lüks, bu villanın da bahçeye inen yayvan mermer merdivenleri var, basamaklarla parmaklıklarda da mermer saksılar, hani dev boyunda vazolar gibi ya da amfora, her birinin içinde güzel bir bitki, çoğu dev boyu kaktüsler, hani yüzüncü yılında çiçek açan kaktüsleri bilir misin?

— Evet.

— İşte onun gibi. Bizim çocuk da gitti, toplantıdan uzak bir odaya yerleşti, bir kitaplık, orda tek başına zom olmakla meşgul. Birden odaya birinin girdiğini seçiyor, bir kadındır, kırkının üstünde ama şık, zarif, kraliçe edalı bir kadın, onun da elinde bir şişe. Bizim çocuk karanlıkta kaldığından — tek ışık açık bir pencereden vurmakta — kadın onu ilkin göremiyor, oturup bardağına içki boşaltıyor. Ne var ki tam o dakikada havai fişekler Monte Carlo koyunu aydınlatmaz mı, milli bir bayram mı neymiş, bizim oğlan da bu fırsattan istifade, şerefe, diyor. Kadın afallıyor ama çocuk elini kaldırarak ikisinin de ayni şeyi yapmış olduklarını gösteriyor ona: birer şişe Napolyon konyağı kaptıkları gibi buraya, dünyayı unutmaya gelmişlerdir, o zaman kadın gülümsemekten kendini alamıyor. Oğlan ona, sizin unutmaya çalıştığınız şey nedir, diye sorunca kadın, önce siz anlatın, sonra ben de anlatırım, diyor.

— Gene tuvalete gideceğim, galiba.

— Gardiyanı çağırayım mı kapıyı açsın?

— Yok, tutmaya çalışayım...

— Daha beter olursun...

— Ama çok hasta olduğumu görecekler.

— Bana bak, az buçuk diyare oldun diye seni revire yatıracak değiller a..

— Ne biliyorsun, bugün dördüncü oluyor, dur bakalım tutabilecek miyim...

— Yüzün kireç gibi, diyareden başka bir şey bu. Ben senin yerinde olsam revire giderdim...

— Kapa çeneni lütfen.

— Filme devam ediyorum ama dinle, bak ne diyeceğim.. karın ağrısı bulaşıcı olamaz, öyle değil mi? Çünkü tıpkı benim çektiğim hastalığa benziyor bu... Benden bilmiyorsun ya?

— Yediğimiz yemekte bir şey olmalı, ikimiz de hastalandığımıza göre... Sen de böyle bembeyaz kesilmiştin. Ama biraz hafifliyor gibi, sen filmi anlat...

— Benimki kaç zaman sürdüydü?.. Aşağı yukarı iki gün.

— Yok, bir gece sayılır, ertesi gün iyiliğe döndündü.

— Öyleyse çağır şu gardiyanı, bir tek gece hasta olmaktan bir şey çıkmaz.

— Sen filmi anlat.

— Oldu. Çocuğun o zarif kadınla karşılaşmasındaydık. Söylemiştim sana, şöyle orta yaşlı, sosyetik bir tip.

— İyi ama fizik olarak neye benziyor?

— Pek uzun boylu değil, bir Fransız aktrisi, vücut bir dökme ama bir yandan da incecik, minicik bir bel, sırtında kılıf gibi bir gece esvabı, önü iyiden iyiye açık, askısız, hani içleri balenle beslenmiş, dimdik sütyenler yaparlardı, hatırlayacaksın...

— Yoo.

— Canım, elbet hatırlarsın, memelerini tepsiye koymuş da buyur ediyorlarmış gibi dururlardı.

— Güldürme beni, ne olur.

— Sütyenin alt kısmı iyice sert olurdu, tellerle elbisenin kumaşına tuturulurdu, sonra kadınlar ortada salınırlardı artık, gamsız tasasız : «Biraz meme buyurmaz mıydınız, beyefendi?»

— Ne olur, güldürmesene beni.

— Ama böylelikle karnının ağrısını unutursun, enayi.

— Donuma doldurmaktan korkuyorum da.

— Sakın ha, kuzum yapma, yoksa bu hücrenin içinde boğuluruz. Neyse işte, içip içip neyi unutmak istediğini anlatmak, ilkin bizim oğlana düşüyor. O da iyice ciddileşerek diyor ki her şeyi unutmak için içiyorum, diyor ama herşeyi. Kadın ona soruyor, hatırda tutmak istediğin hiç bir şey yok mu, diye, o da, isterdim ki yaşamım şimdi başlasın, sizin bu odaya girdiğiniz dakikada diyor. Sonra sıra kadının anlatmasına gelince ben sandım ki o da ayni şeyi söyleyecek, yani herşeyi unutmak istiyorum, diyecek ama o hayatın ona birçok şeyler verdiğini, kendisinin de buna karşı büyük minnet duyduğunu söylüyor çünkü kendisi çok parlak bir moda dergisinin editörüymüş ve işine aşıkmış, iki tane harika çocuğu varmış, ailesinden kalan varlık da cabası, çünkü bu inanılmaz güzellikteki villanın sahibi o değilmiymiş meğer, villa değil saray yavrusu ama demek ki onun da unutmak istediği bir şey var: erkeklerin elinden çektikleri. Bizim çocuk ona, sizi kıskanıyorum çünkü benimkisi sıfıra sıfır, diyor. Besbelli annesiyle olan sorununu bu kadına anlatmayı içi istemiyor çünkü ana babasının boşanmış olduğunu kafaya takmıştır, zaten annesini bırakıp gelmiş olması da vicdanını sızlatmaktadır. Gerçi annesi çok zengin bir ailenin kızıdır, şimdi harika bir çiftlikte yaşamaktadır, ne var ki kocası onu terkettikten sonra tutmuş başka biriyle evlenmiştir ya da evlenmek mi üzeredir, bizim çocuk da onun bunu sırf yalnız kalmamak için yaptığını düşünüyor. Dur şimdi anımsadım, annesi çocuğa her mektubunda bunu yazıyor, sevmediğim bir adamla evlenmek üzereyim çünkü yalnız kalmaktan korkuyorum, diyor. Çocukcağız da ülkesinden ayrıldığı için müthiş suçluluk duyuyor, zaten orada işçilere çok kötü davranılmaktadır, çocuğun da devrimci görüşleri vardır, neylersin ki bir mültimilyonerin oğlu olmasından ötürü kimse ona yüz vermez, işçiler yani. Annesini bırakıp gelmiş olması da içine derttir. Bunları o olgun kadına bir bir anlatır. Biliyor musun... sen annenden hiç konuşmuyorsun.

— Konuşuyorum işte, ne demek yani?

— Yemin ederim hiç konuşmuyorsun, ama hiç.

— Bilmem, belki anlatacak şey yoktur.

— Sağol. Bana gösterdiğin güven gözlerimi yaşartıyor.

— Bu iğneli ifade de nesi?

— Boş ver, iyileştiğinde konuşuruz.

— Agh..aghhh.. özür dilerim.. Üff, ne yaptım ben?...

— Dur, dur, çarşafa silinme.

— Dur be, olmaz, gömleğin bu senin.

— Olur, olur, al da silin. Çarşafa dokunma, yatınca gerekecek sana, yoksa üşütürsün.

— Ama bu senin yedeğin, eline gömlek kalmayacak...

— Al, dedim, bekle, kaldır kıçını, öyle olmaz, hah şöyle, dikkat et, dur, çarşafa bulaşmasın.

— Bulaşmadı değil mi?

— Yok, yalnızca donuna. Haydi, çıkar şunu.

— Yerin dibine geçiyorum.

— Tamaam, yavaş ol, usul usul... afferin. Şimdi işin en güç yönü. Gömleğe silin bakalım.

— Utanıyorum.

— Sen değil miydin, erkeklikten dem vuran? Öyleyse bu utanmak da nerden çıkıyor?

— İyice dür bük şunu da kokmasın.

— Merak teme, ben bu işleri bilirim. Bak, herşey gömleğin içinde, gömleği yıkamak da çarşafı yıkamaktan daha kolay. Biraz kâğıt al.

— Yok, onlar senin, sana kalmaz sonra.

— Senin hiç kâğıdın yok, al be, gurur konusu yapma...

— Sağol.

— Boşver, hadi, temizlen de rahat et, tir tir titriyorsun.

— Öfkemden. Öfkem öyle burnumda ki ağlıyabilirim. Lanet olsun, kendi kendime kızıyorum.

— Yok, yok, yavaş gel, sakin ol, kendine kızacak ne var, delisin sen.

— Evet, öfkeden deliriyorum, çünkü bu deyyusların beni bu yere kapatmalarına fırsat verdim.

— Sakin olmaya çalış.

— Ha, akıllısın valla, gazeteyi gömleğe sardın, kokusu çıkmasın diye... öyle değil mi?

— İyi fikir değil mi?

— Haa.

— Sakin olmaya çalış, üstünü de açma.

— Mmm-hmm, biraz daha anlatsana şu filmi.

— Nerde kaldığımızı unuttum.

— Tam bana annemi soruyordun.

— Tamam da filmin neresinde kaldığımızı unuttum.

— Sana annemden niçin hiç söz etmedim, bilmiyorum. Senin annene ilişkin pek bir şey bildiğim yok ama gözümün önünde canlandırabiliyorum, gene de.

— Oysa ben senin anneni hiç canlandıramıyorum.

— Benim annem hani şu.. çok ama çok zor bir kadındır, bu yüzden onu pek konuşmam. Benim görüşlerimi hiç bir zaman tutmadı, sahip olduğu her şeyi kendi hakkı sayar, ailesi oldum olası zenginmiş, toplum içinde de belirli bir yerleri varmış, anlatabiliyor muyum?

— Yüksek tabaka, yani.

— Denebilir, kaymak tabaka değilse de en üst kabuk, evet. Bir süre sonra babamdan ayrıldı, babam da yeni öldü, iki yıl oluyor.

— Anlattığım filme benziyor biraz.

— Yok canım,.. delisin sen.

— Peki öyleyse, şöyle bir andırıyor.

— İlişkisi yok. Aghhh... amma sancıyor ha...

— Filmi beğendin mi?

— Dikkatimi tam veremiyorum. Ama sen anlat, çabuk bitir.

— Öyleyse sevmedin.

— En sonunda ne oluyor? Kısaca anlat bana, özünü, nasıl bittiğini.

— Şey, çocuk bu kadına bağlanıyor, kadın ondan büyüktür, onun yalnızca para istediğini sanır, yeni bir yarış otosu yapabilmek için. İşte tam bu sırada çocuğun kendi memleketine dönmesi gerekir çünkü bir süre önce oraya dönmüş olan babasını gerillalar kaçırmıştır. Çocuk onlarla bağlantı kurar, kendisinin de ayni davayı güttüğüne onları inandırır, kadın da, hani Avrupa'lı olanı, onun sahiden tehlikede olduğunu öğ-

renince onu aramaya gider. Bir dolu para karşılığında peder beyi kurtarırlar, ne var ki adamın serbest bırakılmasının zamanı gelince, yani çocuğun, çünkü çocuk gerillalara çaktırmadan babasının yerini almıştır, her neyse, işte bir karışıklık oluyor, sonra oynadığı oyunu anlayınca gerillalar bizim oğlanı öldürmeye kalkışıyorlar ama baba araya girince onu öldürüyorlar, kadın dersen yapayalnız Paris'teki işinin başına dönüyor, ayrılık gerçekten göz yaşartıcı oluyor çünkü birbirlerini seviyorlar, neylersin ki ikisi de ayrı ayrı dünyaların insanı, bu yüzden de, ciao. SON.

— Peki ne yönden benziyor?

— Ne benzemesi?

— Benim durumuma. Annemle ilgili olarak söylediklerine.

— Bir şey değil canım, yalnızca çocuk o kahve bahçelerinin bulunduğu yere döndüğü zaman anne çok şık giyinmiş olarak onu karşılamaya geliyor, Avrupaya dönmesini salık veriyor ona, ha, sana söylemeyi unuttum, sonunda babayı kurtardıkları yerde polislerle ateş teatisi yapıyorlar, baba da vurulup ölüyor, sonra ana yeniden ortaya çıkıyor ve de birleşiyorlar, anayla oğul, demek istiyorum çünkü öteki kadın kalmıyor, yani onu seven kadın, Paris'e dönüyor.

— Biliyor musun, uykum gelmeye başladı.

— Öyleyse hemen yararlan da biraz uyu.

— Evet, biraz uyumaya çalışayım bari.

— Fenalaşırsan, saat kaç olursa olsun beni uyandır.

— Sağol, çok nazımı çektin benim.

— Saçmalama, sen uyumana bak. Bir şey değil.

— Karabasanlarla boğuştum, bütün gece boyunca.

— Nasıl karabasanlar?

— Hepsini hatırlamıyorum. Vücudum hâlâ alt üst durumda da ondan, neyse yakında geçer.

— Hey çok hızlı yiyorsun! Zaten daha tam iyileşmedin.

— Öyle açım ki, hiç doymayacak gibiyim, sinirlerim de ayakta.

— Sahi söylüyorum, Valentin, yemek yememen gerek senin. Bugün özel rejim yemekleri yemen gerekirdi.

— Ama midemin dibi delinmin sanırsın.

— O pirinç zamkının hepsini bitirdin madem, hiç değilse azıcık uzan, hemen kitap okumaya başlama.

— Ama bütün sabahı boşa geçirdim uykuda.

— Canın nasıl isterse. Ben senin kendi iyiliğin için söylüyorum... istersen vakit geçirmek için bir şeyler anlatayım.

— Yok, teşekkür ederim, bakalım biraz kitap okuyabilir miyim.

— Birşey söyleyim mi sana? Sana her hafta yiyecek getirebileceğini annene söylemedinse enayisin.

— Onu yük altında bırakmak istemiyorum, ben buradaysam çanak açtığım içindir, annemin hiç bir ilişkisi yok bununla.

— Benim annem hasta olduğu için gelemiyor, biliyor muydun?

— Yoo, söylemedin ki.

— Hiç bir surette yataktan çıkamazsın dediler, kalbinden ötürü.

— Bunu bilmiyordum, çok üzgünüm.

— İşte bu yüzden kumanyam suyunu çekti, zaten anacım bana başkalarının öte beri getirmesini istemiyor, doktordan yarın öbürgün izin çıkacak, sanıyor. Bu arada benim dinim s....yor çünkü anacım bana kendinden başka kimsenin yemek getirmesini istemiyor!

— İyileşmiyecek mi sanıyorsun?

— Yoo, umudumu kesmiyorum ama en azından aylar sürer.

— Sen buradan çıksan annen iyileşir, öyle değil mi?

— Kafamdan geçenleri okudun, Valentin.

— Mantık işlettim, o kadar.

— Ayol, baksana, tabağını temizlemişsin, her şeyi silip süpürmüşsün, delilik bu.

— Haklısın, öylesine şiştim ki nerdeyse patlıyacağım.

— Uzan biraz.

— Uyumak istemiyorum. Dün gece sabaha kadar karabasan gördüm, bu sabah bile, hiç aralıksız.

— Filmin sonunu anlattım, şimdi arada kalanları anlatırsam tadı çıkmaz ki.

— Sancı gene başlıyor. İnanılır gibi değil...

— Neren acıyor?

— Midemin tam dibi, bir de bağırsaklarımın alt yanı.. üfff, feci bir şey bu...

— Gevşek tut kendini, beni dinlemeye çalış, sinirden olsa gerek.

— Agh, Molina, dostum, sanki birisi karnımda delikler açıyor.

— Sesleneyim mi, helaya salsınlar bizi?

— Yok, sancı daha yüksekte, sanki karnımın içini yakıp kavuran bir şey var, midemin içinde bir şey.

— Kusmaya çalışsana.

— Yok, helâya gideceğim dersem tutup revire yollarlar.

— Benim çarşafa kus o zaman, dur, katlıyayım da içine kus, sonra sımsıkı dürer bükeriz, koku olmaz.

— Teşekkür ederim.

— Boş ver, hadi, parmaklarını boğazına sok.

— Ama sen sonradan üşüyeceksin, çarşafsız.

— Yok, yok, battaniye üstümü pek güzel örtüyor. Hadisene, kus artık.

— Yok, dur, biraz hafiflemeye başladı. Biraz gevşemeye çalışacağım... senin dediğin gibi, bakalım geçecek mi?

— Bir Avrupa kadını, akıllı bir kadın, güzel bir kadın, okumuş bir kadın, uluslararası siyaset konusunda bilgisi olan bir kadın, Marxism konusunda bilgisi olan bir kadın, herşeyi A'dan Z'ye anlatmak zorunda kalmayacağın bir kadın, zekice bir soruyla erkeğin zihnini uyarmasını bilen bir kadın, satınalınamayacak dürüstlükte bir kadın, kusursuz beğeni sahibi bir kadın, hem genç hem de olgun bir kadın, içki içmesini bilen bir kadın, yemek ısmarlamasını bilen bir kadın, seçilecek şarabı bilen bir kadın, evinde konuklar ağırlamasını bi len bir kadın, hizmetçilerine buyurmasını bilen bir kadın, yüz

kişilik bir kabul resmi düzenlemesini bilen bir kadın, çekici, sevimli, nerde nasıl davranılacağını bilen, kendine hakim bir kadın, arzu edilecek bir kadın, bir Latin Amerikalının sorunlarını anlayan bir kadın, bir Latin Amerikalı ihtilalciyi beğenen Avrupalı bir kadın, bununla birlikte Paris caddelerindeki trafikle, sömürgeleşmiş bir Latin Amerika ülkesinin sorunlarından daha çok ilgilenen bir kadın, alımlı bir kadın, birilerinin ölüm haberiyle yıkılmayacak bir kadın, aşığının babasının ölümünü bildiren telgrafı saatlerce saklayabilecek güçte bir kadın, Paris'teki işini bırakmaya razı olmayan bir kadın, Paris'teki gündelik iş yaşantısının gündelik rutinine, hiç bir şey olmamış gibi dönen bir kadın, gene de gerçek aşkı unutmakta güçlük çeken bir kadın, ne istediğini bilen bir kadın, tehlikeli bir kadın, çarçabuk unutmak yeteneğinde bir kadın, sonunda yük olup çıkacak şeyi unutmak gücünde bir kadın, öyle bir kadın ki ana vatanına dönmüş olan aşığının ölümünü bile unutabilir, kendi ülkesine dönmekte olan biri, gök yüzünden ülkesinin mor dağlarına bakan biri, içi kalkarak gözleri yaş içinde kalan biri, ne istediğini bilen biri, ülkesindeki sömürgecilerden tiksinen biri, ilkelerini savunmak uğruna yaşamını vermeye hazır olan biri, ihtiyar işçilerin artık işe yaramadıkları için sokağa atıldıklarını görmüş olan biri, paraları çıkışıp alamadıkları ekmeği çaldıkları için hapse tıkılan sonra da utançlarını unutmak için kendilerini içkiye veren işçileri anımsayan biri, gerilla örgütleriyle bağlantı kurmak için kararı karar olan biri, göklerden yeri, dağları seyrettiği sırada ülkesinin kurtarıcılarıyla yakında bir araya geleceğine kesinlikle inanmış olan biri, «oligarş» sanılmaktan korkan biri, kaderin ne tuhaf bir cilvesidir ki gerillalar tarafından fidye umuduyla kaçırılabilecek konumda olan biri, uçaktan inince göz alan renklerle giyinmiş olan annesini kucaklayan biri, gözlerinde bir damla yaş olmayan bir ana, tüm ulusun saygı duyduğu bir ana, kusursuz beğeni sahibi bir ana, gözalan renklerin hiç de aykırı düşmediği tropiklerde sade gene de zarif giyinen bir ana, hizmetçilerine buyurmasını bilen bir ana, oğlunun yüzüne bakmakta güçlük çeken bir ana, kafasını kurcalıyan bir sorunu bulunan bir ana, ba-

şı dik gezen bir ana, o dimdik tuttuğu sırtı sandalye arkalıklarına hiç değmeyen bir ana, boşandığından beri kentte oturmakta olan bir ana, oğlunun isteği üzerine onunla birlikte kahve bahçelerine giden bir ana, oğluna şimdi onun çocukluğuyla ilgili çeşitli anılar anlatan bir ana, yeniden gülmeyi başarabilen bir ana, o sıkılı yumruklarını oğlunun başını okşayacak kadar gevşetebilen bir ana, bir an için ömrünün güzel yıllarını yeniden yaşamayı başarabilen bir ana, oğluna, yıllarca önce kendi düzenlediği o eski tropik bahçesinde gezinmelerini öneren bir ana, ince beğenili bir ana, palmiye ağaçlarının altından, kocasının gerillalarca nasıl kurşunlandığını anlatan bir ana, çiçeğe durmuş amber ağaçlarının altında, kocasının küstah bir uşağı vurduğunu, işte bu yüzden gerillaların öç almasına yol açtığını açıklayan bir ana, ince silueti kahve bahçelerinin ardındaki mavi dağların önüne çizilmiş bir ana, oğluna, babasının ölümünün öcünü almasın diye yalvaran bir ana, oğluna, ayrılık anlamına geleceğini bile bile, Avrupaya dönsün diye yalvaran bir ana, oğlunun başına bir şey gelecek diye korkan bir ana, kentteki bir dernek etkinliğine katılmak için birden kalkıp kentte dönen bir ana, Rolls Royce'unun konforu içinde oğluna, ülkeden uzaklaşması için yalvaran bir ana, sinir gerginliğini gizliyemiyen bir ana, bu denli gergin olması için gözle görülür bir nedeni bulunmayan bir ana, oğlundan gizlediği bir şeyler olan bir ana, hizmetçilerine her zaman iyi davranmış olan bir baba, ırgatlarının yaşam koşullarını yaptığı iyiliklerle düzeltmeye çalışmış olan bir baba, o yörede işçiler için hastane kurmuş olan bir baba, karısıyla arasında şiddetli tartışmalar geçen bir baba, oğluyla pek seyrek konuşan bir baba, çoluk çocuğuyla birlikte yemek yemek için aşağıya inmeyen bir baba, ırgatlarının grevlerini asla bağışlamayan bir baba, hastaneyle evlerin, karşıt bir ırgat grubunca yakılmasını hiç bir zaman bağışlamamış olan bir baba, karısının boşanma isteğini, gidip kentte yaşaması koşuluyla kabul eden bir baba, çıkarttıkları yangını asla bağışlamamış olduğu gerillalarla görüşmeye yanaşmıyan bir baba, tarlalarını yabancı yatırımcılara kiralayarak kapağı Riviera'ya atan bir baba,

sonradan yalnızca kendinin bildiği nedenlerle topraklarının başına dönen bir baba, yazgısını bir utanç damgasıyla damgalıyan bir baba, bir cani gibi idam edilen bir baba, belki de gerçekten cani olan bir baba, büyük bir olasılıkla cani olan bir baba, oğlunu ele güne karşı rezil rüsva eden bir baba, o cani kanı oğlunun damarlarında da akan bir baba, bir köylü kız, Kızılderiliyle beyaz kanı taşıyan bir kız, gençliğin tazeliğiyle dipdiri bir kız, dişleri yetersiz beslenmeden sararmış bir kız, çekingen, sıkılgan bir kız, kahramanımıza tapınırcasına bakan bir kız, gizli bir mesaj ileten bir kız, onun olumlu tepkisi karşısında derinden oh çeken bir kız, hemen o gece onu eski bir arkadaşıyla buluşmaya götüren bir kız, pek güzel ata binen bir kız, hemen hemen hiç konuşmayan bir kız, o dağ yollarını avcunun içi gibi bilen bir kız, iki saate varmadan onu gerilla kampına götüren bir kız, kızın çaldığı bir ıslık üzerine yanlarına gelen gerilla lideri, Sarbonne'dan sınıf arkadaşı, eylemci siyasal görüş sahibi olan bir arkadaş, o zamandan bu yana görmemiş olduğu bir arkadaş, kahramanımızın dürüstlüğünden kuşkusu olmayan bir arkadaş, ülkesine, köylüler arasında bozguncu eylemler düzenlemek amacıyla dönmüş olan bir arkadaş, kısa birkaç yıl içinde bir gerilla cephesi kurmayı becermiş olan bir arkadaş, kahramanımızın namusuna inanan bir arkadaş, akıl almaz bir ihtilal çıkartmaya hazır bekleyen bir arkadaş, kahramanımızın babasıyla vekilharcın ölümüne yol açan karanlık olayın ardında bir hükümet komplosu bulunduğunun kokusunu alan bir arkadaş, kahramanımızdan çiftliğe dönüp gerçek suçluları ortaya çıkartmasını isteyen bir arkadaş, belki de yanılmakta olan bir arkadaş, belki de bir tuzak hazırlamakta olan bir arkadaş, özgürlük savaşımını sürdürmek uğruna belki de bir arkadaş kurban etmeyi gerekli bulan bir arkadaş, onu malikanesine geri götüren bir kız, konuşmayan bir kız, lafı kıt bir kız, uzun bir günün uğraşlarıyla at sırtında geçen uzun bir geceden sonra yorgun düşmüş olan bir kız, arada arkasına dönerek genç erkeğe güvensizlikle bakan bir kız, olasıdır ki ondan nefret eden bir kız, ona dur diye buyruk veren bir kız, sesini kes, diyen bir kız, keşif devriyesinin uzak yan-

kılarını duyan bir kız, ona atından inip birkaç dakika çalılar arasında saklanmasını söyleyen bir kız, atları yularlarından tutarak sessizce beklemesini buyuran bir kız, bir kayanın üstüne tırmanıp çevreyi gözden geçiren bir kız, dönüp gelerek onun geriye, patikanın bir dönemecine yollanmasını buyuran bir kız, biraz sonra bir mağarayı göstererek burada geceleyebileceklerini çünkü askerlerin tan atmazdan önce çadırlarını sökmeyeceklerini söyleyen bir kız, niyetinin ne olduğunu ancak tanrının bilebileceği bir kız, onu uyurken bıçaklaması bile olası bir kız, onun yüzüne bakmadan boğuk bir sesle, ısınmak için yanında yatabilir miyim, diye soran bir kız, onunla ne konuşan ne de onun yüzüne bakan bir kız, utangaç bir kız ya da sinsi bir kız, eti iştah açan bir kız, onun yanıbaşında uzanmış bir kız, soluması hızlanıveren bir kız, kendine sessizlik içinde sahip olunmasına izin veren bir kız, bir nesne, «şey» yerine konan bir kız, tatlı sözler söylemeye gerek duymayacağımız bir kız, ağzının içi kekreleşmiş bir kız, keskin ter kokan bir kız, içine semen boşaltmaya yarayan bir kız, gebelik önleminin adını duymamış bir kız, patronunun sömürdüğü bir kız, insana Paris'li kent kadınını unutturamıyacak bir kız, orgazmdan sonra okşamak isteği duymadığımız bir kız, çiftliğin eski vekilharcının o küçücük çocukken ırzına geçtiğini anlatan bir kız, çiftliğin eski vekilharcının şimdi hükümette çok önemli bir yerde olduğunu anlatan bir kız, kahramanımızın babasının ölümünde bu adamın parmağı olduğunu ileri süren bir kız, işin iç yüzünü belki de en iyi bilen kişinin kahramanımızın annesi olduğunu söylemeyi göze alabilen bir kız, gerçeklerin belki de en yıkıcısını ortaya vuran bir kız, onun annesini eski yönetmenin kolları arasında kendi gözleriyle görmüş olan bir kız, orgazmdan sonra okşamak isteği duymadığınız bir kız, böyle iğrenç şeyler söylediği için hakarete uğrayıp tokatlanan bir kız, kullanılan sonra da bir yana atılıveren bir kız, damarlarında katil kanı dolaşan acımasız bir efendinin sömürdüğü bir kız

— Uykunun arasında bağırıyordun.

— Yok yahu?

— Evet, beni uyandırdın.

— Afedersin.

— Nasılsın?

— Ter içindeyim. Bir havlu bulabilir misin bana? Mumu yakmadan.

— Dur bakayım...

— Nerde bıraktığımı bilmiyorum... Molina, bulamazsan önemi yok.

— Sesini kes, buldum bile, sen beni kuş beyinli filan mı sanıyorsun? (*)

— Donuyorum.

— Sana hemen çay yapayım, başka bir şeyciğimiz kalmadı.

— Olmaz, o senin, boş ver, ısınmaya başladım bile.

— Delisin sen.

— Ama sen kumanyanın hepsini kullanıyorsun. Deli olan asıl sensin.

— Yok, daha getirirler elbet.

— Unutma ki annen hasta, gelemez.

— Korkma, unutmuyorum ama önemi yok.

— Çok sağol.

— Rica ederim.

— Evet, senin yaptıklarına öyle bir minnet duyuyorum ki bilemezsin. Hem de senden özür diliyorum çünkü arada huysuzluğum tutar benim, terslenirim... hiç yoktan kalp kırdığım olur.

— Of, sus be.

— Örneğin sen hastayken, Hiç oralı olmadım, ama hiç.

— Biraz kısar mısın çeneni lütfen!

— Ciddiyim, hem yalnız seninle değil birçok insanları çok fena incittim. Sana söylememiştim ama film anlatacağıma bir gerçeği anlatacağım. Sevgilimi anlatırken seninle dalga geçtim biraz. Sana anlattığım bambaşka birisi, bir zamanlar çok sevmiştim. Gerçek kadınıma gelince, sana doğrusunu söylemedim, hem sen onu tanısan sahiden seversin çünkü çok basit bir kız, çok tatlı, çok yiğit.

— Dur dinle. Bana anlatma, ne olur. Çılgınlık o sizin yaptıklarınız, senin siyaset dalgalarını öğrenmek istemiyo-

rum ben, bütün o gizli kapaklı işler, daha kimbilir neler neler. Lütfen.

— Şapşallık etme, sana kim soru sorabilir ki benim siyaset dalgalarıma ilişkin, ya da bana?

— Hiç bilinmez, beni sorguya çekebilirler.

— Ben sana güveniyorum. Sen de bana güveniyorsun, yalan mı?

— Hmm-hmm...

— Öyleyse aramızda eşitlik olmalı. Kendini bana karşı küçük düşürme...

— Öyle değil ama...

— Arada bir insanın içini boşaltması iyidir, şu sırada içim iyice kararmış durumda, çok doğru söylüyorum. Birine kötü davranmaktan ötürü insanın içinin kararmasından çok daha beter bir şey olamaz. Ben de, o kızcağıza çok kötü davrandım...

— Peki ama şimdi değil, başka zaman anlat. Şu sırada geçmişi karıştırmak senin için hiç iyi olmaz, hele böyle mahrem şeyler. En iyisi şu yaptığım çayı içmeye bak, iyi gelir. Sen benim sözümü dinle...

(*) Anna Freud, «Çocuğun Psikanalizi» adındaki çalışmasında bireyler arasında en yaygın olan nevrozun şu olduğunu ileri sürer: yasak cinsel arzularını tümden denetim altına almaya çalışan ve hatta bunları (toplumsal açıdan elverişsiz olsa da doğal ve normal olarak sınıflandıracağı yerde) dışlamak isteyen bireyin, kendi kendine aşırı baskı uygulaması ve bu yüzden hiç bir koşul altında rahat ve zevkli cinsel ilişki kuramaz duruma düşmesi. Bunun sonucu olarak birey oto-kontrol ipinin ucunu kaçırarak cinsel iktidarsızlık, frijidlik ve suçluluk saplantıları gibi aşırı uçlara kayabilir. Psikanaliz şu paradoks'u da ortaya koyar: çocuğun zihinsel ve duygusal yaşantısında aşırı bir baskı ögesinin gerçekleşmesine yol açan etken, çocuğun zihinsel ve duygusal yönden çok erken gelişmesidir. Anna Freud'a göre çocuğun yaşamının ta başlangıcından beri libido sahibi olduğu kanıtlanmış bir olgudur, çocuğun bunu yetişkinler gibi ayrım gözetmeksizin orta-

ya vurduğu da eş oranda açıktır. Çocuk kendi bakımını yüklenen herhangi bir kişiye sevgiyle bağlanır, kendi bedeniyle ve çevresindekilerin bedeniyle oyunlar oynamaktan zevk alır. Anna Freud, şu var ki, diye ekliyor, bizim kültürümüzde bu dışavurumlar hemen paylanmakta, çocuk da bir utanç duygusu edinmektedir. İlk bilinçli edimlerinden erginlik başlangıcına kadar çocuk bir «nadas» ya da «kuluçka» döneminden geçer.

«Eşcinsellik Varsayımı Üstüne Üç Deneme»sinde Sigmund Freud'un ileri sürdüğüne göre çocukların fantezilerinde rakip ebeveyni (yani oğlan için baba, kız için ana) saf dışı bırakıp onun yerine geçme teması sık sık geçer, ne var ki bu gibi duygu ve düşünceler şiddetli suçluluk ve korku duyguları uyandırır. Bu çatışmanın sonucu olarak çocuk da çok ıstıraplı ama bilinçdışı bir çabayla bu duyguları bastırmayı ya da bilincinin tanıyamıyacağı bir kılığa sokmayı başarır. Bu çatışma yeni yetmelik çağında, çocuk duygularını kendi yaşıdı olan bir kıza ya da delikanlıya aktardığı zaman çözümlenir. Ne var ki karşı cinsten ebeveynle aşırı yakın bir ilişki yürüten— ve bunun kaçınılmaz sonucu olan suçluluk duygusuyla dolu olan —çocuk ömrünün sonuna kadar herhangi bir cinsel deneyim sırasında bu tedirgin edici duygulara kapılmayı sürdürmek tehlikesiyle karşı karşıyadır. Çünkü tüm cinsel isteklerini, (bilinç altında) bebeklik çağındaki insest anlamlı arzularla karıştıracaktır. Bu nevroz bireyde yerleştikten sonra ortaya çıkan durum her zaman ayni değildir: erkeğin önünde cinsel iktidarsızlık ya da yalnızca fahişelerle (ana'yı simgelemeyen kadınlar) yatma olasılığını açabilir Ya da cinsel yönden yalnızca başka erkeklerle ilişki kurabilme olasılığı ki bu daha bile güçlüdür. Kadınlar için, çözümlenmeyen çatışmanın başlıca sonuçları frijidlik ve lezbiyenliktir.

Bölüm 7

«Bir tanem... elimde kalem, gecenin sessizliği içinden sana seslenir gibi yazıyorum bu mektubumu... Bilmem ki sen de hatırlar mısın... hazin rüyalarını bu çılgın sevdanın...»

— O söylediğin nedir, Molina?

— «Mektubum» diye bir bolero.

— Ancak sen bilirsin böyle şeyleri!

— Nasıl şey? Nesi varmış yani?

— Delisin sen, bir sürü romantik safsata.

— Valla, ben boleroları severim, bu da pek güzeldir. Yalnız biraz yersiz ve zamansız kaçtıysa üzgünüm.

— Ne demek istiyorsun?

— Ee, bugün bir mektup aldın, şimdi de iyice canın sıkkın.

— Bununla ne ilişkisi var ki?

— Bilmem, bakarsın bundan sonra da acıklı mektuplar konulu şarkılar söylemeye başlarım. Ama kasıtlı olarak yapmadım... Valla billa yapmadım, tamam mı?

— Yok, biliyorum zaten.

— Neden böyle üzgünsün?

— Kötü haber aldım da. Belli oluyor mu?

— Nerden bileyim?.. Evet, çok üzgün duruyorsun.

— Gerçekten kötü bir haber. İstersen mektubu okuyabilirsin.

— Yok, okumasam daha iyi.

— Gene dün geceki lakırdılara başlama kuzum. Benim sorunlarımla senin hiç bir ilişkin yok, kimse sana soru sormayacak. Zaten bana vermezden önce açıp okumuşlar bile. Sen gerçekten uyanıksın...

— Sahi ya çok doğru.

— Okumak istiyorsan okuyabilirsin. Al, burda..

— Yazı tavukların ayak izine benziyor. İçinden geliyorsa okusana dinleyeyim.

— Mektubu yazan pek öğrenim görmemiş bir kız, zavallıcım.

— Ne aptal kızmışım, inanamıyorum, burda istedikleri zaman mektupları açabilecekleri hiç aklıma gelmemişti! Öyleyse, doğru konuşuyorsun, senin bu mektubu bana okumanda hiç bir sakınca olamaz.

— «Biricik sevgilim : sana nice zamandır yazamadım çünkü olup bitenleri anlatmaya yürek bulamadım, neden olduğunu anlıyorsun, değil mi? Çünkü kafası işleyen sensin, ben değilim, orası su götürmez. Sana zavallı Pedro Amcanın haberini de yazmadım. Çünkü karısı sana mektup yazdı, de-

diler. Sen bu gibi şeylerin üstünde çok durmaya sevmezsin, biliyorum. Öyle ya, nasıl olursa olsun yaşamayı sürdürmek zorundayız, hayatın acılarına katlanmak için çabalarken hepimiz güçlü olmaya gerekim duyarız. Benim gözümde insanın büyüyüp yaşlanmasının en kötü yönü de işte budur.» Hepsi parola. Anlıyabildin mi?

— Bilmem ki çok açık yazılmamış, o kadarını anlayabildim.

— «Yaşlanmak», dediği zaman davanın bir neferi olmak demeye getiriyor. «Hayatın acıları» da davamız için savaşım vermek. Pedro Amca da, ne yazık ki... daha yirmibeş yaşındaydı, dava arkadaşlarımızdan biri. Öldürüldüğünden hiç haberim yoktu. Öteki mektup elime geçmedi ki. Burdakiler açarken yırttılar mı ne.

— Ha..

— İşte bu mektup bu yüzden böyle zangırdattı beni. Hiç haberim yoktu.

— Çok üzüldüm.

— Ee, elden ne gelir!...

— ...

— ...

— Mektubun geri kalan yanını anlat bana.

— Dur bakayım... «İşte budur. Hiç değilse sen çok güçlü bir insandın. Keşke ben de senin gibi olabilsem. Herhalde bu haberi metinlikle karşılamaktasın. Benim için en kötüsü, Pedro Amcayı öyle arıyorum ki! Çünkü aileyi bir bakıma bana bıraktı, bu da yaman sorumluluk. Dinle beni, keleş, duyduğuma göre kafanı cascavlak kazımışlar. Seni o halde göremediğime yanıyorum. O sırma perçemlerine pek yazık olmuş. Bir yandan da seninle konuştuğumuz şeyleri hiç aklımdan çıkarmıyorum. Hele kişisel dertlerimiz yüzünden çöküntüye uğramamak kararımızı. Ben de senin öğüdünü kulağıma küpe yaparak başa geleni çekmeye çalışıyorum, ne yollu olursa olsun.» Aileyi bana bıraktı demesi şu demek oluyor ki şimdi bizim grubun başında o var.

— Haa..

— Evet... «Seni her gün daha çok arar olmuştum, işte

bu yüzden, hele Pedro Amcanın ölümünden sonra, en nihayet sorumluluğu yüklenmek zorunda kaldım. Yeğenim Mari'nin çok efendi bir gençle çıkmaya başlamasına izin verdim, çocuğu sen tanımıyorsun. Evimize girip çıkıyor, iyi, düzenli bir iş bulup yerleşmeye gerçekten niyetli görünüyor. Gene de yeğenimi, çok ciddi kapılmasın diye uyardım. Çünkü öylesi insanın büsbütün başını ağırtır. Tatlı bir arkadaşlıktan ileri bir şeye kalkışma, dedim Öyle ya herkesin ihtiyacı var şöyle tatlı bir arkadaşlığa, hayatın acılarına katlanacak gücü bulabilmek için,» Yeğenim Mari, dediği kendisi oluyor. Öteki çocuğun efendi biri olup düzenli bir iş tutması da davamıza adanmış olduğunu belirtiyor, anlıyorsun ya? Yani mücadelemize.

— Mmm-hmm. Yalnız aradaki ilişki durumlarını anlıyamadım.

— O da şu anlama geliyor ki sevgilim beni aşırı derecede özlüyor, oysa bizler, dava arkadaşı olarak, işte şey, o türlü yoğun ilişkilerden kaçınmaya söz veririz çünkü bunlar, harekete geçmek zamanı gelince insana ancak ayak bağı olurlar.

— Nasıl harekete geçmek?

— Kesin eylem. İnsanın hayatını tehlikeye atması.

— Ha...

— Birbirimize karşı sübjektif duygulara kapılamayız çünkü o zaman doğal olarak iki taraf da öbürünün hayatta kalmasını isteyecektir. O zaman kişi ölümden korkmaya başlıyor. İşte, tam korku değil ama... sen canını tehlikeye atmayı seçtin diye bir başkasının acı çekmesi doğru değil. İşte bunu önlemek için o da başka biriyle ilişki kurmuş... Dur okuyayım. «Sana söylesem mi daha iyi, söylemesem mi, karar veremedim. Ama seni yeterince yakından tanıdığım için, benim herşeyi söylememi yeğleyeceğini düşündüm. Neyse ki işlerimiz iyi gidiyor. Yakında evcek refaha kavuşacağımız konudunda hepimiz iyimseriz. Şimdi vakit gece, belki sen de beni düşünüyorsundur, diye düşünüyorum. Seni kucaklarım. İnes.» Ev dediği zaman ülke anlamına geliyor.

— Ama dün gece söyledin şeyi anlıyamıyorum, hani sevgilin tanımladığın gibi değil, diyordun.

— Of, patlasın! Gene başım dönüyor, ne o, bir mektup okuduk diye...

— Çok zayıf düştün, herhalde.

— Az buçuk bulantım var.

— Sırtına yaslan, gözlerini yum.

— Allah belasını versin be! Öyle iyileşmiştim ki, inan.

— Sakin dur, gözlerini çok kullanmaktan olmuştur. Bir süre kapalı tut.

— Mmm, geçmeye başlıyor, gibi...

— Yemek yemiyecektin, Valentin. Ben yeme dedim sana.

— Karnım acıkmıştı, ne yapayım.

— Dün yemekten önce nasıl da iyileşmiştin. Yemek yedin, için dışın altüst oldu. Bugün de ayni şeyi yapıyorsun, hem de bu kez tabaktakinin tümünü bitiriyorsun! Söz ver bana, yarın bir lokma bile yemeyeceksin.

— Yemek sözü etmesene, içim dışıma...

— Afedersin.

— Birşey söyleyim mi sana, tutmuş senin boleronla alay ediyordum, oysa benim bu gün aldığım mektup da boleronun söylediklerini söylüyor tıpatıp.

— Öyle mi dersin?

— Mmm, öyle ya... senin boleronla alay etmeye hakkım yokmuş, galiba.

— Çok derine işlediği için gülüyordun, sanırım, yani... ağlamamak için güldün. Bu da benim bildiğim bir başka boleroya benziyor, ya da bir tango.

— Sözleri nasıl? Demin söylediğinin?

— Hangi bölümü?

— Bütünü.

— Bir tanem... elimde kalem, gecenin sessizliği içinden... sana seslenir gibi yazıyorum bu mektubumu... Bilmem ki sen de hatırlar mısın... hazin rüyalarını bu çılgın sevdanın. Sevgilim... kader ayırsa da yollarımızı... asla birleşmese de alın yazımız... inan şu deli gönlüm yalnız senin olacak her zaman... gönlüm senin, ruhum senin, canım senin... şu çektiğim

ıstırap da senindir, ebediyen..» Ya «ıstırap» ya da «acılar», tam hatırlayamıyorum. Birinden biri.

— Duyduğum boleroların en kötüsü sayılmaz doğrusu.

— Bana sorarsan, enfes. (*)

— Adı ne?

— «Mektubum», Mario Clavel'in. Kendisi Arjantin'lidir.

— Sahi mi? Meksika'lı ya da Küba'lı derdim, bana sorsan.

— Agustin Lara'dan da birçok şarkı biliyorum, hemen hemen hepsini.

— Başım artık pek dönmüyor ama sancılar gene başlıyor gibi.

— Gevşemeye çalış.

— Yemek yedimse suç bende değil.

— Elinden gelirse sancıyı düşünmemeye çalış, gevşemeye çalış. Kaskatı gerginleştiğin zaman... Benimle konuşmaya bak... Hangi konuda olursa olsun...

— Dün gece sana açıklamak istediğim: önceden anlattığım kız vardı ya, yani burjuva ailesinden yetişme olanı, çok özgür düşünceli. Aslında benim sevgilim değil o, bana mektup yazan o değil.

— Mektubu yazan kim, öyleyse?

— Dur, anlatıyorum, o kız örgüte benimle ayni zamanda girdi. Ama daha sonra ayrılmaya karar verdi, benim de ayrılmam için diretti.

— Niye?

— Hayata aşırı bağlanmaya başlamıştı, gereğinden fazla mutluydu benimle. İlişkimiz, tek başına, ona yeterli geliyordu. İşte o zaman işler sarpa sarmaya başladı. Anlarsın ya, ben bir kaç günlüğüne ortadan yok olduğumda o çok üzüntü çekiyordu, ne zaman geri dönsem onu ağlar buluyordum. Hem de bu daha hiç! Arkadaşlardan gelen telefonları bana söylemez oldu, sonuna doğru mektuplarımı bile alıp saklamaya başladı. Eh, işte, bu da bardağı taşıran son damla oldu.

— Onu görmeyeli çok oluyor mu?

— Nerdeyse iki yıl. Ama hâlâ aklımdan çıkmıyor. O tür davranışlara sapmayaydı!... Erkek çocuğunu manen iğdiş

eden bir anne gibi... Herneyse, bilmiyorum işte... sanki ayrılmamız alnımıza yazılmıştı.

— Birbirinizi çok fazla sevdiğiniz için mi?

— Bu da bir boleroya benziyor, Molina.

— Bana bak, kabadayı, boleroların sözlerinde büyük gerçekler bulunduğunu anlamadın mı sen daha? Bu yüzden severim ben onları.

— Beri yandan onun sağlıklı yönü bana kafa tutabilmesiydi. Aramızda gerçekten dengeli bir ilişki kurulmuştu. O hiç bir zaman öyle... nasıl anlatayım? Tipik dişiler gibi... yalnızca bir araç gibi... kullanılmaya hiç bir zaman izin vermedi..

— Ne demek yani?

— Aghh, dostum Molina.. yeni baştan hastalanıyor muyum ne?

— Neren acıyor?

— Karnımın şu aşağısında...

— Kasma kendini, Valentin, daha kötü olur, sakin olmaya çalış.

— Peki.

— Sırt üstü uzan.

— İçimde öyle bir hüzün var ki, anlatamam.

— Ne diye?

— Zavallı çocuk, bir bilsen! Öyle üstün bir insandı ki, zavallıcık...

— Kim?

— Öldürdükleri.

— Eh, hiç değilse cennete gitmiştir, bu kesin...

— Buna inanabilseydim! Öyle bir avuntu olurdu ki bazan, dürüst, iyi kimselerin sonunda ödüllerine kavuştuklarına inanmak. Gelgelelim ben bunları yutamıyorum işte. Uff.. Molina, seni gene rahatsız edeceğim, çabuk, gardiyanı çağır da kapıyı açsın.

— Bir saniye dur.. şimdi...

— Aghhh... aghh... yok, çağırma artık.

— Üzülme, şimdi sana silinecek bir şey bulurum.

— Aghh.. aghh.. sancılar öyle şiddetli... bağırsaklarım patlıyacak sanki.

— Gevşet kaslarını, bırak her şey dışarı aksın, ben sonradan çarşafını yıkarım.

— Ne olur, çarşafı altıma topla... su gibi gidiyor.

— Tamam, işte böyle, sen kasılmamaya bak. Ne varsa dışarı çıksın. Sonradan duşa gittiğimde çarşafı da götürürüm. Bugün Salı, unuttun mu?

— Ama bu senin çarşafın...

— Farketmez, nasıl seninkini de yıkayacaktım, Allahtan daha bir dolu sabunumuz var.

— Sağol, Molina... Galiba biraz geçmeye başlıyor artık.

— Sen rahat etmeye bak, hiç tasalanma. Zaten iki ucu boklu değnek değil misin? Bitince söyle, silinmene yardım edeyim.

— ...

— Tamam mı?

— Sanırım, şimdi de donuyorum.

— Sana battaniyemi veririm. Üşümezsin.

— Teşekkür ederim.

— Ama önce şöyle dön de seni sileyim. Eğer tamamsa.

— Biraz bekleyelim istersen... Molina, biraz önce alaycı konuştuğum için çok üzgünüm, senin bolerolar konusunda söylediklerine.

— Ayol, bolero konuşmanın sırası mı şimdi!

— Dinle, artık tamam sanıyorum ama ben kendim silinirim... başımı kaldırdığım zaman baygınlık geçirmezsem.

— Yavaş yavaş kaldır.

— Boşuna, hâlâ halsizim, hiç başka yolu yok...

— Ben seni silerim, hiç tasalanma. Gevşek durmaya bak.

— Sağol...

— Tamam... işte oldu, biraz da bu taraf... yavaş dön... aferin. Şilteye geçmemiş, ona da şükür. Allahtan suyumuz bol. Çarşafın temiz ucunu ıslatmaktan kolay ne var.

— Ne diyeceğimi bilemiyorum.

— Saçmalama... Dur bakayım.. biraz kalksana şöyle... Tamam... çok iyi.

— Ciddi söylüyorum, sana ne kadar teşekkür etsem az, çünkü duşa kadar gidecek gücüm yok.

— Yok ya, hem zaten bir bu eksikti, bu halinle buz gibi suyun altına girmek!

— Uuu... ıslak çarşaf bile ürpertiyor.

— Aç bacaklarını biraz.. Oldu.

— İğrenmiyor musun, kuzum?

— Susar mısın. Şimdi çarşafın öbür ucunu ıslatıyorum ...işte böyle.

— ...

— Eh, artık adama benzemeye başladın... çarşafın şu ucuyla da kuruladım mı.. Tüh ne yazık, pudram kalmamış.

— Zarar yok. Kurulanmak öyle güzel ki, yetiyor da artıyor bile.

— İyi, çarşafın son kalan ucuyla iyice kurulayayım.. işte böyle. Şimdi iyice kurulandın artık.

— Öyle rahatladım ki, inan. Sağol dostum.

— Bekle... haydaa.. seni battaniyeye sımsıkı sarayım, Kızılderili bebeleri gibi... Tamam... şuranı azıcık kaldırsana.

— Oldu mu?

— Oldu.. bekle.. şimdi de bu yanını, üşütmeyesin diye. Rahat mısın şimdi?

— Mmm-hmm, çok güzel... çok teşekkür ederim.

— Sakın kıpırdayım dersin ha, baş dönmen temelli geçene kadar yasak.

— Bakalım, her halde yanında geçer.

— Bak, herhangi bir istediğin olursa ben alıp getireceğim. Sen kıpırdamıyacaksın.

— Söz veriyorum, bolerolarınla da alay etmek yok artık... Demin söylediğinin sözlerini beğendim... hiç de kötü sayılmaz.

— Ben en çok, «..Bilmem ki sen de hatırlar mısın hazin rüyalarını bu çılgın sevdanın..» diyen yerini seviyorum. Nefis değil mi?

— Biliyor musun?.. O zavallı arkadaşın oğlunun bezini bile değiştirmiştim, kendi elimle, şu öldürdükleri genci de-

mek istiyorum. Hepimiz ayni dairede kalıyorduk, o, karısı, küçücük oğulları... Yavrucak ne olacak artık, kimbilir? Üç yaşından büyük değildir. Görsen ne şirin yumurcaktı... En kötüsü de kimseye bu konuda mektup bile yazamam çünkü benim en ufak bir kıpırtım onları tehlikeye atar... daha da kötüsü, kimliklerini ele verir.

— Sevgiline de yazamaz mısın?

— Bu en kötüsü olur çünkü şimdi grup başkanı o. Yok, ona yazamam, ne de başkasına. Tıpkı senin boleronun dediği gibi, «Kader ayıracak yollarımızı,» çünkü artık o zavallı arkadaşıma bir daha hiç mektup yazamıyacağım, ne de bir daha konuşabileceğim onunla, ne de hiç bir şey.

— Aslında boleronun sözleri, «Kader ayırsa da yollarımızı, asla birleşmese alın yazımız.» diyor.

— «Asla!» Ne korkunç bir sözcük. Şimdiye kadar hiç anlamamıştım ... bu sözün .. nasıl .. nasıl .. özür dilerim...

— Zarar yok, Valentin, boşalt içini, istediğin kadar ağla, kendini tutma, ağlayabildiğince ağla.

— İnsanın öyle ağırına gidiyor ki .. elinden hiç bir şey gelmemesi, burda böyle kapalı .. aciz .. oncağızın karısı için bile ... hiç bir şey yapamamak .. o küçücük oğlu için .. Ah, dostum ... öyle ... acı ki..

— Ama ne gelir elimizden?

— Molina, yardım et bana ... kolumu çıkartayım şu ... battaniyenin altından...

— Ne diye?

— Elini ver bana ... sıkı tut.

— Peki, sen de sık istiyorsan.

— Şu lanet titremen dursun istiyorum da!

— Kuzum, kimin umurunda titreyip titrememen, eğer seni rahatlandırıyorsa...

— Başka bir şey daha var, beni öyle sıkıyor ki. Gerçekten feci bir şey, iğrenç...

— Söyle de içinde kalmasın.

— Aslında asıl mektup yazsın istediğim .. asıl yanımda kollarımda olsun istediğim .. sevgilim değil .. Gerçek kadınım

değil. Öbürküsü .. hani sana anlattığım kız, şu sırada asıl burnumda tüten.

— Ne yapalım, içinden gelen bir şey bu...

— Öyle .. çenem hiç durmuyor ama .. gerçekte .. en gizli gerçekleri karıştırırsan beni asıl çeken .. o öteki türlü kadınlardır. İçten içe ben de .. tıpkı arkadaşımı öldüren gerici alçaklar gibiyim .. Tıpkı tıpkısına onlar gibiyim ben de.

— Hiç de değilsin.

— Öyleyim işte. Kendimizi aldatmayalım.

— Onlar gibi olsun buraya düşmezdim.

— «..hazin rüyaları bu çılgın sevdanın..» sen bu boleroyu söylemeye başlayınca neden sinirlendim, biliyor musun? Çünkü Marta'yı çağrıştırdı bana, sevgilimi değil. İşte o yüzden. Dahası da var, bana öyle geliyor ki Marta konusunda, beni ona çeken şey sağlıklı bir nedence bile değil ... de onun .. onun KLAS bir kız olması .. evet öyle, tıpkı o içine tükürdüğüm faşist dünyasında yaşayan ... sınıf ayrımı gözeten faşistler gibi.

— Yeme kendi kendini... Gözlerini kapa da dinlenmeye çalış.

— Ne zaman gözümü kapasam yeniden başım dönmeye başlıyor.

— Biraz su ısıtayım da papatya kaynatayım sana. Neyse biraz kalmış. Unutmuşuz.

— İnanmıyorum.. Sahi mi?

— Valla billa. Benim dergilerin altında kalmış da gözümden kaçmış.

— Ama senin bu. Sabahları çay içmeye meraklısın.

— Seni sakinleştirir, diye düşünüyorum. Biraz dinlenmeya çalış. Öyle-iyi gelir ki, bak göreceksin...

— *Kafasında tasarım kurmuş biri, annesinin çağrısı üzerine onu görmeye, kente giden biri, annesine yalan söyleyerek gerilla davasına karşıtım, diye yemin eden biri, annesiyle başbaşa, mum ışığında yemek yiyen biri, savaştan hemen sonraki çocukluk yıllarında olduğu gibi kış tatilinde annesiyle birlikte en şık tatil köşelerini gezeceğine söz veren biri, Avrupa aristokrasisinin evlenme çağındaki güzellerini uzun uzun sayıp döken bir ana, ağlunun zamanı gelince konacağı*

zengin mirası uzun uzun anlatan bir ana, oğlunun adına daha şimdiden hatırı sayılır bir servet yatırmayı öneren bir ana, onunla şimdilik Avrupa'ya gelemeyişinin gerçek nedenini gizleyen bir ana, eski vekilharcın nerde olduğunu soran biri, bu adamın İç Güvenlik Bakanlığının ardındaki gerçek beyin olduğunu öğrenen biri, eski vekilharcın kontrgerilla operasyonları dairesindeki gizli servisin başkanı olduğunu öğrenen biri, kendisiyle birlikte Avrupa'ya gelsin diye annesinin aklını yatırmaya çalışan biri, güzel annesiyle kayak yapabilmek için servetine sahip çıkan, o çocukluk yolculuğunu yeniden yaşamak isteyen biri, herşeyi geride bırakarak annesiyle uçup gitmeye karar veren biri, bu önerisi annesince geri çevrilen biri, başka tasarıları olduğunu itiraf eden bir ana, kendi gönül hayatını yeniden kurmayı tasarlıyan bir ana, oğlunu geçirmeye havaalanına gelen ve eski vekilharçla evlenmek üzere olduğuna ona itiraf eden bir ana, bu evlenme tasarısına candan sevinmiş numarası yapan biri, ilk inişte uçaktan ayrılarak geri dönen biri, dağlardaki gerillalara katılan biri, babasının şerefli adına sürülen lekeyi temizlemeye karar vermiş biri, gerillalarla ilk görüşmeye gittiğinde onu dağlardan geçiren köylü kızıyla yeniden karşılaşan biri, onun gebe olduğunu görebilen biri, Kızılderili evlat istemiyen biri, kendi kanını Kızılderili kanıyla karıştırmak istemiyen biri, tüm duygularından utanan biri, kendi çocuğunu karnında taşıyan kadını okşamaya tiksinen biri, annesiyle eski vekilharcın bulundukları çiftliğe karşı bir gerilla baskını düzenleyen biri, malikaneyi kuşatan biri, kendi evine ateş açan biri, kendi etinden kanından olana ateş açan biri, evdekilere teslim olmalarını buyuran biri, vekilharcın ödlekler gibi anaların ardına gizlenerek, onu rehine yerine kullanarak dışarı çıkmasını seyreden biri, adamlarına ateş komutu veren biri, annesinin merhamet dileyen iç paralayıcı çığlıklarını dinleyen biri, idamı durduran biri, babasının ölümüne ilişkin tüm gerçekler konusunda eksiksiz itirafname isteyen biri, kendini tutan kollardan sıyrılarak gerçeği olduğu gibi itiraf eden bir ana, aşığının, babayı en sadık adamı tarafından öldürülmüş gibi gösterecek bir tasarım kurduğunu itiraf eden bir ana,

kocasının aslında suçsuz olduğunu itiraf eden bir ana, eski vekilharcın kurşuna dizilmesini buyurduktan sonra adamlarına kendi anasını kurşuna dizmeleri için komut veren biri, anasının yerde kıvrandığını görünce aklını tümden kaçırıp bir hafif makineli kaptığı gibi anasını delik deşik etmiş olan erlerini kurşuna dizmeye kalkışan biri, dakikasında kendisi kurşunlanan biri, gerilla kurşunlarının karnının içinde yalazlandığını duyan biri, kendine-ateş açanların arasında köylü kızın suçlayan bakışlarını seçebilen biri, ölmezden önce af dilemek isteyen ama tek bir söz bile söyleyemeyen biri, köylü kızın gözlerinde müebbet hükmünü okuyan biri

---

(*) «Nevroz'un Psikoanalitik Varsayımı»nda O. Fenichel'in ileri sürdüğü sava göre, erkek çocuğun kendini annesiyle özdeştirdiği oranda homoseksüel eğilime kapılma olasılığı artmaktadır. Özellikle ana imgesi babanınkinden daha ağır bastığı zamanlarda, baba ölüm ya da boşanma nedeniyle aile çevresinden ayrıldığında ya da var olmakla birlikte alkolizm, aşırı baskı, aşırı şiddet gibi nedenlerle nefret uyandırdığı durumlarda böyle bir sonuç ortaya çıkabilir. Çocuğun kendi davranışına örnek alabileceği yetişkin bir kahramana gerekimi vardır: özdeşme yoluyla çocuk ana-baba davranışlarındaki özellikleri özümseyecektir. Bir yere dek onların buyruklarına baş kaldırsa da bilinç dışı olarak ana babasının huylarını, hatta bu huyların tuhaf olanlarını benimseyecek, içinde yaşadığı toplumun kültürel özelliklerini sürdürecektir. Fenichel daha sonradan, erkek çocuğun bir kez kendini babasıyla özdeştirdikten sonra dünyaya erkek gözüyle baktığını, bunun da Batı toplumlarında belirgin bir atılganlık-saldırganlık ögesi içerdiğini, erkeğin tartışılmaz bir efendi sayıldığı çağların kalıntısı olan bu ögenin erkek çocuğa yeni benliğini benimsetmek konusunda yardım ettiğini ileri sürüyor. Fenichel'e göre, beri yandan annesini kendine örnek edinmeye başlıyan, çok küçük yaşta annesine olan yakınlığını dengeliyecek bir erkek örnek bulamamış olan çocuk normal erkek çocuklara yakıştırılan sertliği gösteremediği için, kadınsı özellikleri yüzünden toplumun dışlamasıyla karşılaşacaktır.

Bu konuyla ilgili olarak Freud da, «İçgüdülerinin Dönüşümü»nde, erkek eşcinselde en eksiksiz bir erkeksi davranışın cin-

sel yönden mutlak bir terslikle bir arada bulunabileceğini ileri sürüyor, «Erkeksi davranış»tan burada kasıt cesurluk, şeref, atılganlık ve serüvencilik gibi özelliklerdir. Ne var ki daha sonraki «Narsisizm Üstüne: Bir Tanıtım» yapıtında Freud, erkek eşcinselin geçici bir anne saplantısıyla başlıyarak en sonunda kendini kadınla özdeşleştirdiği varsayımını ileri sürüyor. Erkek eşcinselin arzuladığı obje kendi imgesidir. Demek ki Freud'un gözünde Narcissus ve Oedipus söylencelerinin ikisi de eşcinselliğin çekirdeğinde yatan öncül çatışmanın parçalarıdır. Ne var ki Freud'un eşcinsellik konusundaki gözlemlerinin arasından en çok eleştiriye uğrayan da budur. Bu varsayıma karşı yürütülen başlıca itiraz şudur ki kendilerini derinden derine kadın olarak duyumsayan eşcinseller son derece erkeksi olan tiplere ya da çok daha büyük yaştaki erkeklere karşı yakınlık duyarlar.

Daha sonraki çalışmalarında da Freud erotik duyguların gelişmesinden, eşcinselliğin ortaya çıkışının değişik yönlerinden söz eder. Örneğin, bebeklerdeki libido'nun yaygın durumda olduğunu, ancak çeşitli aşamalardan geçtikten sonra eğitildiğini ve karşı cinsten, jenital birleşme yoluyla zevk verebilecek birine doğru yönlenmesinin gerçekleşebildiğini ileri süren. Bu aşamalardan ilki oral'dır, yani salt ağız yoluyla zevk alma, emmek gibi. Daha sonradan anal aşama gelir ki bu aşamada çocuk kendi bağırsak fonksiyonlarından zevk duyar. Son ve kesin aşamaysa jenital'dır. Freud jenital cinselliği insan cinselliğinin tek olgun biçimi sayar ki bu sav sonradan Marcuse'un doğrudan saldırısına hedef olacaktır.

Gene Freud, «Kişilik ve Anal Erotizm»de bu görüşlerini açarak ayrıntılı biçimde aşağıdaki varsayımı ileri sürer: başlıca özellikleri pintilik ve aşırı düzenlilik olan kimi anormal tipler büyük bir olasılıkla, baskı altında tutulmuş anal arzularının etkisi altındadırlar. Varlık toplayıp istif etmekten aldıkları zevk çocuklarında kendi dışkılarını kendi içlerinde tuttukları — çocuklar arasında yaygın bir huy — zamana karşı duyulan bilinç dışı bir özlem olabilir. Beri yandan düzenlilik ve temizlik konularındaki saplantı da bu kişilerin dışkılarıyla oynamak istedikleri için duydukları suçluluğu telafi edici bir tepki olsa gerektir. Anal saplantının eşcinselliğin gelişiminde oynadığı olası role gelince, Freud'un savına göre önceden sayılan etkilere (Oedipus, Narcissus) ek olarak bütün bu engellerin çocuğun gelişimi sırasında patlak vererek etkin baskılar yaratabileceğini de hesaba katmak

gerektir, bu baskılar çocukta, anal saplantı yaratarak onun sonçul aşamaya, yani jenital sekse geçmesini engelliyebilecektir.

Bu sava verdiği yanıtta West, eşcinsellerin normal jenital birleşim yapamadıkları için jenital-dışı erojen bölgelerle deneyimlere girişmek zorunda kaldıkları ve çeşitli deneylerden sonra sodomi eyleminde mekanik açıdan elverişli bir doyum tekniği bulduklarını, gene de sevişmelerinin yalnızca sodomi ile sınırlı kalmadığını belirtiyor. West buna ek buna ek olarak sodomi uygulayan erkeğin ille de anal aşamada saplanıp kalmış olması gerekmediğine, nasıl ki eşini öpen bir heteroseksüelin oral aşamada saplanıp kaldığının söylenemiyeceğine işaret ediyor. Son olarak da sodominin salt eşcinsellere özgü bir cinsel eylem olmadığını, heteroseksüel eşlerin de bu eylemi uyguladıklarını, beri yandan Freud'un «anal kişilik» yüklediği (yani pinti, aşırı düzenlilik ve temizlik hastası) tiplerin ille de eşcinsel olmadıklarını belirtiyor.

Bölüm 8

Arjantin Cumhuriyeti İçişleri Bakanlığı Buenos Aires Kent Cezaevi

Cezaevi Müdürüne sunulan rapor, Yönetmen Yardımcılarınca hazırlanmıştır

Hükümlü No. 3018, Luis Alberto Molina

20 Temmuz 1974 tarihinde hüküm giydi. Yargıç Sayın Justo Josè Dalpierre, Buenos Aires Kenti, Ağır Ceza Mahkemesi. Küçük yaştakilerin ahlakını bozmak suçundan sekiz yıl hapse mahkum edilmiştir. Pavyon B, Hücre 34'de, 28 Temmuz 1974'den başlayarak seks suçluları Benito Jaramillo ve Mario Carlos Bianchi ile birlikte bulundu, 4 Nisan 1975'de, Pavyon D, Hücre 7'ye, siyasal tutuklu Valentin Arregui Paz'ın yanına nakledildi. Hali iyi.

Tutuklu 16115, Valentin Arregui Paz

16 Ekim 1972'de, Barracas dışındaki 5 Nolu otoyolda iki

otomotiv montaj fabrikasında greve gitmiş olan işçiler arasında kargaşalık çıkaran eylemcilere Ulusal Güvenlik Kuvvetlerince ateş açılması sırasında tutuklandı. Fabrikaların ikisi de yukarda belirtilen yol üzerindedir. Federal Hükümetin İcra yetkisiyle tutuklanmış olup yargılanmayı beklemektedir. 4 Kasım 1974'de Pavyon A, Hücre 10'a, siyasal tutuklu Bernardo Giacinti'nin yanına yerleştirildi. Siyasal tutuklu Juan Vicente Aparicio'nun polisçe sorguya çekildiği sırada ölmesini protesto eden açlık grevine katıldı. 25 Mart 1975'de on gün için hücre hapsine alındı. 4 Nisan 1975'de Pavyon D, Hücre 7'de, seks suçlusu Luis Alberto Molina'nın yanına nakledildi. Hal: şayanı tekdir, isyancı, yukarıda sözü geçen açlık greviyle Pavyondaki temizlik koşullarının kötülüğünü ve kişisel mektupların denetlenmesini protesto eden başka karışıklıkları başlattığı söyleniyor.

Gardiyan : Müdürün önünde kasketini çıkar.

Hükümlü : Peki, efendim.

Müdür : Böyle titremeye neden yok, oğlum, burda sana kötülük yapacak değiliz.

Gardiyan : Hükümlüyü tepeden tırnağa aradık, efendim, üzerinde tehlikeli hiç bir şey yok.

Müdür : Sağol, Çavuş. Şimdi lütfen beni hükümlüyle yalnız bırak.

Gardiyan : Sofada bekliyelim mi, efendim? İzninizle, efendim.

Müdür : Pekâlâ çavuş, şimdi artık gidebilirsin... Molina, zayıf görünüyorsun, nen var?

Hükümlü : Hiç bir şey, efendim. Midem bozulmuştu ama şimdi çok daha iyiyim.

Müdür : Öyleyse şu titremeni kes... Korkacak bir şey yok. Bugün bir ziyaretçin gelmiş numarası yaptık. Arregui'nin hiç bir şeyden kuşkulanmasına olanak yok.

Hükümlü : Yok, hiç bir şeyden kuşkulanmıyor, efendim.

Müdür : Dün gece senin kefilinle yemek yedim, Molina, o bana seni ilgilendiren bir iyi haber getirdi. Seni bugün ofi-

sime bu yüzden çağırttım. Yoksa daha çok erken, biliyorum... Gene de bir şeyler öğrenebildin mi yoksa?

Hükümlü : Hayır, efendim, daha hiç bir şey yok. Böyle bir durumda çok dikkatli davranmak gerektiğini sanıyorum... Ama Bay Parisi ne dedi?

Müdür : Haberler çok iyi, Molina. Bay Parisi bir af olasılığından söz ettiğinden beri annen çok daha iyiymiş... hayata yeniden doğmuş sanki.

Hükümlü : Sahi mi?

Müdür : Elbette, Molina, ne sandındı?.. Ama ağlamasana, bu da nesi? Sevinmelisin...

Hükümlü : Mutluluktan, efendim.

Müdür : Hadi, hadi toparlan... Mendilin yok mu?

Hükümlü : Yok, efendim ama kol yenime silerim, dert değil.

Müdür : Hiç değilse benim mendilimi al...

Hükümlü : Yok, iyiyim, gerçekten. Kusuruma bakmayın.

Müdür : Biliyor musun, Parisi benim kardeşim gibidir, bu yolu seçmemizin nedeni de onun sana karşı duyduğu ilgidir, Molina... Senden bu işi iyi kıvırmanı bekliyoruz. Hiç değilse biraz yol almaya başladın mı bari?

Hükümlü : Bir ilerleme var sanıyorum...

Müdür : Onu fizik yönden zayıf düşürmek işe yaradı mı yoksa yaramadı mı?

Hükümlü : Doğrusunu isterseniz, hazırlanan yemeği ilk gün ben yemek zorunda kaldım.

Müdür : Ne diye? Yanlış bir iş olmuş.

Hükümlü : Hayır, yanlış olmadı, çünkü o pirinç sevmi yor, porsiyonlardan biri de daha büyük olduğundan, bunu sen ye, diye üsteledi, almayaydım kuşkulanabilirdi. Biliyorum, siz beni uyardınız, özel hazırlanan yemek yeni bir teneke tabakta gelecek diye ama öylesine tepeleme yığmışlardı ki kendim yedim, ister istemez.

Müdür : Neyse iyi yapmışsın, Molina. Seni kutlarım, karışıklık için de üzgünüm.

Hükümlü : İşte bu yüzden böyle zayıfladım. İki gün hastalık çektim.

Müdür : Ya Arregui, onun morali nasıl? Birazcık yumuşatabildik mi bari? Senin görüşün nedir?

Hükümlü : Evet, ama artık iyileşmeye başlamasına izin verilirse bence daha iyi olur.

Müdür : Valla, orasını bilemiyeceğim, Molina. İşin o yanına biz karar versek en iyisi, sanırım. Burada bizim elimizde her duruma uygun tekniklerimiz var.

Hükümlü : Ama daha kötüleşirse artık hücrede kalamaz, bir kez de revire gitti mi benim yapabileceğim bir şey kalmaz.

Müdür : Molina, sen bizim burdaki personelimizin becerisini yeterince değerlendirmiyorsun. Onlar bu gibi durumlarda ne zaman nasıl adım atacaklarını tam tamına bilirler. Sözlerini iyi tart, dostum.(*)

Hükümlü : Özür dilerim efendim, ben yalnızca sizlere yardımcı olmak istiyorum. Başka bir şey...

Müdür : Elbette. Şimdi başka bir şey daha: af konusunda en ufak bir laf bile ağzından kaçırma. Hücrene döndüğünde sevincini hiç belli etme. Buraya gelişini nasıl açıklayacaksın ona?

Hükümlü : Bilmiyorum. Belki siz bir fikir verebilirsiniz, efendim.

Müdür : Annenin geldiğini söyle, nasıl bu fikir?

Hükümlü : Yok, efendim, bu olamaz.

Müdür : Neden olmasın?

Hükümlü : Annem bana her zaman paket paket yiyecek getirir de ondan.

Müdür : Senin aşırı sevincini haklı gösterecek bir şey bulmalıyız, Molina. Bu kesin. Tamam, buldum, senin için bir miktar yiyecek getirtip annen gibi paketleriz, buna ne dersin?

Hükümlü : Çok iyi, efendim.

Müdür : Böylelikle o pirinç konusundaki özverinin de karşılığını ödemiş oluruz. Zavallı Molina.

Hükümlü : Neyse, annem herşeyi cezaevinin bir kaç sokak ötesindeki süpermarketten alır, otobüste eline yük olmasın diye.

Müdür : Ama bizim her şeyi kendi depomuzdan getirtmemiz daha kolay. Burada paketleriz.

Hükümlü : Yok, kuşkuyu çeker. Lütfen yapmayın. Söyleyin markete gitsinler, hemen köşe başında.

Müdür : Dur bakalım... Alo, alo... Gutierrez, bir dakika buraya gelir misin, lütfen.

Hükümlü : Annem her zaman aldıklarını kesekağıdıyla getirir, her kolunda bir tane. Markette herşeyi yerleştiriveriyorlar, kolayca taşısın diye.

Müdür : Peki... Evet, buraya. Bana bak, Gutierrez, sana bir liste vereceğim, burdaki yiyecekleri gidip alacaksın, sonra da belirli bir biçimde yerleştirip paket edeceksin. Bu hükümlü sana anlatacak. Her şeyin ..dur bakayım ... yarım saatte hazır olması gerek. Bir makbuz doldur, çavuş da seninle birlikte gelsin, hükümlünün talimatına göre alış veriş yapın. Molina, annenin neler getirmiş olabileceğini söyle bakayım.

Hükümlü : Size mi efendim?

Müdür : Bana ya! Hem de çabuk ol! Yapacak başka işlerim var.

Hükümlü : Guava marmeladı, büyük kutu ... iki tane yazın. Konserve şeftali, iki piliç çevirme, sıcak sıcak olmalı. Büyük torba toz şeker. Bir kutu çay, bir kutu papatya. Toz süt, konsantre süt, deterjan .. küçük bir kutu, yok, büyük kutu BLANCO, dört kalıp tuvalet savunu, SUAVİSİMO marka ... başka? .. Hah, tamam, büyük kavanoz ringa balığı salamurası, ay bir parça düşüneyim, aklıma da hiç bir şeycikler gelmiyor ki...

(*) «Cinsellik Kuramı Üstüne Üç Deneme»sinde Freud, cinselliğin bastırılmasının genel olarak bireyin başka bireyler üzerinde egemenlik kurmasına bağlanabileceğini, bu ilk bireyin de babadan başkası olmadığını belirtiyor. Bu tür bir egemenlikten yola çıkarak ataerkil toplum biçimi kurulmuştur. Bu, kadının erkekten daha aşağı sayılmasına ve cinselliğin yoğun baskı altında tutulmasına dayanır. Freud bununla da kalmıyarak ataerkil otorite varsayımını dinin yükselişine, özellikle Batı'da tektanrılılığın kazandığı üstünlüğe bağlar. Beri yandan Freud cin-

selliğin baskı altında tutulması konusuna özel ilgi gösterir çünkü insanın doğal itkilerinin, ataerkil toplumun izin verdiğinden çok daha karmaşık olduğu kanısındadır: küçük bebelerin bedenlerinin her yanından ayrımsız bir cinsel zevk alabilme yeteneğine sahip olduklarına inanır ve onları, «Çok çeşitli sapkın» olarak niteler. Bu görüşün başka bir yönü olarak Freud, insanın doğuştaki seks itkisinin temelde bi-seksüel olduğu inancındadır.

Bu doğrultuda ve cinselliğin bastırılması konusunda incelemeler yapan Otto Rank de babanın egemenliğinden başlıyarak erkeklerin yönettiği güçlü bir devlete kadar dayanan uzun gelişmenin ilk baskının uzantısı olduğunu savunur ve bu baskının temel amacının kadını belirgin biçimde dışlamak olduğunu ileri sürer. Dennis Altman da «Eşcinselin Ezilişi ve Kurtuluşu» kitabında özellikle cinselliğin bastırılışını ele alarak bunu insanlığın ta kökeninde yatan bir gerekime: ekonomik amaçlar ve savunma amacıyla çok sayıda çocuk üretme gerekimine bağlar.

Gene bu konuda İngiliz antropolog Rattray Taylor, «Tarihte Sex» incelemesinde şu noktaya işaret eder: M.Ö. 4 üncü yüzyıldan başlayarak Yunan toplumunda cinsellik gitgide daha çok bastırılmış, suçluluk duygusu da artmıştır, bu ögeler de, cinsel yönden eski Yunan'a oranla daha baskıcı olan İbrani tutumunun zafer kazanmasını kolaylaştırmıştır. Eski Yunanlılar her insanın cinsel bünyesinde, heteroseksüel olduğu kadar homoseksüel katmanların bir arada bulunduğu görüşündeydiler.

Gene Altman yukarda geçen çalışmasında, Batı toplumlarının cinsel baskıda uzman olduklarını, bu baskının Yahudi-Hristiyan din gelenekleriyle yasallaştığını ileri sürer. Altman'a göre bu baskı, birbiriyle içiçe bağıntılı üç biçimde dışa vurur: Cinsellikle 1) Günah kavramı ve bunun ürünü olan suçluluk duygusu, 2) Aile kurumu ve çocuk yapmanın cinsellikte tek amacı olduğu kanısı, 3) Jenital ve heteroseksüel olanlardan başka tüm cinsel davranışların dışlanması arasında bağıntı kurarak. Daha sonra Altman, cinsel alandaki geleneksel özgürlükçülerin bu durumlardan ilk ikisini değiştirmek uğruna savaşım vermekle birlikte üçüncüsünü savsadıklarını söyler. Buna örnek olarak Wilhelm Reich'in, «Orgazm'ın İşlevi» adındaki kitabını gösterebiliriz. Reich burada cinsel özgürleşmenin köklerinin «kusursuz orgazm»da yattığını, bunun da ancak ayni kuşaktan bireylerin heteroseksüel ve jenital cinsel birleşimiyle gerçekleşebileceğini ileri sürer. Sonraki inceleme'ciler işte Reich'in bu savının etkisi altında ka-

larak eşcinselliğe ve gebelik önlemlerine karşı çekinceler ortaya atıp geliştireceklerdir çünkü bu ögelerin kusursuz orgazmı engelleyici ve dolayısıyla kusursuz cinsel özgürlüğü köstekleyici olduğu görüşündedirler.

Herbert Marcuse cinsel özgürleşmeyi ele aldığı «Eros ve Uygarlık» yazısında bu özgürleşmenin baskının kaldırılmasından öte bir anlam taşıdığına çünkü özgürleşmenin yeni bir ahlâk kavramı gerektirdiğine, «insan doğası» fikrinin yeniden ele alınmasını öngördüğüne işaret eder. Daha sonra da cinsel özgürleşme konusundaki bütün gerçek varsayımların, insan gerekimlerinin temelde «çok çeşitli sapkın» olduğunu hesaba katmak zorunda olduklarını belirtir. Marcuse'e göre, cinselliği yararlı bir amaca araç olarak kullanan bir topluma baş kaldırarak «sapıklık», cinselliğin başlıbaşına bir amaç olduğu savını desteklemektedir. Bu yüzden sapıklar, güçlü «performans» ilkesinin, yani kapitalizmin kurumlaşması için şart olan esas baskıcı likelerden birinin, yörüngesi dışında kalırlar ve böylelikle, dolaylı yoldan, kapitalizmin temel ilkelerine kuşku yöneltmiş olurlar.

Marcuse'ün yürüttüğü bu mantık üzerine görüş belirten Altman şunları ekler: eşcinsellik başka cinsellikleri dışlayarak kendi ekonomik düzenini kurduğu, heteroseksüelliğin geleneksel düzenlerini eleştirmekten vazgeçip kopya edici bir tutuma girdiği noktada kendisi de, başka cinsellikleri dışlayan heteroseksüellik kadar güçlü bir baskı biçimi olup çıkar. Altman daha sonra Marcuse'un yanısıra Radikal Freud'cu olan Norman O Brown üstüne görüş belirterek şu sonuca varır: bizlerin «insan doğası» dediğimiz şey yüzyılların baskısının sonucundan başka birşey değildir. Bu sav insan doğasının temelde değişebilir olduğunu belirtir ki Marcuse ve Brown da bu görüşe katılmamaktadırlar.

Bölüm 9

— Bak ne getirdim!
— Olamaz!... Annen mi geldi?...
— Evet!!!
— Yahu, harika...İyileşiyor desene!

— Hmm-hmm, biraz daha iyice... Bak, bana neler getirmiş, yani BİZE.

— Sağol ama bunların hepsi senin, ciddi söylüyorum.

— Sen sus bakalım, hastalıktan yeni kurtuluyorsun, unuttun mu? Bugün yepyeni bir yaşam başlıyor... çarşaflar kurumalı olmuş, dokun bak... sonra da bütün bu yiyecekler. Bak iki çevirme piliç, İKİ TANE, buna ne buyrulur? Piliç de tam sana göre, mideni hiç yormaz. Bak şimdi nasıl şıp diye iyi olacaksın.

— Yok, bunu yapmana izin veremem.

— Yalvarırım ikisini de al. Ben zaten piliç sevmem ki. Senin kokunu çekmemek bana yeter... Yok, ciddi söylüyorum, bize verdikleri o boktan yemekleri artık yememelisin sen. Bak o zaman, hop diye iyileşmezsen. Hiç değilse iki gün dene.

— Öyle mi diyorsun?

— Yüzdeyüz. İyileştiğin zaman da... gözlerini yum, Valentin. Bak bakalım bilecek misin... Hadi, bilmeye çalış.

— Nasıl bileyim? Bilmiyorum...

— Bakmaca yok. Dur eline vereyim de bakalım kestirebilecek misin?

— ...

— Al, elle.

— İki tane ... paket ... ağır. Yok, bilemiyeceğim.

— Aç gözlerini.

— Guava ezmesi!

— Yalnız bunlar için iyileşene kadar bekleyeceksin, o zaman da yalnızca yarısı senin, bunu böyle bil... Bir de tehlikeli bir iş yaptım, çarşafları dışarda kurumaya bıraktım... ama kimse çalıp götürmemiş, buna ne buyrulur? Kurumalı olmuşlar. Yani bu gece ikimiz de temiz çarşaf örtünüyoruz.

— Bravo doğrusu.

— Bir dakika izin ver de bunları kaldırayım ... sonra biraz papatya kaynatırım çünkü sinirlerim berbat durumda, sana gelince, sen de şu pilicin budunu ye, bakalım. Ya da, yok, saat daha ancak beş .. en iyisi sen de benimle birlikte papatya iç, bir kaç da kraker ye, sindirmesi daha kolay.

DELİCADA krakerleri, görüyorsun ya? Çocukken hastalandığımda hep bunlardan yerdim... O zaman CRİOLLİTA'lar çıkmamıştı daha.

— Şimdi bir tane yiyebilir miyim, Molina?

— Peki, bir tanecik, birazcık reçelle, yalnız portakal reçeli olsun, sindirim için. Şansa bak, annemin getirdiklerinin hemen hepsi mideyi yormayan şeyler, bol bol yiyebilirsin. Guava ezmesi dışında ... şimdilik. Dur şu ocağı yakayım, ondan sonra artık bir kaç dakikadan parmak yalamaya başlarsın.

— Ya pilicin budu, şimdi yiyebilir miyim?

— Hadi hadi, biraz irade lütfen... Sonraya saklıyalım ki getirdikleri yemeği yemiyesin, çünkü yemek boktan da olsa tıka basa yiyorsun.

— Anlamıyor musun, kramplar geçince midem öylesine bomboş kalıyor ki birden açlıktan gözüm döner gibi oluyor.

— Bir dakika, güzelce anlaşalım. Pilici, yok piliçleri sana veriyorum, İKİSİNİ de yiyeceksin. Ama şu koşulla ki burada getirdikleri yemeğe ağzını sürmeyeceksin. Seni böyle hasta eden bu yemekler. Anlaştık mı?

— Peki... Ama ya sen? Bana bakıp yutkunmakla mı yetineceksin? İzin veremem buna.

— Yok, yutkunmam. Hazır yiyecekler beni açmaz zaten.

— Kesinlikle iyi geldi mideme. Önceden papatya içmek de ne iyi fikir.

— Sinirlerini yatıştırdı, değil mi? Benim de öyle.

— Piliç de enfesti, Molina. Bir düşün, daha iki gün yetecek kadar kaldı.

— Doğru. Şimdi sen biraz uyu, o zaman tam iyileşirsin.

— Hiç uykum yok. Sen yat uyu. Ben iyiyim, merak etme.

— Yalnız gene öncesi gibi olmayacak şeyleri kafana takayım deme, yoksa sindirim zorlaşır.

— Ya sen? Uykun var mı?

— Şöyle böyle.

— Sormamın nedeni: gecemizi tamamlamak için eksik kalan tek bir şey var.

— Vay canına, ayol bu hücredeki ırz düşmanı hani bendim sözüm ona?

— Yok, soytarılığı bırak. Şimdi bir film gerek bize, işte eksik kalan dediğim bu.

— Ha, anladım...

— Panter Kadına benzer başka bir şey var mı aklında? Ben en çok onu sevdim.

— Aa, elbet, bir dolu kurgu filmler biliyorum.

— Öyleyse dinleyelim, söyle, hangileri?

— Oo ... DRAKULA ... KURT ADAM..

— Başka?

— Zombi kadınlı bir film var bir de...

— Tamam! Bu harika.

— Hmm... nasıl başlıyordu?..

— Amerikan filmi mi?

— Öyle ama göreli çoook oluyor.

— Ne çıkar yani? Anlatmana bak sen.

— Dur, biraz konsantre olayım.

— Ya guava ezmesi? Tadına ne zaman bakıyorum?

— En erken yarın, daha önce olmaz.

— Bir kaşıkçık? Şimdilik?

— Olmaz. Filme başlayım bari... Dur bakayım, nasıldı? Hah, tamam. Şimdi anımsıyorum. New York'lu bir kız bir yolcu gemisiyle Karaib Denizindeki bir adaya doğru yol almakta, orada kendini bekleyen nişanlısıyla evlenmeye gidiyor. Görünüşe bakarsan şeker gibi bir kız, kafası parlak hayallerle dolu, gemi kaptanına kendisiyle ilişkin herşeyi anlatıyor, kaptan yakışıklı bir adam, gözlerini öylece okyanusun karanlık sularına dikmiş, çünkü vakit gece, derken gözlerini çevirip, «Bu yavrucağız başına ne işler açtığından habersiz,» dercesine kıza bakıyorsa da bir şey söylemiyor, ta ki adaya varmalarına kadar, o zaman kız mutluluktan uçar gibidir, yerlilerin davul seslerini duyuyoruz, işte o zaman kaptan kıza diyor ki bu davul seslerine kapılma çünkü çok zaman ölüm habercisi olabilirler.. *Kalp durması, hasta bir ihtiyar kadın, bir yürek kapkara deniz suyuyla doluyor ve boğuluyor*

— *Polis devriyesi, barınak, göz yaşartıcı gaz, kapı açılır, hafif makinelilerin namluları, soluksuz kalmanın kapkara kamı, ağzın içinden fışkıran* Anlatsana neden durdun?

— İşte bu kızı burada kocası bekliyor, uzaktan vekille nikah kıydırmışlar, New York'da bir kaç günlük bir tanışıklıktan sonra. Adam da aslında New York'lu dul bir adam. Herneyse, gemi yanaşıp da adaya çıkınaları rüya gibi bir şey çünkü kocası orda kızı bekliyor, upuzun bir sıra eşek arabasıyla, hepsi çiçeklerle süslenmiş, bir iki tanesinde de çalgıcılar var, çok tatlı, yumuşak havalar çalıyorlar, çalgıları da hani çubuklardan oluşma küçük masamsı şeyler vardır, değneklerle vurup çalarlar ya, ondan, işte bilmem neden, o tür müzik içime işler benim, notalar o çalgıda çalınınca öyle tatlı çıkar ki, bir biri ardına havalanan sabun köpükleri sanki... Şimdi davullar da susmuştur hele şükür, çünkü felaket habercisi gibi çıkıyordu sesleri. Kızla nişanlısı evlerine varırlar, kentin epeyce dışında, ormanlık bir yer, palmiyeler arasında, ada da öyle güzel bir yer ki alçak alçak tepeleri var, ev de muz bahçeleri arasında. Kızın nişanlısı çok hoş çocuk gene de içten içe gizli bir dram yaşadığını görebiliyoruz, çok fazla gülümsüyor, çoğu zayıf karakterli kişilerin yaptığı gibi. Derken bir ipucu yakalıyoruz: bu çocukta bir tuhaflık var, çünkü yaptığı ilk iş karısını vekilharcına tanıştırmak oluyor, vekilharç elli yaşlarında, Fransız. İşte bu vekilharç efendisine hemen oracıkta, bir kaç kağıt imzalatmak istiyor, kızı getiren gemiye yüklenilecek olan muzlarla ilgili olarak. Efendisi, sonra yaparım diyorsa da vekilharç, işte ille de şimdi, diye diretiyor, adam da ona kin dolu gözlerle bakıyor, kâğıtları imzalarken yazı yazmakta zorluk çektiğini görüyoruz, eli öylesine titremektedir. Neyse, vakit daha gündüz, kızı karşılayanlar o küçük çiçekli arabalara binerek gelmişler, arka bahçede, genç çiftin sağlığına kadeh kaldırmayı beklemektedirler. Hepsinin elinde meyva suyuyla dolu bardaklar. İşte bu sırada iki zenci köylünün geldiğini seçiyoruz, bunlar şeker kamışı çiftliklerinden gelen temsilcilerdir, efendiyi kutlamak için bir fıçı rom getirmişler. Ne var ki vekilharç bunları görünce gözleri ateş püskürüyor, ortada duran bir baltayı kap-

tığı gibi rom fıçısını parçalayınca romlar yerlere yayılıyor.

— Kuzum, yiyecek içecek lafı etme artık.

— Sen de bu kadar mıymıntı olma, agucuk bebek. Neyse kız, nişanlısına dönerek bu sinir krizlerinin nedenini soruyor ama adam o sırada vekilharca baş sallamakla meşgul : aferin, en iyisini yaptın, dercesine, sonra başkaca zaman yitirmeden elindeki meyva suyuyla dolu bardağı kaldırıyor, karşısındaki adalıların sağlığına içiyor çünkü yarın sabah kızla ikisi evlenecekler, adadaki hükümet binasına gidip bir kaç kağıt imzalamalarına bakıyor. Gelgelelim o gece kızın evde tek başına kalması gerekiyor çünkü adam adanın en uzağındaki muz çiftliğine gitmek zorundadır, köylülere teşekkür etmek için, hem de dedikodu olmasın diye, kızın namusunu korumak için. O gece ay bir harika, evi çevreliyen bahçe baş döndürüyor, bütün o masal gibi tropik bitkileri her zamandan daha büyülü sanki. Kızımız da beyaz saten bir şömiz giymiş, üstünde de yalnız bol bir penuar, o da beyaz ama saten, kız içinden gelene uyarak evi dolaşmaya karar veriyor, salondan geçip yemek odasına giriyor ve iki yerde hani o katlanır türden resim çerçeveleri görüyor, bir yanında nişanlının resmi, öbür yanı boş çünkü ordaki resim alınmış, herhalde ilk karısının resmi olsa gerek, hani ölmüş olanın. Sonra kız evin öbür yanlarını gezerken bir yatak odasına giriyor, bunun bir kadın odası olduğunu anlıyoruz, gece masasının üstündeki dantel örtülerden falan, kız da çekmeceleri karıştırıp fotoğraf aranıyorsa da hiç bir şey bulamıyor. Yalnız dolapta ilk karının bütün giysileri asılı durumda, hepsi de öyle güzel, dışarı malı şeyler ki aklın durur. İşte tam o sırada kız bir kıpırtı duyar, pencere önünden bir gölge geçtiğini görür. Korkudan nerdeyse donuna doldurarak bahçeye çıkar ki her yer ay-aydınlık, havuzda zıplayan şirin bir kurbağa görünce, duyduğum herhalde buydu, diye düşünür. Gördüğü gölge de rüzgârda sallanan bir palmiye olsa gerektir. Kız böylece bahçeye dalar çünkü evin içi pek bir boğuntudur, tam o sırada bir ses daha duyar ama ayak sesi gibidir bu, kim var diye şimşek gibi arkaya dönerse de tam o sırada bir bulut ayı örter, bahçe karanlığa boğulur. Ayni anda, ta

uzaktan uzağa... davullar. Ve de yeniden ayak sesleri duyuyoruz, açık seçik şimdi, kıza doğru yaklaşıyorlar ama yavaş yavaş. Kız şimdi korkudan tiril tiril titremektedir, kendi açık bıraktığı kapıdan eve bir gölgenin süzüldüğünü görür. İşte böyle, zavallıcık, hangisinin daha ürkütücü olduğunu kestiremez o anda, şu zifir karanlığı bahçede kalmak mı yoksa eve dönmek mi. Sonunda eve doğru gitmeye karar veriyor, yaklaşıp pencerelerin birinden içeriye bakıyor ama hiç bir şey göremiyor, hemen başka bir pencereye koşuyor, işe bak ki bu, ölmüş karının odasının penceresidir. Ortalık çok karanlık olduğundan kız pek bir şey çıkartamazsa da odanın içinde kayan bir gölge gibi bir şey seçer, ellerini ileri uzatmış yürüyen uzun boylu bir siluet, odanın içindeki ufak tefek süs eşyalarını ellemektedir, pencerenin hemen içinde de hani o dantel örtülü tuvalet masası vardır, üstünde de oymalı gümüş saplı bir ayna vardır, bizim kız da pencerenin hemen dışında olduğundan açıkça seçer: ölü eli gibi sapsarı zayıf bir el öte beriyi elleyip durmaktadır, kızcağız durduğu yerde taş kesilir sanki, öylesine ödü çatlamış ki kıpırdıyamıyor bile; *yürüyen ceset, uyur gezere güven olmaz, uykusunda konuşur, karantine altındaki hasta onu duyar, ona dokunmaktan çekinir, cildi ölü beyaz* ama şimdi kız gölgenin odadan dışarıya, evin kimbilir hangi yanına doğru süzüldüğünü görür, biraz sonra gene terasta ayak sesleri duyar, iyice büzülerek evin duvarlarını kaplıyan sarmaşıkların arasına gizlenmeye yeltenir, neyse en sonunda bulut çekilir, ay gene çıkar, teras gene ışığa boğulur, kız da ne görsün, karşısında uzun boylu bir karaltı durmuyor mu, uzun siyah bir entari giymiş, kız korkudan nerdeyse ölüyor, ölmüş bir kadının soluk suratı, yapış yapış sarı saçlar beline sarkmış. Kızcağız imdat diye bağırmak istiyorsa da sesi soluğu kalmamıştır ki, geri geri gitmeye başlıyor, yavaş yavaş çünkü bacakları da tutmaz olmuştur artık, sanki lastikten yapılma. Kadın gözlerini ona dikmiştir, gelgelelim gene de onu görmez gibidir, yüzünde öyle umarsız bir bakış, bir manyak, ve de kızı tutmak amacıyla kollarını uzatmış, ağır ağır ilerliyor, kız da geri geri gidiyor, ne var ki tam arkasında bir sıra sık

taflan seddi olduğundan habersiz, en sonunda dönüp de nasıl köşeye kısmış olduğunu anlayınca müthiş bir çığlık basıyor, ama beriki hiç oralı olmadan lierlemekte, kollarını öne uzatmış sonunda bizim kız korkudan düşüp kaskatı bayılıyor. Tam o sırada birisi bizim zır deli mor budala kadını sımsıkı tutuyor. İyi yürekli ihtiyar zenci kadın tam zamanında yetişmiştir. Unuttum mu ona anlatmayı? *Zenci bir hastabakıcı, yaşlı, iyi yürekli, gündüz nöbetinde, geceleyin ağır durumdaki hastayı bir beyaz hasta bakıcıya bırakıyor, yeni biri, böylece onu bulaşıcı hastalık tehlikesine açık bırakıyor*

— Unuttun ya.

— Efendime söyleyim bu iyi yürekli, yaşlı zenci kadın aşağı yukarı evin kahyası durumunda, iri yarı, şişman, saçı şimdiden bembeyaz olmuş, bizim kıza, adaya geldiğinden beri tatlı tatlı bakıp durmakta. Kız ayılana kadar yaşlı kahya onu içeri taşıyıp yatağına yatırmıştır bile, olup bitenin bir korkulu düş olduğuna oncağızı inandırır. Kız aslında ona inansın mı inanmasın mı bilemiyor ama kahya kadın onu öyle el üstünde tutuyor ki kız sonunda yatışıyor, zenci kadın ona çay getiriyor, uykusu gelsin diye, papatya çayı ya da işte öyle bir şey, tam bilemiyorum. Ertesi gün nikah kıyılacak ya gidip belediye başkanını görmeleri gerekir, bir kaç imza falan atacaklar, kız bunun için hazırlanmakta, çok sade, spor bir elbise giymiş, ama şahane bir saç yapmış, ihtiyar kahya bunu düzeltiyor, saç örgüsünü tutturuyor, nasıl anlatsam? O yılarda böyle önemli durumlarda gerçekten şık olman gerektiği zaman saçını tepede topamasan olmazdı.

— Hiç iyi değilim... gene başdönmesi geldi.

— Emin misin?

— Evet, şimdilik pek kötü değil ama hani o zaman da başlangıçta hep böyle olmuştu.

— Ama yediğin yemek dokunmuş olamaz.

— Gülünç olma. Yemeğe suç bulduğumu da nerden çıkartıyorsun?

— Öyle sinirli konuştun ki..

— Yahu, senin yiyeceklerinle hiç ilişkisi yok bunun. Suç benim sindirim sistemimde, hâlâ düzelemedi.(*)

— Öyleyse üstünde durmamaya çalış. Düşünürsen daha kötü olursun.

— Anlattıklarına kafamı veremez olmuştum da.

— Sahi söylüyorum, başka bir şeyden olsa gerek, yediğin bütün yemekler tam senin midene göreydi. Bilirsin, kimi zaman hastalıktan sonra insan bir süre kuruntulu olur ya?

— Sen bana biraz daha film anlat bakalım, belki baş dönmem geçer. Çok zayıf kaldım, belki ondandır. Herhalde yemeği de çok hızlı yedim, falan.. Bok canına olsun be, nedense neden..

— Yok, ondan olsa gerek, çok zayıf kaldın da ondan, hızlı da yedin, ben gördüm, çocuklar gibi, lokmalarını bile çiğnemiyordun.

— Bu sabah kalktığımdan beri kafamda tek bir düşünce var, sonunda moralimi bozmuş olsa gerek. Aklımdan çıkartamıyorum.

— Neymiş bu?

— Sevgilime mektup yazamayışım .. Biliyor musun, Marta'ya yazmak herhalde beni rahatlatır, ama ne diyeceğimi bilemiyorum ki. Çünkü ona mektup yazmam yanlış bir iş olur. Ne diye yazayım yani?

— Filme devam edeyim mi öyleyse?

— Evet, et.

— Peki, nerdeydik?

— Kızı hazırlıyorlardı.

— Evet, saçını yukarı toplayıp bir de...

— Anladık be, saçını yukarı toplamıştı, biliyoruz, kimin umurunda kuzum, saçının tepede toplanması? Böyle entipüften ayrıntılara bu kadar saplanıp kalmasana *kaba saba boyanmış yontu-put, sert bir yumruk, yontu meğer camdanmış, param parça oluyor, yumruk acımıyor, bir erkek yumruğu* .

— *Sinsi uyurgezerle beyaz hastabakıcı, karantinadaki hasta karanlıkta onlara bakıyor* Ne demek istiyorsun, anlatma diye? Sen sus da otur bakalım, ben ne dediğimi biliyorum. Birincisi, saçı yukarı toplamak — iyi dinle — önemlidir, çünkü kadınlar ancak bir durumun, bir buluşmanın önemli olduğunu belirtmek istedikleri zaman saçlarını toplarlar ya da

o zamanlar öyle yaparlardı çünkü saçı böyle toplayıp enseyi açık bıraktığın zaman, saçın hepsini böyle tepeye kaldırmak, kadının yüzüne bir soyluluk verir. İşte şimdi de kızın o gür saçları olduğu gibi yukarda toplanmış, ihtiyar kahya bir örgü yapıyor, saçları bahçeden kopmuş çiçeklerle süslüyor, sonunda kız üstü açık arabaya binip yola düzüldüğü zaman... film çağımızda geçiyor ama gene de iki minik sıpanın çektiği hafif bir arabayla geziyorlar işte... bütün kent halkı kıza gülümsüyor, kıza da cennete gidiyormuş gibi geliyor... Başının dönmesi geçiyor mu bari?

— Galiba. Sen filmi anlat, olur mu?

— İşte böyle, kızla kahya kadın arabayla gidiyorlar, adanın o belediye sarayına benzer binasında, sütunlu falan, nişanlısı kızı beklemektedir. Sonra onları nikahtan sonra görüyoruz, bahçedeler, gece karanlığında, kız bir hamağa uzanmış, yüzünü yakın plandan görüyoruz çünkü adam onu öpmeye eğiliyor, dolunay da palmiyelerin arasından süzülüp kızın yüzüne vurmuş. Tuh, önemli bir şeyi unuttum. Anlarsın ya, yüzlerindeki ifade son derece sakin, tam çifte kumrular. Ama unuttuğum şey şu, hani zenci kahya kızın saçını yukarı toplayıp örerken kız...

— Gene mi kızın saçı?

— Ay, ne sinirlisin canım! Biraz kendini zorlamazsan sinirlerin hiç düzelmez.

— Özür dilerim, sen anlat.

— İşte, kız kahyaya bir takım sorular soruyor. Örneğin, adam dün geceyi nerde geçirmiştir? Kahya kadın kaygısını gizlemeye çalışır, adamın muz bahçelerindeki birileriyle konuşmaya gittiğini söyler, en uzaktaki çiftliğe kadar gitmiştir, kahya kadın ordaki köylülerin... vudu'ya inandıklarını anlatır. Kız bunun bir tür zenci dini olduğunu bildiğinden, ah, bir vudu ayini görebilsem, der, kimbilir ne güzeldir, yerli gelenekleri, giysiler, müzik falan, der, ne var ki kahya ondan yana korku dolu bir bakış fırlatır, yok, der, bu gibi şeylerden uzak durmasını söyler ona, çünkü vudu kimileyin çok vahşileşebilen bir dindir, bu yüzden hiç sokulmamalıdır, çünkü... ama buraya gelince kahya kadın susar. Bizimkisi, ne

var diye sorar, kahya da ona ortada dolaşan bir söylence olduğunu anlatır, varsan baksan doğru bile değildir gene de kahya kadının içine korku salmıştır, çünkü zombiler üstünedir. Zombi mi? Zombi de nedir, diye kız sorar, kadın da ona, aman yüksek sesle söyleme, fısılda, gibilerden işaret yapar. Sonra Zombileri anlatır ki bunlar ölüdürler ama büyücüler bunları daha cesetleri soğumadan diriltmeyi becerirler çünkü onları öldüren zaten kendileridir, büyücüler, özel olarak hazırladıkları bir zehirle öldürürler, bu yaşayan ölüler de artık kendi iradeleri olmadığından yalnızca büyücünün sözünü dinlerler, büyücüler de onlara her istediklerini yaptırıp her türlü işte kullanırlar, o zavallı yaşayan ölüler de, yani zombiler de büyücünün iradesi dışında kendilerinin hiç bir iradesi olmazmış. Kahya kadın bir de kıza başka bir şey anlatıyor: bir çok yıllar önce büyük çiftliklerin bir kaçındaki köylü ırgatlar çiftlik sahiplerine karşı baş kaldırmaya karar vermişler çünkü hemen hemen boğaz tokluğuna çalışıyorlarmış, gelgelelim çiftlik sahipleri adanın baş büyücüsüyle birlik olmuşlar, isyancıları öldürtüp zombiye dönüştürtmüşler, böylece bu adamlara öldükten sonra muz hasadını kaldırtmışlar ama geceleyin, öteki köylüler işi çakmasın diye, zombicikler de hababam çalışırlar da çalışırlarmış, hiç konuşmadan çünkü zombiler tek söz söylemezler, düşünmezler de yüreklerinin kan ağlamasına karşın, çünkü çalışırlarken üstlerine ay ışığı vurunca yüzlerinden aşağı akan gözyaşlarını görebiliriz ama hiç yakınmazlar çünkü zombiler konuşamaz, iradeleri kalmamıştır, yapabildikleri tek şey buyruklara boyun eğip acı çekmektir. Bizim kızın aklına dün gece gördüğü o sözüm ona düş gelir, birden kahyaya, kadın zombi var mıdır, diye sorar. Ama kahya kadın lafı başka yöne saptırmayı başarır, der ki yok, kadınlar tarlada ağır iş yapacak kadar güçlü olmadıkları için, hayır, kadın zombi olduğunu sanmadığını söyler. Kız, nişanlım bütün bu işlerden korkmuyor mu, diye sorar, kahya kadın da, yok, der ama köylülerle iyi geçinmek için bir takım kör inanlara göz yummak zorundadır, doğallıkla, o da işte bu yüzden çıkıp oralara gitmiş, büyücülerin hayır duasını almak için. İşte konuşma burda sona eri-

yor, daha sonra da, sana anlattım ya, düğün gecesi onları başbaşa görüyoruz, çok mutlular, ilk olarak çocukcağızın yani kocanın yüzünde bir huzur ifadesi görüyoruz, tek duyduğumuz ses küçük böceklerin bzz-bzz'ıyla havuzlara dökülen suların şıpırtısı. Daha sonra da yataklarında uyurken götü yoruz onları, derken bir nedenle uyanıyorlar, o zaman duymaya başlıyorlar, uzaktan uzağa davulların gitgide yükselen vuruşu. Kız ürperiyor, sırtında buz gibi bir el dolaşıyor sanki... Daha iyicesin ya? *Hastabakıcıların gece vardiyası, ateş ve nabız normal, beyaz kep, beyaz çorap, hastaya iyi geceler*

— Biraz... Ama anlattıklarını zorlukla izliyebiliyorum. *Sonsuz gece, soğuk gece, sonsuz düşünceler, soğuk düşünceler, kırılan camın sivri kıymıkları*

— Öyleyse susayım bari. *Sert hemşire, kolayla dikleştirilmiş çok yüksek bir kep başında, dudaklarındaki hafif gülümseyişte biraz da kurnazlık yok değil*

— Yok, valla inan, bana kendimi unutturduğun zaman rahatlıyorum, kuzum, anlat. *Sonsuz gece, buzdan soğuk gece, yemyeşil yosun tutmuş duvarlar, gangren olmuş duvarlar, incinmiş yumruk*

— Peki. Sonra... ne oluyordu? Uzaklardan davul sesleri duyuyorlar, kocanın ifadesi değişiyor, huzur muzur kalmıyor, artık uykusu kaçmış olduğundan kalkıyor. Kızcağız hiç bir şey demiyor, susmasını bilen bir kız, kılı kıpırdamadan mışıl mışıl uyur numarası yapıyor, oysa gerçekte kulak kesilmiştir, bir dolap kapısının gıcırt açıldığını duyar, sonra hiç bir şey. Kalkıp bakmayı göze de alamaz ama saatler geçtiği halde kocadan hâlâ iz yoktur. Kız araştırma yapmaya karar verir, kocasını bir şezlongda uzanmış, dut gibi sarhoş, sızmış durumda bulur. Çarçabuk her yere göz gezdirince kapısı açık duran ufak bir dolap görür, öylesine ufak, içine bir şişe ancak sığıyor, boş bir konyak şişesi, gelgelelim kocanın yanında bir şişe daha var, bu da yarı boşalmış durumda. Kızcağız bu şişelerin nerden geldiğini anlıyamıyor çünkü evde hiç içki bulundurulmadığını biliyor, derken gözüne bir şey çarpıyor, dolapta, şişenin hemen altına sıkıştırılmış duran bir şeyler vardır, bir deste mektupla resim. Koca-

sını yatak odasına sürükleyene kadar akla karayı seçiyor, yatakta onun yanına uzanıyor, moral vermeye çalışıyor çünkü seviyor onu, artık hiç yalnız kalmıyacaksın, diye sözler veriyor, adam da ona minnet dolu gözlerle bakıyor ve gene uykuya dalıyor. Kızcağız da uyumaya çalışıyorsa da uyuyamıyor, biraz önce öylesine mutluydu, içi rahattı ama kocasını böyle sarhoş görmek onu öyle bir sarsıyor ki bilemezsin. Vekilharcın o rom fıçısını parçalamakta ne kadar haklı olduğunu şimdi anlamaktadır. Neglijesini giyiyor, o resimlere bakmak için gene o dolabın başına gidiyor çünkü o ilk karının resmini bulmak düşüncesi kafasını müthiş kurcalıyor. Ne var ki oraya gidince dolabın kapanmış hem de kilitlenmiş olduğunu görmez mi? Peki ama kim kilitlemiş olabilir? Çevresine bakınıyorsa da her şey karanlığa gömülmüştür, mutlak sessizlik, yalnızca davul sesleri duyuluyor, hâlâ çalınmakta. Kız bunları duymamak için pencereyi kapamaya gidiyor, ama tam o dakikada davul sesleri duruyor, sanki kilometrelerce öteden onu görmüşler sanırsınız. Her neyse, ertesi sabah çocuk hiç bir şeyi anımsamaz gibidir, güzel bir kahvaltı hazırlayıp karısını uyandırır, yüzü gülücükler içinde, seni deniz kıyısında gezmeye götüreceğim, der. Onun heyecanı karısını da sarar, üstü açık nefis bir otomobile atladıkları gibi tropiklerin içine dalarlar, arkada kalipso türü, kıvrak bir müzik, bir iki tane nefis kumsalın yanından geçerler. Burada bir sahne var, seksi mi seksi çünkü kızın içinden denize girip yüzmek geliyor çünkü bu arada saat iyice ilerlemiştir, hindistan cevizi bahçelerinden geçmişler, denize inen kayalık tepeleri görmüşlerdir, arada yollarına dev boyu çiçekleriyle doğal bahçeler de çıkmıştır, güneş kavurmaya başlamıştır ama kız mayosunu yanına almamış ki, o zaman kocası, neden çıplak yüzmüyoruz? diyor, böylece otomobili durduruyorlar, kız kayaların arkasında soyunuyor, uzaktan onun çırılçıplak denize koştuğunu görüyoruz. Daha sonra bakıyoruz, kumsalda kucak kucağa uzanmışlar, palmiyelerin altında kız kocanın gömleğini vücuduna sarong gibi sarmış, adamın üstünde tek pantalonu, ayaklar çıplak, derken bilinmez nerden bir şarkı geliyor kulağımıza, filmlerde

nasıl olur biliyorsun, şarkının sözleri diyor ki: aşk dersen, sorun aşka hak kazanabilmektir, diyor, işte bin türlü güçlüklerle dolu karanlık bir yol sonunda aşk, onu kazanmak için çırpınanları bekler, falan diyor. Çocukla kızın gene birbirleri için çıldırdıklarını görüyoruz, olup biteni unutmaya karar vermişlerdir. Derken karanlık çökmeye başlar, arabaya binip ufak bir tümseği aştıklarında, şöyle bir çala çok eski bir ev görüyoruz, pek de uzakta değil, batan güneşin ışıkları camlarına vurmuş, güneş da ateşten kıpkızıl bir top gibi hal! Ev desen koloni stili, sütunlu, pek güzel, pek de gizemli çünkü çevresini tümden bitkiler kaplamış, evin her yanını sarmış. Kız diyor ki günlerden bir gün gidip bu evi görmek isterim, diyor, neden böyle terkedilmiş olduğunu soruyor. Adam bundan çok huylanıyor sanki, adeta kabalaşarak, bu eve sakın ha, zinhar, valla billa gitme, diyor ama zerrece açıklamada bulunmuyor, başka zaman söylerim, deyip geçiştiriyor *Gece hemşiresi acemi, gece hemşiresi uykuda geziyor, uyuyor mu uyanık mı? Gece nöbeti uzun, o da tek başına, yardım için nereye baş vuracağını bilemiyor* Öyle uslu duruyorsun ki, espri bile yapmıyorsun.

— Nedense pek iyi değilim. Sen filmi anlatmana bak, biraz kafamı boşaltmak iyi geliyor.

— Dur, şimdi konunun ucunu kaçırdım.

— Bunca ayrıntıyı aklında tutmayı nasıl beceriyorsun, hiç kafam almıyor zaten *kof kafa, cam kafa, ermişlerle orospuların kafa kağıtlarıyla dolu, birisi cam kafayı o çürüyüp kokuşmuş duvara çarpıyor, kafa parampârça oluyor, bütün kafa kağıtları yerlere saçılıyor*

— Gerçi o gün bütün gün çok güzel vakit geçirmişlerdi ama şimdi kızın içine yeniden kurt düşüyor çünkü o evi sorduğu zaman, hani o terkedilmiş ev, kocasının nasıl tedirgin olduğunu görüyor. Malikaneye döndüklerinde çocuk duşa giriyor, kız da kendini tutamıyarak onun ceplerinde anahtar arıyor, hani dün geceki dolabın içine bakabilmek için. Pantalon ceplerini arayınca bir anahtarlık buluyor, hemen dolaba koşuyor. Anahtarlıkta bir tek minicik anahtar var, deliğe de uyuyor. Kız dolabı açıyor. İçerde dolu bir konyak şişesi

var ama onu kim koymuş olabilir oraya? Öyle ya kızcağız dün geceden bu yana kocasının yanından bir an bile ayrılmadı, demek ki kocası yapmadı yoksa kız görecekti. Şişenin altında da bir takım mektuplar var, aşk mektupları, kimi kocanın, kimi ilk karının, mektupların altında da fotoğraflar, kocayla bir kadının, ilk karı mı bu? Kızın gözü onu ısırıyor, sanki önceden bir yerlerde görmüştür, evet, bu yüzü görmüşlüğü var, ama nerde? İlginç bir tip, çok uzun boylu, upuzun, sarı saçlar. Kız bütün fotoğrafları teker teker inceliyor, derken portreye benzeyen bir fotoğraf buluyor, kadının yalnızca yüzü, gözler iyice açık renkli, o biraz şaşkın, biraz umarsız bakış... o zaman kız hatırlıyor! Karabasanda onu kovalıyan kadın zır delinin yüzü... Gelgelelim kız tam o sırada banyodaki su sesinin kesilmiş olduğunu ayrımlıyor, kocası her an onu öteberisini karıştırırken yakalıyabilir! Kızcağız telaşla herşeyi yerine yerleştirmeye çalışır, şişeyi mektuplarla resimlerin üstüne koyar, dolap kapısını kapar, yatak odasına döner ki adam da oradadır, o koskocaman banyo havlusuna sarınmış ama ağzı kulaklarında. Ne yapacağını şaşırmış olan kızcağız onun sırtını kurulamayı önerir, onu oyalamak için ne yapacağını bilememektedir *zavallı hastabakıcı, ne şanssız, kritik listedeki ağır bir hastanın başına veriyorlar, kızcağız onu nasıl zaptedeceğini bilemiyor, hasta ya ölecek ya da onu öldürecektir, hastalık her zamandan daha bulaşıcı* çünkü adam giyinmeye başlamıştır bile, kızın da korkudan aklı çıkıyor çünkü anahtar avucunun içinde, adam bunu her an anlıyabilir. Gene de tek elle kocasının omuzlarını kuruluyor, sandalyeye serili duran pantalona bakıyor, anahtarı bu pantalonun cebine nasıl koyacağını bilemezken birden kafasında bir şimşek çakıyor: kocasının saçını taramak istediğini söylüyor. Adam da aman ne güzel, diyor, tarak istiyorsan banyoda, diyor, kız da, seninkisi centilmenliğe sığmaz, diyor, bunun üzerine koca tarağı almaya kendisi gidiyor, bu arada bizimki de fırsat bu fırsat diyerek anahtarı pantalon cebine koyuyor ama kıl payı, kocası dönüp geldiğinde de kız onun saçını tarayıp çıplak omuzlarına masaj yapıyor, falan. Zavallı yeni gelinceğiz, derin bir oh çekiyor, yavrucum. Böy-

lece bir kaç gün geçiyor, kız artık farkına varıyor ki kocası her zaman gece yarısı sularında yatağından kalkmaktadır çünkü uyku tutmuyor, kız da derin uykuda numarası yapıyor çünkü konuyu onunla yüzyüze açmaktan çekiniyor, gene de sabahın erkeninde onun yeniden yatağa yatmasında yardımcı oluyor çünkü her seferinde körkütük, şezlonga yığılmış durumda buluyor onu. Her seferinde şişeye bakıyor, her seferinde başka bir şişe, hem de dolu, peki kim koyuyor dolaba bu mereti? Kız kocasına hiç bir şey sormayı göze alamıyor çünkü her akşam üzeri çiftlikten döndüğünde çocukcağız onu görünce öyle mutlu oluyor ki, kız oracıkta bekliyor onu, elinde bir nakış falan, gel gör ki gece yarısı olunca gene davulları duymaya başlıyoruz, koca da kafasına bir şeyler sardırıyor, içip içip sızmadıkça uyuyamıyor. Bu yüzden kızcağız da duruma gitgide daha çok sinir olmaya başlıyor, tabii, bir keresinde koca dışarda bir yerlerdeyken kız vekilharçla iki satır konuşmayı deniyor, belki onun ağzından birşeyler alabilirim diye, yani kocasının neden kimileyin öylesine tedirgin olduğu konusunda. Gelgelelim vekilharç derin bir göğüs geçirerek ırgatların büyük sorunlar çıkarttıklarını anlatıyor, filan fıstık, ne var ki pek bir şey söylemiyor aslında. Derken efendim, günlerden bir gün kocası kıza vekilharçla birlikte iki günlüğüne yola gideceğini söylüyor, o en uzaktaki çiftliğe gideceklermiş, ertesi güne kadar da dönmeyeceklermiş. Bunun üzerine kız da tek başına, yürüyerek o terkedilmiş eve gitmeye karar veriyor çünkü oraya gidince birşeyler öğreneceğinden emindir. Böylece ikindi çayından hemen sonra, saat beş sularında, yani güneş gücünü biraz yitirince kocayla vekilhaç yola düzülüyorlar, arkalarından kız da çıkıyor. O eski eve giden yolu ararken kayboluyor, derken saat geç olmaya başlıyor, nerdeyse karanlık çökmek üzereyken kız o tümsekteki yolu bulup evi görüyor, şimdi geri dönsün mü dönmesin mi bilemiyor, gelgelelim merakı baskın çıkıyor, dönmeyip eve doğru gidiyor. Bir de bakıyor, evin içinde birden bir ışık yanıyor, bu da ona birazcık yürek veriyor. Gelgelelim eve vardığında, bu ev, hiç abartma değil, resmen yaban bitkilerine boğulmuş, içerden hiç ses duy-

muyor, pencereden bakınca masa üstünde bir mum yandığını görebiliyoruz, kız da yüreğini pekiştirip kapıyı açıyor, hatta şöyle bir çevresine bakınıyor ki köşede bir vudu sunağı, bir dolu da mumlar yakılmış, kız sunağın üstünde ne var diye görmek için ilerliyor, yanaşıyor, sunağın üstünde kara saçlı bir bebek buluyor, tam göğsüne bir iğne saplanmış, üstünde de tıpkı kendisinin evlendiği gün giydiği gibi bir elbise yok mu? O dakikada kızcağız korkudan bayılacak gibi oluyor, hemen geldiği kapıdan çıkıp kaçmak için gerisin geriye dönüyor... Ama kapıda duran şey ne? İnanılmaz irilikte bir kara adam, gözlerinin akları belermiş, üstünde yalnızca yırtık pırtık bir eski pantalon, suratında bir ifade var: tımarhane kaçkını, kıza bel bel bakıyor ve yolunu kesiyor. Zavallı yavrucak, can havliyle çığlık atmaktan başka ne yapabilir? Gelgelelim herif aslında o zombi dediklerindendir, yaşayan ölülerden biri, hiç istifini bozmadan yaklaştıkça yaklaşır, kollarını ileri doğru uzatmış, hani o gece, bahçedeki kadın gibi. Bizim kız bir çığlık daha koparır, öbür odaya kaçıp kapıyı ardından kilitler. Oda adamakıllı loştur, penceresini dışardan sarmaşıklar, bitkiler sarmış, öyle ki içeriye pek az bir aydınlık girebilmektedir, alacağa karanlığın loş ışığı. Odada bir de yatak vardır, bizim kız, gözleri karanlığa alışmaya başlayınca yavaş yavaş bunu seçer. Ve de tepeden tırnağa iliklerine kadar ürperir, dehşetten sesi boğazına düğümlenir, boğulacak gibi olur nerdeyse çünkü orda, yatağın üstünde ...birşey kıpırdamıştır .. ve bu da .. o kadındır! Öylesine solgun, aklın durur, sarı saçları belde, sırtta gene o siyah entari, ağır ağır kalkar, kıza doğru yürümeye başlar! Odadan kaçış yolu yok, üstelik kapı da kilitli... Kız öylesine korkmuş ki elinde olsa düşüp ölecek, artık çığlık bile atamıyor ama birden .. pencereden bir ses duyuyoruz, zombi kadına buyruk veriyor, dursun, dönüp yatsın diye... O iyi yürekli zenci kahya bu. Kıza korkmamasını söylüyor, şimdi geliyorum, ben seni korurum, diyor. Kız kapıyı açıyor, kara kadın onu bağrına basıp yatıştırıyor. Tam arkasında, kapıda, hani o dev yapılı zenci var ama herif şimdi kahya kadının buyruğundadır, o da ona kızı korumasını, sakın sal-

dırmamasını söylüyor. Dev zenci ona boyun eğiyor, zombi kadın da öyle, üst baş perişan, ama kahya kadın, git yat, dedi ya, zombi kadın onun sözünden çıkmıyor. Kahya kadın şimdi sevecenlikle bizim kızın omzuna sarılıyor, onu o küçük eşek arabalarından biriyle sağ salim malikaneye götüreceğini söylüyor, yolda da her şeyi olduğu gibi anlatıyor ona çünkü kızcağız artık şunu anlamıştır ki o uzun sarı saçlı zombi kadın ... kocasının ilk karısıdır. Kahya kadın her şeyin nasıl olup bittiğini anlatmaya başlar. *Hastabakıcı titriyor, hasta gözlerini kaldırıp ona bakar, morfin mi istiyor? okşanmak mı istiyor? yoksa hastalığın hemen bulaşıp öldürmesini mi istiyor?*

— *Kafası cam, gövde de cam, ne kolay camdan yapılma bir oyuncağı kırmak, soğuk gecede soğuk, keskin cam kıymıkları, rutubet gece, yumruğun yırttığı ele gangren yayılıyor* Bir şey desem sakıncası var mı?

— *Geceleyin hasta kalkıp yalınayak yürüyor, soğuk alıyor. durumu kötüleşiyor* Ne? Söyle.

— *cam kafatası ermişlerle orospuların resimleriyle dolu, eski, sararmış kartlar, çatlak kağıda çizilmiş ölü yüzler, bağırsın içinde ölü resimler, cam resimler, sivri, kıymık kıymık, gangreni ciğerlere yayıyor, yüreğe* İçim çok kararadı. Anlattıklarını anlamakta bile güçlük çekiyorum. Bence sonrasını yarına saklasak daha iyi olur, değil mi? Hem biraz da konuşuruz.

— Güzel. Ne konuşmak istiyorsun?

— Öyle sıkılıyorum ki ... bilemezsin. Kafam da öyle karman çorman ki! Ama şimdi ben ... şimdi biraz daha açık görebiliyorum, sorun şu hani sana anlattığım şey, sevgilime ilişkin, hani onun adına korkuyorum, çünkü tehlikede, demiştim ya ... ne var ki asıl gözümde tüten, mektup yazsa diye dört gözle beklediğim kişi sevgilim değil. Dokunmaya can attığım .. kollarımda tutmak için çıldırdığım ... o değil. Marta için ölüyorum ben, vücudumun her zerresi Marta'nın özlemiyle sızlıyor ... sarıp sarmalamak için, çünkü beni kurtarabilirse ancak Marta'nın kurtacağına inanıyorum çünkü

ölmüş gibiyim, Allah inandırsın. Ve de Marta'dan başka hiç bir şey beni yeniden diriltemezmiş gibime geliyor.

— Konuş, dinliyorum.

— Senden bir ay istiyeceğim ama bana güleceksin.

— Yoo, gülmem, neden gülecekmişim?

— Zahmet olmazsa mumu yakar mısın lütfen? .. İstediğim şey, sana bir mektup yazdırtmak, ona yollamak için, yani hiç dilimden düşürmediğime, Marta'ya. Çünkü gözlerimi herhangi bir şey için kullandığımı zaman başım dönüyor.

— Peki ama, neyin var acaba senin? Sakın başka bir şey olmasın? O mide rahatsızlığının dışında bir şey yani.

— Yok, son derece zayıf düşmüşüm, olup olacağı bu. Bir yolunu bulup biraz içimi boşaltmak istiyorum, dostum Molina, çünkü dayanamıyorum artık. Öğleden sonra kendim mektup yazmaya kalkıştım ama sayfa gözlerimin önünde sanki uçuşuyordu.

— Peki, öyleyse, dur da kibrit bulayım.

— Bana çok iyilik ettin, Molina.

— İşte tamam. İlkin kaba kağıda müsvedde yapalım mı, ne dersin?

— Evet, yapalım, ne yazacağımı zerrece bilmiyorum. Benim tükenmezi kullan.

— Dur, şu kalemi açıvereyim.

— Yok, tükenmezimi al, dedim ya.

— Peki, peki, gene köpürmeye başlama.

— Kusura bakma, gözüm pek dünyayı görmüyor, şu sırada.

— Peki, başla dikte etmeye.

— Sevgili... Marta : Bu mektubumu alınca ... herhalde şaşıracaksın. Ben çok ... yalnızım. Sana öyle ihtiyacım var ki! Konuşmak istiyorum seninle, seni ... yakınımda istiyorum, senin .. bana ... beni avutacak bir şeyler söylemeni istiyorum, Ben burda, hücremdeyim, kimbilir sen nerelerdesin şimdi? .. neler hissediyorsun, neler düşünüyorsun, neler gereksiyorsun şu dakikada? .. Sana bu mektubu yazmak zorundayım, yollamasam da, başımıza ne geleceğini kim bilebilir? .. Ama bırak hiç değilse konuşayım seninle .. yoksa içim-

de .. içimden bir şey kopacak diye korkuyorum .. bir parçacık seninle konuşmazsam. Ah, sahiden yüz yüze konuşabileydik, ne demek istediğimi anlardın...

— «...ne demek istediğimi anlardın...»

— Kusura bakma Molina, mektubu yollamıyacağımı nasıl söyledim ona? Okur musun, kuzum?

— Sana, bu mektubu yazmak zorundayım, yollamasam da.

— Ekler misin, «Ama yollayacağım,» diye.

— «Ama yollayacağım.» Sen söyle. «Ah, sahiden yüzyüze konuşabilseydik, ne demek istediğimi anlardın,» demiştin.

— ...Çünkü şu sırada arkadaşlarımın karşısına çıkıp onlarla konuşmam olası değil, bu denli zayıf olduğum için onlardan utanırım... Marta, bana öyle geliyor ki birazcık daha yaşamak benim hakkım, birileri de ... yaralarımın üstüne... biraz ... bal dökmeliler, gibime geliyor...

— Evet... Sen söyle.

— ...İçim göz göz, bunu da ancak senin gibi birisi anlıyabilir ... çünkü sen de benim gibi temiz, konforlu bir evde yetişmişsin, hayattan tat almayı öğrenmişsin, ben de tıpkı böyleyim. Bir «Martir» olmaya alışamıyorum, çileden çıkarıyor bu beni. Martir olmak istemiyorum, bütün olup bitenlere karışmakla büyük bir hata mı işledim yoksa, diye düşünüyorum şu sırada... Bana işkence yaptılar ama ben gene de hiç bir itirafta bulunmadım ... arkadaşlarımın sahici isimlerini bile bilmiyorum ki, onun için yalnızca kod isimlerini verdim, bu da polisin hiç işine yaramaz. Gel gör ki kendi içimde sanki başka cins bir işkenceci var ... ki günlerdir bana rahat dirlik vermiyor ... çünkü sanırım bir tür adalet istemeye başladım da ondan, tanrısal bir gücün araya girmesini istiyorum ... çünkü bu hücrede kalıp sonsuza dek çürümeyi haketmedim ben, ne de, ah, tamam ... tamam ... şimdi açıkça anlıyorum, Marta ... çok yeni bir hastalık atlattığım için korkuyorum da ondan ... içim korku dolu ... şu müthiş ölüm korkusu ... her şeyin sonu bu mu olacak, bu kokuşmuş zaman dilimciliğine mi indirgenecek yaşam, diye bir korku ama ben böyle ölmeyi haketmedim, sanıyorum. Gönlüm, elim

her zaman bol oldu, ömrümde kimseyi sömürmedim ... ve aklım azıcık da olsa ermeye başladığı dakikadan bu yana... insan kardeşlerimin sömürülmesine karşı savaşım verdim... bütün dinleri de her zaman suçladım çünkü tek yaptıkları şey insanların kafasını karıştırıp herhangi bir eşitlik için savaşmalarını engellemek ... ne var ki şimdi nedense bir adalet özlemi duyumsuyorum içimde ... tanrısal adalet. Bir Tanrı olsun istiyorum ... büyük harfle lütfen, Molina.

— Tamam, sen söyle.

— Ne demiştim?

— «Bir Tanrı olsun istiyorum..»

— ...beni gören, bana yardım eli uzatan bir Tanrı olsun istiyorum çünkü günün birinde gene çıkıp sokaklarda dolaşmak istiyorum, hem de o günün gecikmeden gelmesini istiyorum ve ölmek istemiyorum. Arada aklımdan geçiyor, bir daha hiç kadınla yatamıyacağım diye, dayanamıyorum ... ne zaman kadını düşünsem gözümün önünde ... yalnızca sen canlanıyorsun. Şu dakikada, şu dakikadan başlıyarak, sana yazdığım şu mektubu bitirmeme dek senin de beni düşündüğüne inanabilseydim öyle bir avuntu olurdu ki bana ... hiç unutamadığım vücudunda ellerini dolaştırdığına...

— Dur, çok hızlı söyleme.

— ...ellerini dolaştırdığına, bunu benim elim farzettiğine inanabilseydim, nasıl ... bana nasıl derin bir avuntu verirdi bunun böyle olduğuna inanmak ... çünkü benliğimin bir parçası hâlâ seninle birlikte olduğundan seni ben okşuyormuşum gibi olurdu, yalan mı? Nasıl vücudunun mis kokusu hâlâ burun deliklerimin içinde ... ve parmak uçlarımın altında hep senin teninin dokusu, sanki bir yolunu bulup ezberlemişim gibi, anlıyabiliyor musun? Gerçi anlayıp anlamamakla bir ilişkisi yok bunun ... bu bir inanç sorunu ve arada ben de senin benliğinden bir parçayı kendimde sakladığıma inanıyorum ... ve de hiç yitirmediğime... Ama kimi zaman da, hayır, bu hücrede kendimden başka hiç bir şey yokmuş gibi geliyor ... yapayalnız...

— Evet... «yapayalnız...» Sonra?

— ..Sanki her şey ardında hiç bir iz bırakmadan gelip

geçiyor, birlikte şans eseri yaşadığımız onca mutluluk, seninle geçirdiğim o geceler, o günler, o salt haz olan sabahlar şimdi hiç işime yaramıyor, hatta aleyhime çalışıyor ... çünkü seni delicesine özlüyorum, yalnızlığın işkencesini çekiyorum ve burnumda yalnızca bu hücrenin ve kendi kendimin iğrenç kokusu var ... ama yıkanamıyorum bile, öylesine hastayım, öyle güçten düştüm ki zaten soğuk su herhalde beni zatürree falan yapar ... parmak uçlarımla dokunduğum şey ölüm korkusunun soğuğu aslında, ta iliklerimde duyuyorum bunu... hep ayni ürperti. İnsanın umudunu yitirmesi öyle feci şey ki, benim başıma gelen de işte bu.. İçimdeki işkenceci herşeyin bittiğini, şu çektiğim azabın yer yüzünde başımdan geçecek en son yaşam parçası olduğunu söylüyor bana ... ben de bunu gerçek bir Hristiyan gibi söylüyorum, bundan sonra bizi bekleyen başka bir hayat varmışcasına ... ama bizi bekleyen hiç bir şey yok, öyle değil mi?

— Sözünü kesebilir miyim?

— Ne oldu?

— Bitirdiğin zaman hatırlat, sana bir şey söyliyeceğim.

— Ne?

— Şey, yani bir şeyler yapabiliriz aslında...

— Ne? Söylesene kuzum.

— Çünkü o buz gibi duşun altına girersen sağlam gebe rirsin, şu hasta durumunda.

— Ama ne yapabiliriz? Söyleyeceksen söylesene, Allahın cezası adam!

— Canım, ben yardım ederim, sen de temizlenirsin, di yecektim. Tencerede biraz su ısıtırız, iki havlumuz var, birini sabunlarız, önünü kendin silersin, ben de sırtını siliveririm, öbür havluyla da sabunlarını alırız.

— O zaman vücudum böyle kaşınmaz değil mi?

— Öyle ya, hem bölüm bölüm yaparsak üşütmezsin. İlkin boynumla kulakların, sonra koltuk altların, sonra kolların, göğsün, sırtın falan.

— Gerçekten yardım eder misin bana?

— Elbette.

— İyi ama ne zaman?
— İstersen hemen şimdi, biraz su ısıtayım.
— O zaman uyuyabilirim, değil mi, kaşıntı geçince?..
— Mışıl mışıl, hiç kaşınmadan. Su bir kaç dakikada ısınır.
— Ama gaz yağı senin, boşuna harcamış olacaksın.
— Önemli değil, bu arada senin mektubu bitirelim.
— Ver onu bana.
— Ne diye?
— Sorma da ver, Molina.
— Al..
— ...
— Ne yapacaksın?
— İşte bunu.
— Neden yırtıyorsun mektubunu?
— Artık üstünde konuşmayalım.
— Nasıl istersen.
— Çaresizlik yüzünden böyle kendimi kapıp koyuvermek işe yaramaz.
— Ama arada insanın içini boşaltmasında yarar vardır, sen kendin söyledin ya.
— Olabilir ama bana iyi gelmiyor. Başka çare yok, dişimi sıkıp dayanacağım.
— ...
— Molina, bana çok iyiliğin geçti, sahi söylüyorum, valla. Günün birinde sana bu gönül borcumu öderim elbet, yemin ediyorum, ödeyeceğim ... o suyun hepsi ha?
— Hmm-hmm, en az bu kadar ... sonra kuzum, sen saçmalamasana, teşekkür edecek hiç bir şey yok.
— Bunca su...
— ...
— Molina...
— Hmm?
— Sobanın duvarlara vurdurttuğu gölgelere bak.
— Hmm, hep seyrederim zaten. Daha önce görmedi miydin?
— Yok, hiç gözüme çarpmamış.

— Hmm, zamanın geçmesine yarıyor, soba yanarken gölgeleri seyretmek.

(*) Baskı (repression) kavramının bir çeşitlemesi olarak Freud «sublimation» yani yüceltme kavramını ortaya atar: kişiye sorun olan libido itkilerinin zihinsel bir işlemle bir boşalım yolu bulması. Sublimasyon yolları arasında sanat, spor, el işleri, bedensel uğraşlar gibi, toplum yasacılarının aşırı gördüğü cinsel enerji artısının kullanımına yarayan bütün etkinlikleri sayabiliriz. Freud baskıyla yüceltme arasında temel bir ayrım gözeterek yüceltmenin uygar bir toplumun süregitmesi için şart olduğuna göre yararlı sayılabileceğini söyler.

«Ölüme Karşı Yaşam»ın yazarı Norman O. Brown'sa bu tutuma karşı çıkar. Bu kitabında kendisi, tersine, Freud'un bebelerde bulguladığı «çok çeşitli sapkınlık» durumuna dönülmesinden yani cinsel baskının tümüyle kaldırılmasından yanadır. Freud'un kısmi cinsel baskıyı savunurken verdiği nedenlerden biri: insanın yıkımcı itkilerini baskı altında tutabilmek gerekiniydi. Gelgelelim Marcuse gibi Brown da (salgırganlıktan daha önce oluşan) libido itkilerinin bir gerçekleşme biçimi yani doyumlanma yolu bulabildikleri sürece yıkımcı itkilerin yıkımcı nitelikle varolmadığını ileri sürerek Freud'un bu savını çürütürler.

Beri yandan Brown'a yöneltilen eleştiriler de, herhangi bir kısıtlayıcı sınırlama, yani baskı tanımayan bir insanlığın, hiç bir zaman kalıcı bir etkinlik düzeni kurup yürütemiyeceği savını içerir. İşte burda Marcuse «artı baskı» kavramını devreye sokar. Bundan amaç: cinsel baskının, «Bütün sınıfların insansal gereksinimlerini sağlayan düzenli bir toplumun sürmesi için gerekli olmayıp salt egemen sınıfın erkini sürdürmek için yaratılan» bölümüdür. Demek ki Marcuse'nin Freud'dan ileri olduğu esas nokta şudur: Freud çağdaş toplumun süregitmesi için kimi baskıyı hoşgörür, oysa Marcuse öncül seks itkilerimizi hesaba katan bir evrim yoluyla toplumun değiştirilmesini zorunlu görür.

İşte yeni eğilim temsilcilerinin ortodoks Freud'cu psikanalize yönelttikleri suçlamanın temeli budur: Freud'cu psikanalistler (ancak 60'lı yılların sonuna doğru sarsılan bir dokunmazlıkla) hastalarının, içinde bulundukları baskıcı topluma uyum sağ-

layabilmek için, bu toplumu değiştirmek gerekimini kabul edecekleri yerde kişisel savaşım vermelerini öngörmüşlerdir.

«Tek Boyutlu Adam»da Marcuse'nin savına göre, başlangıçta cinsel iç güdünün sübje ve obje olarak hiç bir uzamsal ve dünyasal sınırlaması yoktu, çünkü cinsellik, doğası yönünden, «çok çeşitli sapkın»dı. Marcuse daha da ileri giderek «artı baskı»ya örnek olarak bizim tüm ilgimizi jenital birleşim üstünde toplamamızı ve bunun yanısıra, cinsel yaşamda duyusal (koku alma ve tat duyularıyla ilgili) baskıların da ortaya çıkmasını gösteriyor.

Altman'a gelince o, önceden sözü geçen kitabında Marcuse'nin savlarını olumlu karşıladıktan sonra, özgürleşme hedefinin yalnızca kısıtlamaları kaldırmakla yetinmemesi, istekleri gerçekleştirmenin pratik çarelerini de sağlaması gerektiğini ekler. Bunun yanı sıra şunu da belirtir ki özellikle aile yapılaşmasında ve cinsellikte normal ve içgüdüsel sayageldiğimiz nice şeyin aslında sonradan öğrenilme olduğunu daha yeni yeni ayırımlamaktayız, demek ki doğal sayageldiğimiz bir çok öğretilerden, bu arada cinsellik dışındaki saldırganlık ve rekabetten sıyrılmamız gerekmektedir. Ayni doğrultuda Kate Millett, kadın özgürlüğü akımının kuramcısı, «Cinsel Politika» adındaki kitabında şunu der: cinsel devrimin amacı ikiyüzlülükten uzak bir özgürlük olmalıdır, geleneksel cinsel ilişkilerin ekonomik temelinde yatan sömürücülükle (yani geleneksel anlamdaki evlenmeyle) lekelenmemiş bir özgürlük.

Marcuse yalnızca libidonun özgürlüğe kavuşmasını savunmakla kalmaz, libidonun dönüşüme uğramasını da gerekli görür: başka bir deyimle, insanın jenital odaklanmayla sınırlanmış bir cinsellikten sıyrılarak tüm kişiliğin erotikleşmesini öngören bir cinselliğe ulaşması. Böylece Marcuse bir libido patlamasından çok libido yayılmasından söz etmektedir, insan uğraşının başka alanlarını da (örneğin özel ve toplumsal) kapsıyabilecek bir yayılma. Marcuse buna ek olarak bedenin salt bir zevk aracı olarak kullanılmasına hükümetler düzeyindeki ahlâk anlayışının bütün ağırlığıyla karşı çıktığını çünkü bu tür davranışların tabu sayıldığını, ancak fahişelerle sapıklarda olağan görüldüğünü de belirtiyor.

«Seks ve Kültür» yazarı J. C. Unwin'se bu görüşten ayrılıyor. Seksen «uygarlaşmamış» toplumun evlenme geleneklerini inceledikten sonra Unwvin cinsel özgürlüğün toplumsal kokuş-

maya yol açtığı konusundaki çok yaygın inanca katılıyor. Ortodoks psikanaliz de bireyin, nezrozunu yenebildiği takdirde, cinsel kısıtlamalar sayesinde seks enerjilerini topluma yararlı amaçlar için yönlendirebileceği görüşündedir. Unwin son derece ince ve ayrıntılı incelemeleri sonucunda şu kanıya ulaşmıştır ki düzenli bir toplumun ilk temellerinin atılması ve bu toplumun sonradan gelişerek çevresine yayılması (yani bütün gürbüz toplumların tarihsel niteliği) ancak cinsel baskının kurulduğu andan başlıyarak gerçekleşir. Cinsel ilişkilerde özgürlüğün (ister evlilik öncesi, ister evlilik dışı, ister eşcinsel) hoş görüldüğü toplumlarsa hemen hemen hayvansal bir gelişmemişlik düzeyinde kalırlar. Ne var ki Unwin ayni zamanda katı biçimde baskıcı ve tek eşli olan toplumların da uzun süre ayakta kalamadıklarını, kaldıkları kadarını da kadının maddi ve manevi ezilmesiyle sağladıklarını belirtir. Böylece Unwin, cinsel gerekimlerin küçümsenmesinin yarattığı ıstırapla karşı uçta cinsel baskısızlığın doğurduğu toplumsal kargaşa arasında akla yakın bir orta yol bulunması gerektiğini savunur. Böylelikle belki bu önemli soruna yani Marcuse'nin anlattığı «artı baskı»nın giderilmesi sorununa bir çözüm getirilebilecektir.

Bölüm 10

— Günaydın...

— Günaydın!

— Saat kaç?

— Onu on geçiyor. Biliyor musun, anacım, zavallı tatlım, hep on on, kırmızı don, der.

— Bu kadar geç olduğuna inanamıyorum.

— Hmm, kahveyi getirdiklerinde sen öbür yanına döndün, uyanmadın bile.

— Annene ilişkin ne diyordun?

— Hiç bir şey, Valentin sen hâlâ uykudasın. Nihayet bir güzel dinlenebildin mi?

— Evet, çok daha iyiyim.

— Baş dönmesi yok ha?

— Yok... Kütük gibi de uyumuşum. Böyle doğrulup oturduğum zaman bile, valla inan, hiç başım dönmüyor.

— Çok güzel!... Biraz da ayağa kalksan, bakalım nasıl oluyor.

— Yok, sonra gülersin.

— Neye?

— Göze çarpan bir şeye.

— Neymiş gözüme çarpacak olan?

— Bütün sağlıklı erkeklerde olan bir şey, özellikle sabahleyin, ilk uyandığında ... gücü kuvveti az buçuk yerindeyse yani...

— Haa, şu durum. Anlaşıldı, gerçekten sağlık belirtisi bu.

— O zaman başını çevir, tamam mı? Utandırıyorsun beni.

— Peki, gözlerimi yumarım.

— Allah senin o güzel yemeklerinden razı olsun, yoksa hiç iyileşeceğim yoktu.

— Nasıl? Başında hiç dönme var mı?

— Hayır ... zerrece yok. Bacaklarım azıcık sağılıyor ama başımda hiç dönme yok.

— Çok iyi...

— Artık bakabilirsin. Ben biraz yatıyorum.

— Biraz su ısıtayım da çay yapalım.

— Yok, getirdikleri kahveyi ısıt, yeter.

— Şaka yapıyorsun herhalde, helaya gittiğimde götürüp döktüm. İyileşmek istiyorsan adam gibi yeyip içmelisin.

— Yok, dinle beni. Senin çayını mayını, her şeyini kullanıp bitiremem ya her dakika. İzin vermiyorum artık buna, iyileştim.

— Sen sus, bakayım.

— Yok, ciddi söylüyorum.

— Ciddiliğin senin olsun. Annem gene yiyecek getirmeye başladı ya, demek ki ortada sorun yok.

— Ama içim rahat etmiyor.

— Almasını da öğrenmen gerek, öyle değil mi? Hem zaten böylesine çapraşık olmaya ne gerek var?

— Peki öyleyse.

— İstersen ben çayı yaparken sen helaya git. Ama gardiyanı çağırıp kapıyı açtırana kadar yataktan çıkma. O zaman üşümezsin.

— Sağol.

— Döndüğün zaman da istersen zombilerin gerisini anlatırım. Ne oldu diye meraktan çatlıyor musun?

— Evet ama biraz da okuma yapmaya çalışsam iyi olacak artık iyileştim ya, bakalım gene eski çarkı döndürebilecek miyim?

— Öyle mi diyorsun? Kendini biraz zora sokmak olmaz mı bu?

— Bakalım...

— Ne fanatik be!

— ...

— Ne böyle içini çekip duruyorsun?

— Boşuna Molina, sayfa gözümün önünde dalgalanıyor.

— Dedim ben sana.

— Gene de denemekten zarar gelmez.

— Başın dönüyor mu?

— Yok, yalnızca okuduğum zaman, gözlerimi ayarlıyamıyorum.

— Biliyorum öyle olduğunu. Öğle yemeğinden sonra biyılmasındandır, kahvaltıda çaydan başka bir şey almadın, jambonla ekmeğe elini bile sürmedin.

— Öyle mi dersin?

— Bilemiyorum öyle olduğunu. Öğle yemeğinden sonra biraz da uyku kestir, bak o zaman nasıl çalışabileceksin.

— Üstümde öyle bir tembellik var ki, inanmazsın. İçimden hep yatakta yatmak geliyor.

— Ama doğru değil. Biraz yürüyerek, hiç değilse oturarak güç kazanmaya çalışmalı, diyorlar, çünkü yatakta yatmak insanı zamanla zayıf düşürür.

— Film ne oldu? Biraz insaf et bana...

— Biliyor musun ne yapacağım? Patatesleri kaynamaya koyacağım çünkü pişmeleri yıl alır.

— Ne yapıyorsun?

— Biraz jambonumuz var, zeytin yağı kutusunu da açа-

rım, üstüne birazcık yağ gezdirilmiş patatesle jambon yeriz, bundan daha midevi bir şey olamaz.

— Filmde o zenci kahya kadın bizim kıza zombi kadını anlatıyordu, yaşayan ölü kadın.

— İyice sardı seni değil mi? İtiraf et.

— Eğlenceli.

— Cart. Numara yapmasana. Eğlenceli ne demek, şahane bir film. Doğruyu söyle.

— Hadisene, ne bekliyoruz?

— Peki, peki, yalnız biraz bekle... Bu meret yanmıyor.. hah, oldu. Şimdi, nerde kalmıştık? Tamam, kahya kadın kızı eve götürürken ona herşeyi anlatmaya girişiyor. Efendim, meğer kızın kocası ilk karısıyla mutluymuş mutlu olmasına da bir yandan da içi içini yermiş çünkü içinde sakladığı feci bir giz varmış, çünkü çocukluğunda çok tüyler ürpertici bir cinayete tanık olmuş. Şöyle ki bu çocuğun babası kimsenin gözünün yaşına bakmayan bir tipmiş, ama gerçek bir canavar, adaya zengin olmaya gelmiş, ırgatlarına hayvan muamelesi yapmakla girişmiş işe. Gelgelelim çiftlikteki ırgatlar baş kaldırmaya kalkışmışlar. Baba da o yörenin büyücüsüyle iş birliğine girişmiş. Büyücü törenlerini, vudu ayinlerini falan hep o en uzak çiftlikte düzenlermiş, işte bir gece isyancı ırgatların elebaşlarını bir araya çağırır, sözüm ona onları kutsayacaktır. Gerçekteyse bir tuzaktır bu, ırgatçıklar toplantıya giderler ve oracıkta hep birden haklanırlar, büyücünün kendi eliyle yaptığı zehire bulanmış oklarla! Cesetleri oradan ormana taşıyıp saklamışlar, bir kaç saat sonra da cesetler gözlerini açıp yaşayan ölüye dönüşmüşler. Büyücü ayağa kalkmalarını buyurmuş onlara, cesetler teker teker başlamışlar ayağa kalkmaya, gözler alabildiğine fırlak hem de devrilmiş, akları belermiş, büyücü onlara buyruk veriyor, ellerine birer keser alsınlar, sıra olsunlar, muz bahçelerine yürüsünler diye. Oraya varınca da çalışmaya başlasınlar diye buyruk veriyor, gece sabahlara kadar muz destelerini kestiriyor. Çocuğun babası olacak canavar da zevkten dört köşe oluyor bu durum karşısında, kargıdan örülme plaj kabini gibi ufak ufak kulübeler yaptırıyor ki zombicikler gün-

düzleri girip saklansınlar diye, bir sürüsü bir arada, yerde, çöplük yığını misali, gelgelelim her gece bir buyrukla bu zombileri muz kesme işine koşarlarmış, çocuğun babası da o sonsuz servetini işte bu yoldan yapmış. Çocuk da bütün bunların tanığı olmuş ama yaşı daha çok küçükmüş o sıralar. Gel zaman git zaman büyümüş, Amerika Birleşik Devletlerinde okurken tanıştığı uzun boylu, sarışın bir okul arkadaşıyla evlenmiş, alıp adaya getirmiş onu, nasıl ki bir kaç yıl sonra evleneceği esmer kızı ... bu filmin kahramanını da alıp adaya getirecektir. Her neyse, çocukla ilk karısı başlangıçta mutlu olurlar, derken babası ölünce çocuk büyücünün işine son vermeyi kararlaştırır, malikaneye çağırır onu. Bu arada kendisi de zombilerin bulunduğu o en uzak çiftliğe yollanır, zombi kulübelerini kuşatır, kapılarına kazıklar çakıp üstlerine benzin dökerek ateşe verir, içerdeki zombicikleri yakıp kömüre çevirir ki o zavallı kara derili yaşayan ölülerin ıstırabına son vermenin tek yolu da budur. Bütün bunlar oladursun büyücü malikaneye ulaşmış, çocuğu beklemektedir, çocuğun karısı da oradadır, derken büyücü olup biten haber alır, ormandaki tamtamlar yoluyla, telgraf sistemi gibidir ya tamtamlar. İşte o zaman büyücü, kadına göz dağı vermeye kalkışıyor, dönüş yolunda kocayı pusuya düşürüp öldüreceğini söylüyor. O uzun boylu sarışın da, zavallıcım, çaresizlikten çılgına dönerek herife diyor ki her şeyim — param pulum, mücevherlerim — senin olsun, yeter ki kocama ilişme, diyor. O zaman büyücü de diyor ki, peki kocanın canını bağışlamaya razı gelebilirim ama bir koşulla, diyor, gözleri de onu soyarcasına vücudunda dolaşıyor, tepeden tırnağa, diyor ki beni ele vermeye kalkışırsan bu hançeri kocana saplarım, diyor. İşte tam bu sırada da koca dönüp gelmez mi? Açık duran pencereden görür onları, karısı yarı soyunmuş durumda, sonra kadın ona, ben seni bırakıp bu büyücüyle kaçıyorum, der, oncağız da öfkesinden cinnet getirir, hançeri görür, tam bir delilik anında karısının bağrına saplar. O zaman büyücü, olup biteni kimsecikler görmedi der, karının katili olduğuna tek tanık benim der, kısacası çocuk onun o vudularını falan yap-

masına göz yumarsa o da polise yalan söyleyecektir, kocayla birlikte eve döndüklerinde birini kadını öldürürken yakaladıklarını ileri sürecektir, evi soymak için, ormandan çıkıp gelmiş hırsızın biri... İşte iyi yürekli yaşlı kahya kadın kızcağıza bunları anlatır, kız şimdi temelli dehşet içinde kalmıştır ama hiç değilse o eski evdeki zombilerin, demek istediğim o dev cüsseli zenciyle o tüyler ürpertici sarışının eline düşmekten canını kurtardıya. *Gündüz nöbetindeki hemşireler, söz dinleyerek yemek yeyip uyuyan uslu hastalarla güleşip şakalaşıyorlar ama hastalar iyileşince çıkıp gider, bir daha gelmezler*

— *bir köpek korteksi, at korteksi, maymun, primat korteksi, kiliseye gideceği yerde sinemada takılan bir kenar mahalle kızı* İşte ilk karının zombiye dönüşmesi de böyle olmuş.

— Aynen. Şimdi beni ta iliklerime kadar ürperten bölüme geliyoruz. Efendim, iyi yürekli kahya kadınla kız malikaneye dönüyorlar sonunda, şimdilik sağ salim ama..

— Ya büyücü? O neye benziyor? Hiç anlatmadın.

— Ha, sana söylemeyi unuttum ama büyücüyü hiç doğrudan göstermiyorlar, kahya kadın kıza bütün bu olup bitenleri anlatırken bir duman helezonu görüyoruz, bu da geçmişe döndüğümüzü simgeliyor, gerçi anlattığı herşey gözümüzün önünde geçiyor ama arkada onun sesini duyuyoruz, kalın bir ses, gene de çok tatlı, çok titreşimli.

— Ya kahya kadın, o nerden biliyor bütün bunlar?

— İşte bizim kız da aynen bu soruyu soruyor: iyi ama sen nerden biliyorsun bunu, Memi? Kahya kadın da, başı önünde, itiraf ediyor: büyücü onun kocasıymış.

— *Saygıdeğer celladın korteksi, fabrikadaki işçi kızların kelleleri uçuyor, zombi kelleleri, saygıdeğer celladın o zavallı kenar mahalle kızının masum korteksçiğine dikilen ilgisiz bakışları, kent dışından bir ibnenin korteksine* Bir şey anlatacaktın hani, seni çok etkileyen bir yeri mi neydi?

— Evet, kızla kahya kadın malikaneye döndükten sonra

film de öbür eve dönüyor, şu eski, terkedilmiş olana. Kapıda nöbetçi gibi dikilen kara adam, derken ormandaki ağaçların arasından süzülen bir gölge, kapıda öylece duran zombi herifin yanına kadar sokuluyor. Zombi de yana çekilip gölgenin içeri sızmasına izin veriyor. İşte bu gölge, her kimse, eve girip ilerliyor, o zavallı sarışının yatmakta olduğu odaya giriyor. Zavallıcım yatakta öylece yatmakta, kıpırdamak yeteneğinden yoksun, gözleri faltaşı gibi açık gene de hiç bir şeye bakmıyor, ha, derken beyaz bir el, ama kocanınki değil çünkü hiç titremiyor, bu beyaz el kadını soymaya başlar. Zavallı ölü kadıncık da öylece yatar durur orda, ne kendini savunacak yeteneği var ne de hiç bir şey *hastabakıcıların en genci en güzeli, o koskoca koğuşta genç hastayla yapayalnız, hasta tutup üstüne çullanırsa zavallı stajyer dünyada kurtulamaz onun elinden*

— Anlatsana. *kent dışından gelme hötöröfcüğün zavallı uçurulan kafası, yapılabilecek bir şey yok artık, kafayı yeniden gövdeye yapıştırmak olanaksız, öldüğü zaman tek yapacağın şey kafadaki gözleri kapamak, o daracık alnı okşamak, öpmek bu alnı, o zavallı kenar mahalle kızının beynini içeren o daracık alnı, ya onun giyotinle idam edilmesini kim buyurdu? ve saygıdeğer cellat nerden çıktığı belirsiz bir buyruğa boyun eğiyor*

— Kız malikaneye döndüğünde bakıyor kocası da gelmiş ve korkunç derecede tepesi atmış. Kızı ilk gördüğünde koca onu sağ salim gördüğüne öyle seviniyor ki koşup kucaklıyor ama sonra öfkesi geri geliyor, karısının kendisinden izinsiz dışarı çıkmasını bir sıkı yasaklıyor. Böylece yemeğe oturuyorlar. Masada hiç alkol yok, doğallıkla, bir damla şarap bile yok. Çocuğun müthiş diken üstünde olduğunu görebiliyoruz, değilmiş gibi davrandığını da. Kız ona hasat kaldırma işlerinin nasıl olduğunu sorunca, yolunda, diye yanıtlar, sonra kendini tutamayıp patlar, peçetesini yere attığı gibi bir afır tafırla masadan kalkıp çalışma odasına gider, hani o küçük dolap burda ya, adam kapıyı kilitler ve başlar manyaklar gibi zıkkımlanmaya. Kıza gelince, gidip yatmazdan önce kocasına seslenir, kapı altından vuran ışığı göre-

bilmektedir çünkü, gelgelelim o, rahat bırak beni, diye homurdanır. Kız yatak odasına koşar, sırtındakileri çıkarır, gecelik giyer, yok, bornuz, sıcak öylesine dayanılmaz ki duş yapmak istiyor, duşa giriyor ama bütün kapıları açık bırakmış olduğunun farkında bile değil, bir de bakıyoruz, evin içinde bir yerde bir erkeğin ağır basan ayak sesleri duyuluyor. Kız, sırılsıklam koşup odasına dönüyor kapısını kapamak için, sonra eşikte donup kalıyor çünkü dışarda birinin başka bir kapının kilidini açtığını duymuştur, bu birisi kocanın kapandığı odaya girmektedir. Kız kapıyı kapayıp sürmeleri, bütün pencereleri kilitler. Sonunda her nasılsa uykuya dalar ama ertesi sabah uyandığında kocasının yerinde yeller esmektedir. Kız çılgın bir telaşla yataktan fırlar, hizmetçilerden birine kocasının nereye gittiğini sorar, hizmetçi de onu kimseye bir şey söylemeden evden çıktığını, o en uzaktaki çiftlik yönünde gittiğini söyler. Kız da büyücünün oralarda bir yerde oturduğunu anımsar. Vekilharcı çağırarak yardım dileğinde bulunur, güvenebileceği tek insan oymuş gibi gelmektedir çünkü. Vekilharç da nasıl son umudunun onun adaya gelişi olduğunu, çünkü efendisinin en sonunda mutlu olacağını umduğunu söyler ama artık bu umut da sönmüştür. Kız adada her hangi bir doktorun kocasını görüp görmediğini sorar, vekilharç da evet der, gelgelelim efendi hiç birinin sözünü tutmazmış, şimdi de artık elde tek bir seçenek kalmış. Bunu söylerken vekilharç kızın gözlerinin tam içine bakıyor. O da onun adadaki büyücüyü gidip görmeyi dokundurduğunu anlıyor, asla, diye yanıtlıyor. Ne var ki vekilharcın düşüncesine göre böyle bir durumda yapılması gereken şey kocanın zihninin derinlerine bir fikir aşılayarak onun iradesini pekiştirmektir, hepsi bu, zaten kendisi de bunu önermişse son çare olduğu içindir, karar elbet ki hanımefendinindir. Vekilharç beyefendinin bu sabah evden çıkarken ona gene hakaret ettiğini, artık bu gibi davranışları sineye çekmeye hiç niyeti olmadığını da ekler çünkü beyefendi katıksız bir canavardan başka bir şey değildir, hanımefendi de onu hemencecik bırakıp gitmeli, daha sahici bir erkek aramalıdır, kendine layık olabilecek biri. Kız-

cağız şimdi vekilharcın tutumundan pirelenmiştir çünkü herif gözlerini onun gözlerinin ta içine dikmiştir. Kafası iyiden iyiye karışan kız kocasının başına bir şey gelmiş olmasından korkmaya başlar, ya bana ihtiyacı varsa, diye onu aramaya çıkar. Ama ihtiyar kahya onunla gelmeye dünyada yanaşmaz, çok tehlikeli olduğunu söyler, özellikle onun için çünkü o beyaz bir kadındır. Bu yüzden kızın vekilharca başvurmaktan başka çaresi kalmaz, gerçi adam biraz önce pek bir sapıtık konuşmuştu ya, olsun. Vekilharç onunla gelmeye razı oluyor, arabaya en hızlı atları koşuyor, çiftesini dolduruyor ve yola düzülüyorlar. Bahçede çiçek toplamakta olan iyi yürekli kahya kadın onların gidişini görünce tepeden tırnağa ürperiyor sonra bir çığlık koparıyor, hem de deliler gibi bağırıyor ki kız duysun da gitmesin diye ama kız hiç bir şey duymuyor çünkü okyanusun dalgaları kulakları sağır edici gök gümbürtüleri gibi kıyıya vurmaktadır. Kız vekilharca arabayı bu kadar hızlı sürmesin diye yalvarır, atlar başı boş koşar gibidirler ama vekilharç oralı bile olmaz. Tek yanıtı kıza, kocanın ne sefil bir alçak olduğunu şimdi göreceksin, diye bağırmaktır. Aralarında bundan sonra tek söz geçmez, yolun her dönemecinde kızcağız ölüp ölüp dirilmektedir çünkü kimi zaman araba dönemeçleri tek tekerlekle almaktadır sanki, atların vekilharca boyun eğmesinde de insanın içini ürperten bir şeyler vardır. Bir süre sonra tropik ormanın göbeğinde bir yere varırlar, vekilharç bir dakika için şu karşıki kulübeye gidip birine bir şey söylemesi gerektiğini söyleyerek arabadan iner. Zaman geçer, ne gelen vardır ne giden. Kızcağız tek başına otura otura korkmaya başlar, daha da kötüsü davullar çalınmaya başlar, hem de sesleri müthiş yakından gelir gibidir. Kız arabadan iner, vekilharcın bir saldırıya falan uğramış olmasından korkarak kulübeye gider. Seslenirse de karşılık veren çıkmaz. Kulübeye varınca bomboş olduğunu görür, yıllardır kimsenin uğramadığı bir yerdir burası çünkü orman bitkileri her yeri kaplamıştır. Derken kız şarkı sesleri duyar, vudu ilahileri, ne var ki kızcağız şu sırada tek başına kalmaktan daha çok korktuğu için seslerin geldiği yere doğ-

ru yürümeye başlar. Neyse geri kalanını bir dahaki sefere anlatırım.

— Saçmalama.

— Ne demek yani? Karnım acıktıysa ne yapayım? Buradan verdikleri şeylerle yeniden zehirlenmeyi istemiyorsan birinin kalkıp yemek yapması gerekiyor... Hem zaten patatesler de olmuş gibi.

— Ama az bir şey kaldıysa şimdi bitirelim.

— Yok,daha adamakıllı var.

— Günaydın...

— Nasılsın? İyi uyudun mu?

— Mmm, inanılmaz bir şey.

— Gene de çok fazla okuma yaptın. Mum benim olduğuna göre ne zaman söndürüleceğine bir dahaki sefere ben karar vereceğim.

— Gene okuyabildiğime inanamıyorum da ondan.

— Evet, anlıyorum, gündüzün öğleden sonra falan okumana bir diyeceğim yok, okuyabilmem sevindiriciydi ... ama öğleden sonra. Oysa gece ışıklar söndükten sonra senin ilk işin hemen aşırıya kaçıp şu minicik mumun ışığında iki saat kitap okumak oluyor.

— Tamam, ama ben artık büyüdüm, anladın mı? Bırak da kendi işlerime kendim bakayım.

— Ama geceleyin zombilere devam edebilirdik, yalan mı? Sen de sevdin o filmi, sevmedim, diyemezsin.

— Saat kaç?

— Sekizi çeyrek geçiyor.

— Nasıl olur? Gardiyan gelmedi mi daha?

— Geldi, kahve getirdi ama sen uyanmadın. Kütük gibi yatmış uyuyordun.

— Olacak şey değil ... amma uyku ha .. peki ya kahve bardakları nerde? .. Hey, sen benimle dalga mı geçiyorsun ne? Bardaklar dün akşam bıraktığın yerde duruyor ya!

— Tamam, yalan söyledim sana, ne olmuş yani? Gardiyan artık sabahları bize kahve getirmese iyi olur, diye düşündüm, ona da söyledim bunu.

— Bana bak, sen kendin ne istediğine karar verebilirsin ama ben kahvemi istiyorum, sidik suyu da olsa.

— Hiç kafan işlemiyor, değil mi? Ne zaman buranın yemeğinden yesen hastalanıyorsun, oysa bu türlü yaparsak için rahat olur çünkü benim kumanyam olduğu sürece senin de kumanyan var sayılır. Hem zaten bugün avukatım gelecek nasılsa, herhalde annem de her zamanki gibi ona takılır gelir, yani bize gene bir paket geliyor demektir.

— Açık söyleyim, dostum, kimsenin benim hayatımı yönetmesine gelemem ben.

— Avukatımın bugün söyleyecekleri çok önemli olabilir. Ne yalan söyleyim, temyizlere falan pek güvenim yok benim, ama avukatın dediği gibi torpili varsa bir iş çıkabilir.

— İnşallah diyelim.

— Eh, ben çıkarsam kimbilir senin yanına nasıl bir hücre arkadaşı düşecek.

— Molina, sen kahvaltı ettin mi?

— Hayır, uyurken seni rahatsız etmek istemedim.

— Öyleyse ikimiz için de su kaynatayım.

— Olmaz! Sen kıpırdama, daha ancak iyiliğe döndün. Ben yaparım. Su zaten ısınıyor.

— Yalnız bugünden sonra bunların hepsi yasak. Ne yapıyorsun?

— Sürpriz. Ne okudun dün gece?

— Hiç. Politik şeyler.

— Aman, ne de çenesi düşük şeysin...

— Avukat ne zaman geliyor?

— Onbirde dedi.. Şimdi .. senden saklamakta olduğumuz.. şu küçük, gizli paketi açıyoruz .. gerçekten ağzımıza layık bir şey .. çayımızla yemek için ... kakaolu pasta!

— Teşekkürler, ben istemiyorum.

— İstemiyorsun ha ... evet, ben bu lafı çok duydum... Bak, su kaynamaya başladı, sen çık da bir an önce gel, su handiyse hazır!

— Bana direktif vermeye kalkışma...

— Aman canım,azıcık şımartamaz mıyım seni?..

— Kes be!.. Bok canına olsun!!!

— Delirdin mi sen? .. Neyin var böyle?
— Kapa çeneni!!!
— Ama kakaolu pastamız...
— ...
— Bak ne yaptın...
— Sobamız yanmazsa işimiz bitiktir. Bu tabak da...
— ...
— Çay da...
— Özür dilerim.
— ...
— Tepem attı, gerçekten üzgünüm.
— ...
— Sobaya bir şey olmadı ama gaz şişeşi devrildi.
— ...
— Molina, kuzum benim şu lanet huysuzluğumu bağışla..
— ...
— Şişeye biraz daha gaz koyabilir miyim?
— Peki.
— Sen de beni bağışla, ciddi söylüyorum, ne olur.
— Bağışlanacak bir şey yok.
— Var işte. Bütün hastalığım boyunca .. sen olmasan işin sonu nereye varırdı, tanrı bilir!
— Bana teşekkür borçlu değilsin, hiç bir şey için.
— Borçluyum hem de pek çok.
— Boş ver, sorun değil.
— Pekâlâ sorun işte, besbelli, kendi kendimden utanıyorum.
— ...
— Alçağın biriyim ben.
— ...
— Molina bak, gardiyanı çağırıyorum, dışardayken sürahiye de su doldururum çünkü boşalmalı olmuş. Yüzüme bak, ne olur. Kaldır şu kafanı.
— ...
— Bak, su almaya gidiyorum. Bağışladın mı?
— ...

— Molina, ne olur kuzum.
— ...(*)

(*) Sosyolog J. L. Simmons'un alıntı yaptığı bir araştırmada şu gerçek anlaşılmıştır ki insanlar eşcinselleri alkoliklerden, yola gelmez kumarbazlardan, sabıkalılardan, tımarhaneye girip çıkmış akıl hastalarından daha şiddetle dışlamaktadırlar.

«İnsan, Ahlak ve Toplum» yapıtında J. C. Flaugel'in ileri sürdüğüne bakılırsa küçüklüklerinde sert bir baba ya da anneyle özdeşen kişiler büyüdükçe tutucu davaları savunacak ve otoriter rejimlere karşı büyük ilgi ve hayranlık duyacaklardır. Lider ne denli otoriter olursa bu kişilerde o denli güven uyandıracaktır. Bu kişiler gelenekleri uğruna ve sınıf ayrımları için savaştıkları zaman da çok ateşli ve sadık birer nefer olacaklardır. Sıkı disiplinli eğitim ve din kurumlarını savunacak ve ayni zamanda her türlü cinsel anormalliği şiddetle suçlayacaklardır. Beri yandan küçüklüklerinde, ister bilinç dışı, ister duygusal, ister mantıksal yoldan ana baba buyurganlığına direnebilenler radikal davaları tutacak, sınıf ayrımını hoş görmeyecek, olağan dışı eğilim gösterenlere, örneğin eşcinsellere karşıysa anlayışla davranacaklardır.

Freud'a gelince o, «Amerikalı bir Anneye Mektup»unda şunları söylemektedir: eşcinsellik bir avantaj olmamakla birlikte bir utanç nedencesi de olmamalıdır çünkü kötü bir alışkanlık ya da yüz karası değil de cinsel gelişmede ortaya çıkmış bir duraklamanın yarattığı bir davranıştır. Kısacası Freud, çocukta var olan ve biseksüel ögeleri içeren «çok çeşitli sapkın» döneminin sosyokültürel baskılar yoluyla aşılmasını bir olgunluk belirtisi saymaktadır.

Çağdaş psikanaliz ekollerinden bir çoğu bu mantığı benimsemezler. Tersine, bunlar kişiliğin kötü işlemesini, özellikle saldırganlığın azışmasını «Çok çeşitli sapkın»lığın bastırılmasına bağlarlar. Eşcinselliğin kendine gelince, Marcuse eşcinselin toplumsal işlevini, eleştirici düşünürünkine benzetir, çünkü eşcinselin salt varlığı toplumun baskıcı elementlerini sürekli kafaya kakan bir olgudur.

Batıda «çok çeşitli sapkınlığın» bastırılışına ilişkin olarak Dennis Altman yukarda sözü geçen kitabında bu baskının başlıca katmanlarının 1) erotik ögenin kesinlikle sektüel olmayan

tüm insansal etkinliklerden dışlanması 2) bütün insanların yaradılıştan biseksüel oluşlarının yadsınması olduğunu ileri süren. Toplum, hiç durup düşünmeksizin, «Heterokseksüellik, eşittir cinsel normallik», diye kestirip atmaktadır. Altman'a göre biseksüelliğin baskı altına alınması, «erkeksi» ve «kadınsı» gibi saygın görünümlü tarihsel ve kültürel kavramların zorla zihinlere yerleşmesi yoluyla gerçekleşir, bu da bizim bilinç dışı itkilerimizi boğar, bilincimizde kendini tek uygun davranış biçimi olarak maskeler, bir yandan da çağlar boyunca erkeğin egemenliğini sürdürmeyi başarır. Kısacası bunlar çocuklukta öğrenilen açıkça belirlenmiş cinsel rollerdir. Altman daha da ileri giderek, kişide kadın ya da erkek olma duyusunun, karşıtı yoluyla oluştuğunu söyler: erkekler erekliklerinin kadınları fethetme yeteneğine bağlı olduğuna inanırlar, kadınlar da kadınlık doyumuna ancak bir erkekle birleşme yoluyla ulaşabileceklerine inanırlar. Altman ve tüm Marcuse ekolü, erkeklere örnek olarak özendirilen «güçlü adam» kalıbına bu yüzden karşıttırlar çünkü bu kalıp erkekliğin şiddet yoluyla kanıtlanmasını perde ardından onaylar, şiddet sendromunun yer yüzünden eksilmemesinin açıklaması da budur. Altman son olarak biseksüel bireyin çağdaş toplumda herhangi bir kimlikten yoksun olmasının, iki yandan da baskı altında tutulmasının altını çizer, bunun nedeni biseksüelliğin burjuva yaşantısındaki ayrımcı heteroseksüeller kadar ayrımcı homoseksüellere de korkutucu gelmesidir, bu da açıkça biseksüel olanların sayısının azlığını açıklamaya yarar. Sınıfsal ve cinsel özgürlüklerin arasındaki, bir kaç yıl öncesine kadar yalnızca potansiyel olarak kalan, koşutluğa gelince: Altman, Lenin'in USSR'da cinsel özgürlük konusuyla yakından ilgilenmesine, örneğin eşcinselliğe karşıt bir takım yasaları geri çevirmesine karşın bu yasaların 1934'de Stalin tarafından benimsendiğini ve bunun sonucu olarak da eşcinselliğin, bir tür burjuva kokuşmuşluğu sıfatıyla dünyanın bir takım Komünist partilerince dışlandığını anlatır.

Theodore Roszak ise, «Bir Karşı Kültürün Oluşması» adındaki çalışmasında cinsel özgürleşme akımını başka açıdan ele alıyor. Özgürlük kazanmaya en çok ve de büyük bir şiddetle gerekimi olan kadının, her erkeğin kendi ruhsal benliğinin zindanında kilitli tuttuğu «kadın» tipi olduğunu söylüyor. Bundan sonra ortadan kaldırılması gereken baskının ancak ve ancak bu olduğunu vurguluyor. Ayni şeyin her kadının içinde gömülü duran «erkek» için de geçerli olduğunu ekliyor. Yukarda tanımladığı

özgürleşme gerçekleşirse cinsel yaşamın insanlık tarihinde görülecek en sarsıcı yorumunun da gerçekleşeceğinden hiç kuşkusu bulunmadığını çünkü böylelikle cinsel roller ve cinsel normallik konusunda şimdi yürürlükte olan tüm kavramların yeniden kurulmasının söz konusu olacağını belirtiyor.

Bölüm 11

Müdür : Tamam, çavuş, artık gidebilirsin.

Çavuş : Başüstüne, efendim.

Müdür : Ey, Molina, nasılsın bakalım?

Hükümlü : İyiyim efendim, sağolun.

Müdür : Ne haberlerin var benim için?

Hükümlü : Pek bir şey yok, maalesef.

Müdür : Hmmm.

Hükümlü : Yalnız size tek bir şeyi kesin söyleyebilirim: her gün bana biraz daha açılıyor, bunu garanti edebilirim size...

Müdür : Hmmm...

Hükümlü : Evet,bu kadarı kesin.

Müdür : İşin aksiliği şurda ki her taraftan bana baskı yapıyorlar, Molina. Sana gizli bir şey söyliyeceğim, durumumu anlıyabilesin diye. Baskı en tepeden geliyor... Başkanlıktan. Bizden bilgi bekliyorlar hem de en yakın zamanda. Dahası, Arregui'nin yeniden, kapsamlı olarak sorguya çekilmesi için diretiyorlar. Anlıyor musun, ne demek istediğimi?..

Hükümlü : Evet, efendim... Ama bir kaç gün daha tanıyın bana, onu hemen sorguya çekmeyin, çok zayıf, dayanamaz, doğru söylüyorum. Öyle ya, ellerinde ölür kalırsa daha kötü olur, bunu söyleyin onlara.

Müdür : Söylüyorum, söylüyorum ya, akılları pek yatmış değil.

Hükümlü : Bir haftacık daha verin bana, bir şeyler öğrenirim, hiç kuşkum yok bundan.

Müdür : Her şeyi öğrenmelisin, Molina, öğrenilecek ne varsa.

Hükümlü : Bu arada bir fikrim var, efendim.

Müdür : O neymiş?

Hükümlü : Bilmem sizce...

Müdür : Anlat...

Hükümlü : Şöyle: gerçi Arregui çok dayanıklı bir adam ama zayıf yönleri de var...

Müdür : Eyy?..

Hükümlü : İşte ... sözgelişi, şöyle bir şey kulağına gelse, örneğin... Diyelim ki bir gardiyan geliyor, benim başka bir hücreye nakledileceğimi söylüyor çünkü ben artık sözüm ona başka türlü sınıflandırılmışım, affa uğrayacağım için, yok.. af bu kadar çabuk olmaz ... sözüm ona avukatım temyiz için bir dilekçe vermiş olsun ... bizi ayrı ayrı hücrelere koyacaklarına inanırsa sanırım bir hayli yumuşayacaktır. Çünkü bana epeyce alıştı, ısındı gibime geliyor, böylelikle belki açılır da konuşur...

Müdür : Öyle mi dersin?

Hükümlü : Bence denemeye değer.

Mülür : Bana sorarsan, ona af olasılığından söz etmekle hata ettin. İki kere ikiyi bir araya koymuş olabilir..

Hükümlü : Yok, sanmıyorum.

Müdür : Neden?

Hükümlü : Hiç, bana öyle geliyor..

Müdür : Yok, söyle neden. Böyle düşünmenin bir nedeni olmalı.

Hükümlü : Şey ... böylelikle kendimi güvenceye almış olurum.

Müdür : Ne demek istiyorsun?

Hükümlü : Yani ben sonunda cezaevinden çıktığımda o herhangi bir şeyden kuşkulanıp da arkadaşlarından üç beşini toplayıp peşime düşerek misillemeye kalkışmaz.

Müdür : Arkadaşlarıyla hiç bir teması olmadığını çok iyi biliyorsun.

Hükümlü : Biz öyle sanıyoruz.

Müdür : Mektup yazsa bile ilkin bizim elimizden geçer, öyleyse sen neden korkuyorsun, Molina? Kendi kendine kuruntu yapıyorsun.

Hükümlü : Gene de, o benim yakında salınıvereceğime inanırsa daha iyi olur, bence... Çünkü...

Müdür : Çünkü ne?

Hükümlü : Hiiç...

Müdür : Sana bir soru sordum, Molina. Konuş!

Hükümlü : Ne diyebilirim ki...

Müdür : Konuş, Molina, adam gibi karşılık ver! Birbirimize karşı dürüst olmazsak hiç bir şey yapamayız.

Hükümlü : Peki ama gerçekten hiçbir şey değil, efendim, yemin ederim. Yalnızca bir tahminden ibaret, yani eğer o benim yakında çıkacağıma inanırsa belki içini boşaltır, diye. Hükümlüler öyledir, efendim. Arkadaş oldğunuz biri gidince ... insan daha bir çaresizlik duygusuna kapılır.

Müdür : Senin dediğin gibi olsun, Molina, bir haftadan seni buraya çağırtırız gene.

Hükümlü : Sağolun, efendim.

Müdür : Ama korkarım ondan sonra duruma başka göz le bakmaya başlıyacağız artık...

Hükümlü : Elbette, anlıyorum.

Müdür : Peki, Molina...

Hükümlü : Efendim, özür dilerim ... canınızı sıktığım için ... ama...

Müdür : Ne var?

Hükümlü : Şey, hücreye elimde bir paketle dönmem gerekiyor, onun için şuraya ufak bir liste çıkardım .. tabii sizce bir sakıncası yoksa. Dışarda beklediğimiz sırada yazdım. Yazımın kusuruna bakmayın.

Müdür : Sence bunlar işe yarıyor, öyle mi?

Hükümlü : Sizi temin ederim, bundan daha yararlı hiç bir şey olamaz, hele şu sırada, yüzde yüz... yemin ederim size.

Müdür : Bakayım şuna.

Molinanın paketine konulacak şeylerin listesi, lütfen her şey annemin taşıdığı cinsten iki kesekağıdına konulacak :

2 piliç çevirme

4 elma fırında

1 kutu yumurta salatası
250 gr. çiğ jambon
250 gr. pişmiş jambon
4 taze francala, çörekotsuz
1 paket çay, 1 kutu çekilmiş kahve
1 dilim çavdar ekmeği dilimlenmiş
2 büyük paket guava ezmesi
1 kavanoz portakal reçeli
1/2 kilo süt, bir Hollanda peyniri
ufak kutu tuz
4 büyük parça meyva şekerlemesi
2 kakaolu pasta
1 paket tereyağ
1 kavanoz mayonez, 1 kutu kağıt peçete

— Bu çiğ jambon, bu pişmişi. Ekmeği taze taze yemek için ben bir sandviç yapmayı düşünüyorum. Sen de istediğini ye.

— Teşekkürler.

— Benim yöntemim şöyle: şu küçük francalalardan birinin içini açıyorum, içine biraz tereyağ sürüp bir dilim jambon koyuyorum, biraz da yumurta salatası. Üstüne güzelce fırınlanmış bir elma. Yanına çay.

— Çok güzele benziyor.

— Sen de istersen bir parça piliç kopar da sıcak sıcak ye, hiç durma.

— Sağol, Molina.

— Böylesi daha iyi, değil mi? Herkes kendi istediğini yer, ben de seni sinirlendirmemiş olurum.

— Nasıl uygun görürsen.

— Sobanın üstüne su koydum, sen belki bir şey istersin diye. Çay, kahve, hangisini istiyorsan onu yap.

— Sağol.

— ...

— Yemekler çok nefis görünüyor, Molina.

— Meyva şekerlememiz de var. Bana tek şu tabak şekerlemesini bırak, yeter, en sevdiğim odur. Ananas şekerleme-

miz de şar, iri bir incir, bir de şu kırmızımsı parça, nedir ki acaba?

— Karpuz olsa gerek ama belki değildir, valla bilemiyeceğim.

— Eh, dişlediğimizde anlarız nasılsa.

— Molina, ben hâlâ utanç içindeyim.

— Ne diye?

— Bu sabah yüzünden ... huysuzluğum yüzünden.

— Saçmalama...

— Almasını bilmeyen kişi ... cimri olan odur. Çünkü vermek de istemez de ondan.

— Öyle mi dersin?

— Evet, düşünüp taşındım, öyle. Sen bana karşı ... cömert davrandığın zaman sinirim bozulduysa ... yük altına girmek istemediğimdendir ... sana karşı kendim de cömert davranmak durumunda kalmamak için.

— Öyle mi sence?

— Evet, öyle.

— Eh, bak.. Ben de düşündüm, taşındım, senin söylediğin kimi şeyleri anımsadım. Valentin, bu sabah neden öyle yaptığını da bunlardan çıkarttım. Ciddi söylüyorum.

— Neymiş sana söylediğim?

— Sizlerin ... kendinizi hani, böyle bir savaşıma adadığınızda söz vermişsiniz ya .. hiç kimseye fazla bağlanmamak için, bağlanmak belki çok aşırı bir laf ama neden olmasın, evet, bağlanmak ... bir dost gibi.

— Çok cömertçe bir yorum bu, seninkisi.

— Yaa, bak, senin söylediğin şeyleri kimi zaman anlıyorum işte...

— Öyle de, yalnız bu durumda biz ikimiz şuraya kapatılmışız, demek ki ne bir savaşım var ne de kazanılacak kavga, anlayabilir musun?

— Mmm, sen konuş.

— Öyleyse dış dünyanın... öylesine baskısı altında mıyız ki uygarca davranmıyalım? Dışardaki... düşmanın bunca güçlü olması... olası mı ki?

— Anlamıyorum...

— Şöyle : dünyamızda aksıyan her şey... benim değiştirmek istediğim her şey... bütün bunlar, benim... hiç değilse bir an için doğru dürüst bir insan gibi davranabilmemi engelliyor mu acaba?Olası mı bu?

— Ne içeceksin? Su kaynadı.

— İkimize de çay yap, tamam mı?

— Tamam.

— Beni anlıyor musun, bilmem... Ama şuracıkta ikimiz yapayalnızız, aramızdaki ilişkiyi... nasıl diyeyim? Bu ilişkiye biz canımızın istediği biçimi verebiliriz, ilişkimiz kimsenin baskısı altında değil.

— Evet, dinliyorum.

— Bir bakıma biz birbirimize canımız istediği gibi davranmakta yüzdeyüz serbestiz, anlatabiliyor muyum? Bir ıssız adadaymışız gibi bir şey. Üstünde böyle başbaşa yıllarca kalabileceğimiz bir ada. Çünkü, nasıl diyeyim, bu hücrenin dışında bize baskı yapanlar olabilir, tamam, ama içerde yok. Burada kimse kimseye baskı yapmıyor. Oysa benim canımı sıkan tek şey... bitkin düştüm de ondan belki, belki kafam öyle koşullanmış, belki de saptırılmış... şurada canımı sıkan tek şey birinin bana iyilik etmek istemesi, karşılığında hiç bir şey beklemeden.

— Valla, bak işte burasını bilemem...

— Ne demek,bilemem?

— Anlatamam ki.

— Haydi, haydi, Molina, numara yapmaya kalkma bana. Kafanı toparla, ne demek istediğini çabucak çıkartırsın.

— Şey, aklına sakın başka bir şey gelmesin ama ben sana iyilik ediyorsam... senin dostluğunu kazanmak istediğim içindir, hem de... neden söylemiyecekmişim?.. sevgini. Nasıl ki ben anneme de iyi davranmak isterim çünkü annem kimseye zararı dokunmayan, iyi bir insandır, çünkü ben onu severim, çok tatlıdır, beni sevsin isterim... Sen de çok iyi bir insansın, kendini hiç düşünmüyorsun, çok yüce bir ideal için canını tehlikeye atmışsın... aa, başını çevirmesene öyle, utandırıyor muyum seni?

— Eh, biraz... Ama işte sana bakıyorum, görüyor musun?

— Sen böyle biri olduğun için... ben de sana saygı duyuyorum, hem de sevgi, sen de bana karşı ayni hisleri duyasın istiyorum... Çünkü bak anlatayım, annemin bana olan sevgisi bana... yani hayatımda bildiğim tek güzel şey bu sevgi oldu, çünkü annem beni olduğum gibi kabul eder, olduğum gibi sever beni, katıksız, yalın bir sevgi. Tanrının bir bağışıdır sanki, beni ayakta tutan tek şey budur, tek şey.

— Biraz ekmek alabilir miyim?

— Elbette.

— Ama senin... değer verdiğin, yakın arkadaşların falan yok mu?

—Var, ama dinle, ben oldum olası... işte.. o biçim kişilerle arkadaşlık ederim, kendim gibilerle. Bizim aramızda da, işte şey, nasıl anlatsam? Biz birbirimize pek bel bağlamayız, bu biçim olduğumuz için... kendi gölgemizden korkan, böylesine entipüften... Bu yüzden bizim hep beklediğimiz şey... daha ağırlıklı biriyle arkadaşlık kurmaktır, ya da işte öyle bir ilişki... bir erkekle tabii. Bu da olmayacak şey çünkü gerçek erkekler.. onların istediği de gerçek kadındır.

— Bütün eşcinseller böyle midir?

— Hayır, bir de birbirlerine aşık olanlar var. Ama arkadaşlarımla ben, biz yüzdeyüz dişiyiz. O gibi cilvelere karnımız tok... homolara göredir o. Bizler normal birer kadınız, erkekle yatarız.

— Şeker alıyor musun?

— Lütfen.

— Bu taze ekmek sahiden nefis, değil mi?.. Bundan güzel bir şey olamaz.

— Mmm, nefis... Ama benim sana anlatacağım bir şey var..

— Var ya, zombi filminin sonu.

— Mmm, o da var. Ama başka bir şey daha var...

— Neymiş o?

— Avukatım işlerimizin iyi gittiğini söyledi de.

— Ne eşek kafalıyım ben, sormadım ble! Başka ne dedi sana?

— Galiba işlerim düze çıkıyor, ne var ki affa uğrayacak

olan hükümlüler, demek istediğim affa uğrayan değil de af için düşünülenler... anlıyorsun... cezaevinin başka bir bölümüne nakledilirmiş. Yani bu haftanın sonundan önce beni başka bir hücreye götürecekler.

— Sahi mi?

— Öyleymiş

— Senin avukatın nasıl biliyor bunu?

— Benim kâğıtların işlemini yaptırmak için getirdiği yerden söylemişler.

— Çok güzel haber bu... Vay be, kimbilir ne sevindin...

— Düşünmek istemiyorum daha. Umuda kapılmak istemiyorum... Şu yumurta salatasından alsana.

— Alsam mı?

— Valla çok nefis.

— Almasam belki daha iyi. Verdiğin haberden sonra midem kasıldı sanki.

— Bana bak, hiç bir şey söylememişim gibi yap çünkü ortada kesin bir şey yok. Ben hiç bir şey duymamış gibi yapıyorum.

— Yok, durumun düzeliyor, bunu kutlamamız gerek.

— Yok be, onların hiç bir söylediğine inanmıyorum.

— Ama ben senin adına çok sevindim, Molina, gerçi gideceksin ama... Ne yaparsın, hayat bu...

— Fırınlanmış elma al, sindirimi daha kolaydır.

— Yok, belki daha sonra yerim ya da benimkisi kalsın. Sen yemene bak, iştahın varken.

— Yok, ben de çok aç değilim. Biliyor musun?.. Zombilerin sonunu anlatırsam, herhalde o zamana kadar daha acıkırız, istersen o zaman yiyelim.

— İyi...

— Filim çok eğlenceli, değil mi?

— Mmm, gerekten çok oyaladı beni.

— İlkin pek anımsıyamıyordum ama şimdi hepsi aklıma gelmeye başladı.

— Mmm.. yalnız dur biraz, Molina. Nedense ben... Ne oldu bilemiyorum ama... durduk yerde nevrim döndü.

— Neden ama? Sancın falan mı var? Miden mi?
— Yok, kafam bulandı.
— Ne diye?
— Bilmiyorum, sen gidiyorsun diye belki de, tam kestiremiyorum.
— Ha..
— Şöyle biraz uzanıp dinleneyim bari.
— Peki.
— Sonra konuşuruz.
— Oldu, sonra konuşalım.(*)

— Molina... saat kaç?
— Yediyi geçiyor. Akşam yemeğini dağıtmaya başladılar bile.
— Hiç bir şey yapamıyorum... oysa şu son bir kaç saatten yararlanmam gerek, ışıklar sönmezden önce.
— Mmm.
— Gelgelelim kafam mı yerinde değil ne.
— Dinlen öyleyse.
— Filmin sonunu anlatmadın daha.
— Sen istemedin.
— Kendimi veremiyecektim, yazık etmek istemedim.
— Laflamak da istemedin.
— Ne söylediğimi bilemediğim zaman konuşmayı sevmem ben. Konuşmuş olmak için rastgele birşeyler zırvalamak istemem, anlarsın ya...
— Dinlen öyleyse.
— Peki, filmi bitirmeye ne dersin?
— Şimdi mi?
— Neden olmasın.
— Peki, istersen.
— Bir süre çalıştım ama okuduğum şeyin ne olduğundan bile haberim yok.
— Nerde bırakmıştık, unuttum, ne işler karıştırıyorduk?
— Ne demek yani, Molina?
— Canım, filim.

— Kız bir başına tropik ormanındadır, davul sesleri duyar.

— Tamam... Orman öğle güneşinde tutuşmaktadır, kız da tehlikeyi göze alır, o ürkütücü davul seslerinin geldiği yöne doğru gitmeye karar verir. Dalar ormanın içine, bir pabucunu yitirir, sendeleyince buluzu yırtılır, sonra yüzü kir içinde kalır, o hâlâ eteklerini dilim dilim yırtan dikenleri yara yara yürümesini sürdürür. Vudu dinine yeni katılanların ilahi okuduğu yere yaklaştıkça orman da kararkça kararır, şimdi tek aydınlık yakılmış bir sürü mumların ışığıdır. Üstü mum yüklü bir sunak var burda, baştan aşağı salt mum, bir de sunağın dibinde bezden bir bebek, yüreğine bir iğne saplanmış. Bebek desen tıpkı kızın kocasına benziyor. Bütün o kadınlı erkekli yerliler diz çökmüşler dua ediyorlar, arada bir de acaip bağırtılar koparıyorlar, içlerinde duydukları derin acılar yüzünden, işte. Bizim kıza gelince o gözlerini çevrede gezdirip büyücüyü arıyor. Onu resmen görebileceğini düşündükçe müthiş korkuyor gene de onun neye benzediğini öğrenmek için de merakından çatlıyor. Davullar şimdi daha şiddetlenmiştir, yerlilerin uluması da yükseldikçe yükseliyor, kız desen perperişan, saç baş darmaduman, sırtındakilerin durumu da ayrı alem, orda öylece duruyor: duaya dalmış olanların çemberinin dışında. Birden davullar susuyor, yerliler yaygaralarını kesiyorlar, tropik ormanında ürpertici bir rüzgâr dolaşıyor ve de büyücü görünüyor, topuklarına inen tüniğimsi, beyaz bir şey giymiş ama göğsü açık, kıvırcık, sık tüylerle kaplı bir genç erkek göğsü, ne var ki yüzü yaşlı bir adamın yüzü: bizim vekilharç! İki yüzlülüğün baştan tutması, son derece hain bir ifadeyle yerlileri kutsuyor, öbür eliyle de davulculara bir işaret yapıyor. Yeni bir tempo başlıyor o zaman, resmen şeytansı bir ritim, vekilharç kızdan yana bakıyor ama bu kez şehvetini gizlemeye bile zahmet etmeden, elleriyle şöyle bir abrakadabra yapıyor, gözlerini kıza dikip ipnotize ediyor. Kız onun etkisinde kalmamak için başını çeviriyorsa da ondaki çekiciliğe karşı koyamıyor, yavaş yavaş başı gene o yana dönüyor, öyle ki sonunda büyücünün gözlerinin içine bakıyor. Ve de büyülenip kendinden

geçiyor. Şimdi davullar resmen seksi olan bir ritimle çalınmaktadır, kız ağır ağır büyücüye doğru yürümeye başlıyor, yerliler de tuhaf bir biçimde, bir bir kendilerinden geçip diz çöküyorlar, başlarına ta arkaya atıyorlar, alınları nerdeyse yere değecek gibi. Kız tam büyücünün üç beş adım berisindeyken, birden, palmiyelerin arasında sanki bir kasırga kopuyor, bütün mumlar sönüyor, öğle saatinde zifir karanlığı. Büyücü kızı belinden kavrıyor, eli onun göğüslerine doğru tırmanmaya başlıyor, sonra elmacık kemiklerini okşuyor, kucakladığı gibi kulübesine yöneliyor. Sonra... ay...dur, nasıldı? Of... ne oluyordu sonra? Hah, tamam, kızın arabaya binip gittiğini gören iyi yürekli kahya kadın gidip kocayı buluyor, büyücü acele seni çağırdı, numarasıyla sürükleyip götürüyor onu. Çünkü nedendi, bakayım? Kahya kadın aslında büyücünün karısıydı, anlıyorsun ya, vekilharcın karısı. İşte kız kocasının geldiğini görünce büyü bozuluyor çünkü kahya kadın bağırıp onun adını çağırmaya başlıyor. Hem de tam kızın kulübeye girmek üzere olduğu sırada.

— Sonra? *Yoksul olan zengin olana para veriyor, zengin olan yoksul olandan sadaka istiyor sonra gülüyor ona, verecek başkaca bir şeysi olmadığı için yoksulu alaya alıyor, tek bir kalp mangır*

— Kızla kocası cipe binip malikaneye dönüyorlar. İkisinde de tıs yok. Besbelli adam kızın herşeyi bildiğini çakmıştır. Nihayet evlerine geliyorlar. Kız evliliklerini yürütmek için elinden geleni yapmaya hazır olduğunu kocasına göstermek istiyor, hiç bir şey olmamış gibi mutfağa giriyor, yemek hazırlamaya, ama o mutfağa gidip gelene dek bizimki şişenin başına geçmiştir bile. Kız, kuzum bu kadar zayıf olma, diye ona yalvarıyor, evliliğimizi kurtarma çabasında beni yapayalnız bırakma, diyor, çünkü birbirlerine olan sevgileri yollarındaki tüm engelleri aşmaya yetecektir, falan. Gel gör ki çocuk onu hoyratça itip yere deviriyor. Bu arada büyücü de o eski, terkedilmiş eve gelmiştir, hani zombi kadının yeri, büyücü onun başında kahya kadını bulur, yani kendi eski karısı ama karı şimdi ihtiyarladığı için büyücü ondan tiksinmektedir. Ona, defol, derse de kadın, zavallı

zombiciği çirkin emellerin için kullanmana izin vermiyeceğim artık, der. Ve de onu vurmak için hançerini çıkarır. Ne var ki herif onun bileğini kavrayıp hançeri aldığı gibi onu öldürür, tam yüreğinden şişleyerek. Zombicik hiç kıpırdanamaz ama nasıl derin acı çektiği gözlerinden bellidir, ıstırabının çaresine bakacak irade gücü olmasa bile. Sonra büyücü ona, peşimden gel, diye buyruk verir, başlar ona bir sürü kuyruklu yalan atmaya: sözüm ona kocası tam bir canavarmış da onun zombiye çevrilmesini o buyurmuş da, şimdi ikinci karısına da aynı oyunu oynuyormuş, çok çile çektiriyormuş kıza, işte bu yüzden onun, yani zombi kadının gidip kocasını bıçaklamasından başka çıkar yol yokmuş, bütün bu kötülüklere bir son vermek için. Büyücünün sözlerinin tekine bile inanmadığını zombiciğin gözlerinden okuyoruz, ama elinden hiç bir gelen yok çünkü iradesine söz geçiremiyor, buyruklara boyun eğmek dışında hiç bir şey yapamıyor. Malikaneye geldiklerinde bahçeye çıt çıkarmadan giriyorlar. Artık alacakaranlık çökmeye başlamış, nerdeyse gece olmakta. Pencereden bakınca zombi kadın kocanın sarhoş olduğunu, kızcağıza bağırıp çağırdığını görüyor, adam kızı omzundan kavramış sarsılıyor, itip kakıyor. Büyücü bıçağı zombinin eline veriyor. Koca daha içki aranmakta oysa şişe boşalmış, ama o en son damlaları da akıtmak için şişeyi sarsıyor. Zombi kadının yapabileceği tek vey buyrulana boyun eğmek. Vekilharç ona, git, kocanı öldür, diye buyuruyor. Zombi yaklaştıkça yaklaşıyor. Ne var ki çocuğu hâlâ nasıl sevdiğini, öldürmek istemediğini gözlerinden okuyoruz. Gelgelelim buyruğa karşı gelinemez. Çocuk onun geldiğini görmüyor. Vekilharç kıza sesleniyor, hamfendi, falan diyor pek saygılı bir sesle ama kız odasına kaçıp kapıyı kilitliyor, derken kocasının can havliyle haykırışı geliyor kulağına, zombi hançeri saplamıştır. O zaman kız koşarak geliyor ki kocası kanepeye yığılmış can çekişmekte, biraz önce sızmış kalmıştı ama şimdi yüzünde öyle acıklı bir bakış var ki bilemezsin. Tam o sırada vekilharç içeri giriyor, hizmetçileri çağırıyor, cinayete tanık olsunlar diye... ki kendisi her şeyi üstünden atıp temize çıkabilsin. Gel gör ki çocuk can çekişirken ilk karısı

olan zombi kadına onu her zaman ne kadar çok sevdiğini itiraf ediyor, herşeye büyücünün hırsı neden olmuştuar, büyücü oldum olası adanın kralı olmak, adadaki bütün mülklere el koymak emelini gütmüştür çünkü. Çocuk zombi kadına, o eski eve dön, odana kapan, sonra evi ateşe ver, diyor, böylelikle zombicik başkasının canavarlığına alet olmaktan kurtulacaktır. Şimdi gökyüzü kapkara kesilmiştir, yalnızca yaklaşan kasırganın habercisi olarak ara sıra bir şimşek her yeri aydınlatır, hizmetçiler efendinin çevresinde toplaşmışlardır şimdi, o da son nefesiyle onlara bu iblis büyücünün onların kaç akrabasını kurban ederek zombiye dönüştürdüğünü anlatır. O zaman hepsi birden herife yiyecek gibi bakarlar, o da geri geri giderek çaktırmazından dışarı çıkıp bahçeye varır, kaçmaya yeltenir o azgın fırtınada, kasırga palmiyeleri kamçılıyor, şimşekler ardarda çakıyor, güneş ışığı gibi, büyücü bu arada revolverini çekince hizmetçiler çaresiz, duralıyorlar, herif tam kaçıp gitmek üzeredir ama birden kulakları sağır edici bir yıldırım düşüp büyücüyü cansız yere sermesin mi? Çok geçmeden yağmur hafifler, diner. Bu arada zombi kadının o eski, terkedilmiş evin yolunu tuttuğunu kimse farketmemiştir. Kalkmak üzere olan bir yolcu gemisinin düdüğü duyulur, kız bavuluna üç beş şey koyup gemiye koşar, herşeyini hizmetçilere bırakır çünkü tek istediği unutmaktır. Tam iskeleyi aldıkları sırada gemiye varır. Kaptan onu güverteden görür. Şansa bak onu adaya getirmiş olan ayni yakışıklı kaptandır bu. Gemi iskeleden ayrılır, limanın ışıklarını geride bırakırlar. Kız aşağıda, kamarasındadır, birisi kapıya vurur. Kız kapıyı açar ki karşısında kaptan. Kıza adada hoşça vakit geçirip geçirmediğini sorar. Kız, hayır, diye yanıtlar. Kaptan o ilk geldikleri gün duydukları davullara değinir, her zaman müthiş çileleri, belki de ölümü anımsatan o davullar. Kız bunların belki de bir daha hiç duyulmayacağını söyler. Birden kaptan, sus, der, tuhaf birşey duymuştur sanki. Birlikte güverteye çıkıp kulak verirler ki inanılmaz güzellikte bir melodi, yüzlerce yerli iskeleye doluşmuş, bir sevgi ve minnet şarkısıyla kıza veda ediyorlar. Kız duygulanmış, titremektedir, kaptan ona yürek vermek

için kolunu omzuna dolar. Adada ise ta tepede, kentin ardındaki ormandan gökyüzüne yığın yığın alevler yükselmektedir. Kız titremesi dursun diye kaptana sokulur, tüyleri diken diken olmuş, sırtında ürpertiler dolaşmakta çünkü orda, o alevlerin ortasında zavallı zombi kadıncığın yanıp kül olduğunu biliyor. Kaptan ona, artık korkma, herşey geride kaldı, der, yerlilerin sevgi dolu müziği ona ebediyen veda etmekte, mutluluk dolu bir gelecek dilemektedir... Buraya kadar, efendim... Nasıl buldun, beğendin mi? *Koğuştaki ağır hasta tehlikeyi artık atlattı, hastabakıcı sabaha kadar onun dingin uykusunun başında nöbet tutacak.*

— Çok beğendim. *zengin olan varlığını yoksul olana bağışladıktan sonra derin, rahat bir uykuya dalıyor*

— Eh... işte..

— Neden içini çektin öyle?

— Hayat zor...

— Neyin var Molina?

— Bilmem ki, her şeyden korkuyorum, burdan kurtulmak konusunda kendi kendimi aldatmaktan korkuyorum, hiç salıvermiyecekler diye korkuyorum. Eh çok korktuğum da bizi ayırmaları, sonra beni başka bir hücreye alıp ömür boyu araya kapamaları, Allah bilir hangi sapıkla bir arada...

— En iyisi hiç birini düşünmemek, hele hiç bir şey bizim elimizde olmadığına göre.

— Anlamıyor musun, ben böyle düşünmüyorum. Üstünde düşünürsek belki bir çıkar yol bulabiliriz, diyorum Valentin.

— Ne yolu?

— Ne bileyim işte, hiç değilse ayrı düşmemenin yolu.

— Bana bak... işin bu aşamasında tutup keyfini kaçırmaya kalkma. Tek bir şeyi düşün: annene bakabilmek için buradan çıkmak istiyorsun. Yalnızca bu. Başka hiç bir şey düşünme. Çünkü senin için en önemli şey onun sağlığı, öyle değil mi?

— Eveet...

— Düşüncelerini bunun üstünde topla, yalnızca bu.

— Ama istemiyorum düşüncelerimi bunun üstünde toplamayı... yapmıyacağım işte...

— Hey.. ne oluyorsun?

— Hiç...

— Yapma şunu, böyle olma... çıkar şu kafanı yastığın altından...

— Çekil başımdan..

— İyi ama ne var ortada? Benden birşey mi saklıyorsun yoksa?

— Yoo, sakladığım bir şey yok... Yalnız..

— Yalnız ne? Burdan çıktığın zaman özgürlüğüne kavuşacaksın, insan içine karışacaksın. İstersen siyasal bir gruba falan bile katılabilirsin.

— Şimdi saçmaladın, sen de biliyorsun bunu. Benim gibi ibnelere dünyada güvenmezler.

— Kimi gidip göreceğini ben sana söylerim.

— Sakın ha, hiç bir zaman, anlıyor musun? Bana hiç bir zaman, hiç bir şey söyleme arkadaşlarına ilişkin.

— Nedenmiş?- Senin gidip onlardan biriyle görüşeceğini kim akıl eder ki?

— Yok, sorguya filan çekecekleri tutar, bir de bakarsın. Hiç bir şey bilmezsem hiç bir şey söyliyemem.

— Her neyse, siyasal eylem istiyorsan bir sürü değişik gruplar var. Seni çeken bir grup olursa, katıl. Yalnızca konuşmakla vakit geçiren bir grup da olsa, zarar yok.

— Benim o dalgalara hiç aklım ermez...

— Yakın arkadaşların da yok mu peki... şöyle iyi bir kaç arkadaş?

— Kendim gibi hoppa kız arkadaşlarım var ama gel geç şeyler, arada bir hoş beş edip gülmeye yarar, hepsi bu. Biraz ciddileşip duygusallaşmaya başlar başlamaz... birbirimize katlanamaz oluruz. Çünkü bunun neden olduğunu anlattım sana : ötekilerde kendini görmeye başlıyorsun, sıram sıram aynalar misali, o zaman da panikleyip tabanları yağlıyorsun.

— Hele bir çık, belki durumlar değişir.

— Hayır, hiç bir zaman değişmeyecek.

— Yapma kuzum, ağlama... böyle olma.. bak bu kaçıncı

kez ağlamanı dinletiyorsun bana... Eh, sen de benim höngörtülerimi çektin sırasında... Ama artık yeter. Of.. tedirgin ediyorsun beni... bu ağlamalarınla.

— Kendimi tutamıyorum... Zaten... şans bana ne zaman güldü ki.

— Hey, ışıkları söndürdüler...

— Elbet söndürürler ya, ne sandındı? Saat sekiz buçuk oldu bile. İyi de oldu, böylece yüzümü göremezsin.

— Filim sayesinde vaktin nasıl geçtiğini bilmedik, Molina.

— Bu gece beni uyku tutmaz artık.

— Bana bak, senin için yapabileceğim bir şey olmalı. Bi raz konuşmaya bakar. Birincisi, bir grup bulup katılmaya bakmalısın, her zaman yalnız olacağına. Bunun sana çok yardımı dokunacaktır.

— Hangi gruba gireyim? Söylüyorum sana, o gibi işlerden ben anlamam diye, pek inancım da yoktur zaten.

— Öyleyse yakınmaya hiç hakkın yok.

— Bu lafı... burda keselim...

— Hadi hadi... böyle olma... Molina.

— Yok, ilişme bana.

— Arkadaşımın, sırtını da okşayamam mı?

— Büsbütün üzüyor beni...

— Ne diye?... Kuzum, hadi bir şey söyle. Birbirimizle açık konuşmanın zamanıdır. Sahi söylüyorum, Molina, yardım etmek istiyorum sana, neyin var, söyle.

— Hiç, yalnızca yatıp ölmek istiyorum, tek arzum bu.

— Söyleme böyle şeyler. Düşünsene, ölürsen annen nasıl üzülür, sonra arkadaşların, ben.

— Sen ha? Vız gelir sana.

— Ne demek vız gelir? İnsaf et, ne biçim laf o?...

— Yorgun düştüm, Valentin. Üzgünlükten yoruldum. Bilmiyorsun, içimin üzgünlükten nasıl acıdığını.

— Neren acıyor?

— Göğsümün içi, boğazım... acaba üzgünlükler neden böyle hep bir noktaya tıkılır kalır?

— Çok doğru...

— Bak şimdi de... ağlamamı durdurdun, artık ağlıyamam da. Ağlıyamayınca boğazımdaki yumru büyüyor sanki. Öyle acıyor ki Valentin, öyle acıyor ki...

— ...

— ...

— Hâlâ acıyor mu? Yumru demek istiyorum.

— Acıyor.

— ...

— ...

— Burada mı?

— Evet.

— Burası mı?

— Evet.

— İyi geliyor mu?

— Evet... daha iyi şimdi.

— Bana da iyi geliyor sanki.

— Sahi mi?

— Mmm... Dinlendirici...

— Dinlendirici mi, Valentin? Nasıl?

— Çünkü... bilmiyorum.

— Ama neden?

— Kendimi düşünmüyorum, belki de ondan...

— Bana çok iyi geliyorsun, Valentin.

— Bana gerçekten ihtiyaç duyduğunu hissediyorum, senin için bir şeyler yapabiliyorum, belki de ondandır.

— Hep açıklama peşindesin, Valentin... Delisin sen...

— İşleri oluruna bırakmaktan hoşlanmam ben... neden ortaya çıktıklarını bilmek isterim.

— Valentin... Ben de sana dokunabilir miyim?

— Evet.

— Şurdaki benine dokunmak istiyorum... kaşının tam üstünde.

— ...

— Dokunmuşum seni tiksindirmiyor ya?

— Hayır.

— Bana karşı çok iyisin, Valentin.

—...

— Sahi iyisin.

— Yok, iyi olan sensin.

— Şimdi de elimi kendi yüzüme götürmez miyim, kaşımın üstünde beni arıyorum.

— Ne beni?.. Sende değil ki o bende.

— Mmm, biliyorum. Ama elimi alnıma götürdüm işte... olmayan benimi aradım.

— ...

— O benin sana öyle yakışıyor ki! Yazık, bu karanlıkta göremiyorum.

— Sussana biraz... azıcık sus.

— ...

— ...

— Bir de başka ne oldu biliyor musun, Valentin? Bir saniye için?

— Ne oldu?

— Bir saniye için sanki, ben burda yokmuşum gibi geldi... ne burda ne de başka bir yerde..

— ...

— Ben hiç yoktum sanki... sanki yalnızca sen vardın.

— ...

— Ya da artık ben değildim sanki. Sanki artık, her nasılsa, ben... sen olmuştum.

(*) Freud'un süt çocuğunun libidosuna uyguladığı (ve çocuğun kendi bedeniyle başkalarının bedenlerinden aldığı ayrım tanımayan zevki belirleyen) tanım, ondan sonra gelen Norman O. Brown ve Herbert Marcuse gibi düşün adamlarınca da benimsenmiştir. Bu kişilerle Freud arasındaki ayrım önceden de belirtildiği gibi şudur: Freud libido'nun «yüceltilmesini» ve salt heteroseksüel, ayni zamanda kesinlikle jenital bir yönde güdümlenmesini uygun bulur, oysa ondan sonra gelen düşünürler çok çeşitli sapkınlığın salt jenitalin ötesindeki bir erotizme dönüşmesini onaylar ve hatta yeğlerler.

Fenichel de Batı uygarlığının kız ve erkek çocuklarına zorla kendi ana babalarının örneğini, tek cinsel seçenek olarak kabul

ettirdiği görüşündedir. Eğer çocuk genelde olduğu üzere kendi cinsinden değil de karşı cinsten olan ebeveynle özdeşlik kurarsa eşcinselliğe sapma olasılığı artar. Annesinin örneğini doyurucu bulmayan kız çocukla babasının örneğini doyurucu bulmayan erkek çocuğun eşcinselliğe eğilim duymaları bu yüzden daha olasıdır.

Burada Danimarkalı doktor Anneli Taube'nin «Cinsellik ve Devrim» adındaki yeni basılan yapıtına değinmek istiyorum. Kitapta ileri sürüldüğüne göre çok duyarlıklı bir erkek çocuğun baskıcı bir babaya (şiddetle otoriter erkek tutumunun bir simgesi olarak) karşı çıkması bilinçli ;ıkıştır. Babasının önerdiği dünyaya (silah kullanımı, şiddetli rekabete dayanan sporlar, kadınların duyaganlığını küçümsemek v.b.) ayak uydurmamak kararı aldığı dakikada çocuk gerçekte özgür ve hatta devrimci bir seçiş yapmakta, sömürgen olanın rolünü geri çevirmektedir. Ne var ki bu çocuk babanın dünyasından ayrıldığı zaman o ilk kritik, belirleyici yıllarda (hele üçle beş yaş arasında) Batı uygarlığının kendine annesinden başka bir davranış seçeneği tanımayacağını elbet ki bilemez. Annenin dünyası da (şefkat, hoşgörü, hatta sanat) bu duyarlıklı çocuğa, hele saldırganlığın yokluğundan ötürü, çok daha sevimli gelecektir. Ne var ki annenin dünyası (işte burada çocuğun seziş gücü yeltersiz kalır) bir yandan da boyun eğişin, ezilişin dünyasıdır çünkü anne, evliliği yalnızca kadının erkeğe boyun eğişi olarak gören otoriter bir erkeğe bağlıdır. Beri yandan annesinin dünyasına ayak uydurmamaya karar veren kız çocuğunu ele alacak olursak: onun tutumu, boyun eğici olanın rolünü alçaltıcı ve doğaya aykırı olduğunu sezinlediği için yadsımasından kaynaklanır. Gelgelelim kız bu rolü bir kez dışladıktan sonra Batı uygarlığının kendisine, ezici zorbanın rolünden başka rol seçeneği sunmadığını anlar Gene de bu gibi bir erkek ya da kız çocuğunun baş kaldırısı yadsınmaz bir güç ve onur belirtisi sayılmalıdır.

Beri yandan Dr. Taube şu soruyu da soruyor: Batılı «Karı Koca» genelde böylesi bir sömürü örneği olduklarına göre bu gibi başkaldırılara neden daha sık raslamıyoruz? Sonra da Dr. Taube bu tür başkaldırıları caydırıcı nitelikte olan iki ögeyi sıralıyor: 1) Herhangi bir ailede annenin (öğrenim ya da zeka noksanlığı v.b. dolayısıyla) babadan gerçekten aşağı düzeyde olması babanın buyurganlığını haklı gösterebilir, 2) çocukların zeka ve duyarlığının yavaş gelişmesi durumu kavramlarını önleyebilir. Burada dolaylı olarak belirtilen görüş şudur: eğer ba-

banın çok ilkel olmasına karşın anne daha incelmiş ama gene de ezikse, son derece duyagan ve ileri zekalı erkek çocuğun babadan gördüğü rolü ve ayni nitelikteki kız çocuğun da anadan gördüğü rolü, benimsemiyerek geri çevirmeleri hemen hemen kaçınılmazdır.

Ayni aile içinde nasıl olup da hem homoseksüel hem de heteroseksüel çocuk bulunduğu sorusuna gelince, Dr. Taube şu görüşü ileri sürüyor: toplumun her hücresinde rol ayrımı yönünde bir eğilim vardır. İşte bu yüzden kardeşlerden biri ana babanın çatışmasını üstlenerek öbür kardeşlere az çok tarafsız bir alan bırakabilir.

Gene de Dr. Taube başlangıçtaki eşcinsellik itkisini değerlendirdikten ve bunun devrimci niteliğini mimledikten sonra bu gibilerin gelenekselin dışında davranış modeli bulamadıklarını belirtiyor. Bu bakımdan Altman'ın, biseksüel davranış modellerinin noksanlığı yüzden biseksüel davranışa da seyrek rastlandığı konusundaki tezine katılıyor. Baskıcı babanın kusurlarını reddeden erkek çocuk, annesinden başka davranış modeli bulamadığı için onun gibi boyun eğici olmayı «öğrenmek» zorunda kalarak acı çekecektir. Sömürgenliği dışlayan, boyun eğici annesine benzemek istemeyen kız çocuğu da toplumsal baskılar yüzünden yavaş yavaş başka bir rol «öğrenmek» zorunda kalacaktır: sömürgen ve baskıcı babanın rolü.

Beş yaşla yeni yetmelik çağı arasında bu «değişik» çocuklar doğuştaki biseksüelliklerinin bir dalgalanmasını yaşayacaklardır. Ne var ki örneğin «erkeksileşen» kız çocuğu, babasıyla özdeşmesi yüzünden, cinsel yönden erkeklere eğilim duymakla birlikte, sıradan bir erkeğin isteyeceği edilgen oyuncak rolünü benimsemiyecektir. Bu yüzden tedirginlik duyacak ve anksietisini gidermenin tek çaresi olarak değişik bir rol benimseyecektir. Bu rol onun kadınlarla «oyun oynamasına» izin verecektir. Beri yandan «kadınsılaşmış» erkek çocuğu cinsel yönden kızlara eğilim duymasına karşın annesiyle özdeştiği için sıradan bir dişinin bekleyeceği gözüpek saldırgan rolünü benimsemiyecek, bu yüzden tedirginlik duyacak ve sonuç olarak ancak erkeklerle ilişki kurmasına izin veren değişik bir rol benimsiyecektir.

Eşcinsellerin büyük bir çoğunluğunu şu son yıllara kadar benimsedikleri taklitçi (hem de heteroseksüelliğin kusurlarını taklit eden) tutumu Dr. Taube işte böyle yorumluyor. Son yıllara kadar erkek eşcinsellerin ayırt edici özelliği uysallık, geleneklere bağlılık, her ne pahasına olursa olsun, hatta kendi dışlan-

malarını sürdürmek pahasına da olsa, barış ve dirlik sevgisi olagelmiştir. Dişi eşcinsellerin ayırt edici özellikleriyse çok tartışmacı, baş kaldırıcı, anarşist huyda, bir yandan da temelde düzensiz oluşlarıdır. Oysa bu tutumların ikisinin de kasıtlı değil de irade dışı olduğu kanıtlanmıştır. Bu irade dışı davranışları doğuran etken, çocukluk ve yeni yetmelikte heteroseksüel burjuva örneklerin, sonradan eşcinselliğin edinildiği noktada da burjuva homoseksüel örneklerin benimsenmesine yol açan yavaş ve uzun bir «beyin yıkama» sürecidir.

Eşcinseller konusundaki bu önyargı (ya da isabetli görüş) onları sınıfsal özgürleşme akımlarıyla siyasal eylemlerin dış sınırlarında bir yere getirip oturtmuştur. Sosyalist ülkelerin eşcinsellere karşı besledikleri güvensizliğin yankısı ayyuka çıkmıştır. Bunların büyük bölümü altmışlı yıllarda, kadın hakları akımının ortaya çıkmasıyla (Dr. Taube'ye göre ne mutlu ki) değişmeye başlamıştır. Bu akımın etkisiyle varılan yargılar, aslında erişilmez olmakla birlikte ısrarla öykünülen «güçlü erkek», «zayıf kadın» rollerini (eşcinsellerin gözünde) çürütmeye yaramıştır.

Bundan sonra kurulan eşcinsel özgürleşme cepheleri bunun kanıtlarından biridir.

Bölüm 12

— Günaydın...

— Günaydın... Valentin.

— İyi uyudun mu?

— Mmm...

— ...

— Ya sen, Valentin?

— Ne?

— Sen de iyi uyudun mu?

— Uyudum, sağol...

— ...

— Duydum, şimdi kahve dağıtıyorlardı, sahiden almıyacak mısın?

— Yok... güvenemiyorum ki.

— ...

— Kahvaltının yanında ne istiyorsun? Çay mı kahve mi?

— Sen ne içiyorsun, Molina?

— Ben mi, çay. Ama sen kahve istiyorsun hiç farketmez... inan, hiç. Sen ne istersen.

— Çok teşekkür ederim. Kahve lütfen.

— İlk sen çıkmak ister misin, Valentin?

— Sağol, evet, isterim.

— İyi...

— ...

— ...

— Neden kahve istedim biliyor musun, Molina?

— Yoo...

— Uyanayım da ders yapabileyim diye. Çok degil, şöyle bir kaç saat ama yoğun. Yeniden havaya girebileyim diye.

— Anlıyorum.

— ...Sonra, yemekten önce de bir güzel ara veririm.

— ...

— Molina... Nasılsın bu sabah, iyisin ya?

— İyiyim

— Karamsar değilsin artık, değil mi?

— Hayır, ama sanki başka dünyalarda gibiyim... hiç bir şey... düşünemiyorum.

— İyidir... kırk yılda bir.

— İyiyim canım... iyiyim.

— ...

— ...Konuşmaktan bile korkuyorum, Valentin.

— Konuşma öyleyse... Konuşmaya hiç gerek yok, ne de düşünmeye.

— ...

— ...İyiysen, mutluysan hiç bir şey düşünmemeye bak, Molina. Çünkü düşündüğün her şey seni gene karamsarlığa boğacaktır.

— Ya sen?.

— Ben mi? Ben de hiç bir şey düşünmeyeceğim. Çalışma yapacağım. Benim ilâcım budur.

— Neyin ilâcı? Pişmanlığın mı?

— Yok, ben hiç bir şeye pişman değilim.

— Senden bir ricada bulunabilir miyim... Çok ciddi olarak?

— ...

— Bugün ne olur hiç... hiç bir şey konuşmayalım... hiç bir şeyi tartışmayalım. Bir tek günlüğüne rica ediyorum.

— Böyle istiyorsun madem...

— Neden diye sormayacak mısın bana?

— Neden?

— Çünkü çok... mutluyum da ondan... gerçekten mutlu.. bu duyguyu... hiç bir şey bozmasın istiyorum.

— Böyle istiyorsun madem...

— Valentin... Çocukluğumdan bu yana hiç böyle mutlu olmamıştım, gibime geliyor. Anneciğim bana oyuncak falan alırdı hani, o günlerden beri.

— Bana bak, ne diyeceğim. Şöyle güzel bir filim düşün ...ben ders çalışmamı bitirince anlatırsın yemeğimiz pi şerken.

— Peki.

— ...

— Nasıl bir filim dinlemek istersin?

— Senin çok sevdiğin bir filim olsun, bu sefer bana göre filim düşünme.

— Ama ya sevmezsen?

— Yok, sen seviyorsan ben de severim, Molina, sevmesem bile.

— ...

— Susmasana. Demek istediğim, sen bir şeyi sevdiğin zaman ben de mutlu oluyorum çünkü sana bir şeyler borçluymuşum gibi geliyor. yok be, neler saçmalıyorum ben? Sen bana çok iyilik ediyorsun ben de gönül borcu duyuyorum sana. Senin herhangi bir şeyden zevk aldığını bilmek de... beni rahatlatıyor.

— Valla billa mı?

— Valla billa, Molina. Ben de neyi öğrenmek istiyorum, biliyor musun? Belki güleceksin ama...

— Söylesene..

— Öğrenmek istediğim, sahiden çok sevdiğin bir oyun-

cağını anımsıyor musun... annenin sana aldığı bütün oyuncakların... hepsinden daha çok sevdiğin biri.

— Bir taş bebek..

— Yapma yahu, inanmıyorum...

— ... Neden gülüyorsun bu kadar?

— Of, kapıyı hemen açmazlarsa donuma yapacağım...

— Ama neden gülüyorsun bu kadar?

— Çünkü... ay öleceğim.. ben de ne ruhbilimciymişim ya!

— Ne oldu?

— Hiç.. Acaba bu oyuncakla kendim arasında bir ilişki var mı diye merak etmiştim...

— Öğrenmeyi sen istedin..

— Kurşun asker falan olmadığından emin misin?

— Hayır, açık sarı saçları örgülü bir taş bebek, gözleri açılıp kapanıyordu, sırtında da bir Tirol kılığı.

— Ay, söyle şunlara da kapıyı açsınlar... Olamaz böyle şey,inanmıyorum...

— Senin odana düşmek şanssızlığına uğradığımdan bu yana, sanırım ilk olarak gülüyorsun.

— Hiç de değil.

— Gözüm çıksın, senin güldüğünü ilk olarak görüyorum.

— Yapma yahu, güldüm işte, kaç kereler... sana bile güldüm.

— Evet, ama hep ışıklar söndükten sonra. Filim dinlerken. Ekmek çarpsın, senin güldüğünü gözümle ilk görüyorum.

— Konu Meksikada geçiyor, kıyıda bir kent, iyice tropik bir yer. Balıkçılar tekneleriyle engine açılmaya başlamışlar bile, tan atmak üzere. Kulaklarına bir müziğin yankıları geliyor. Denizden görebildikleri tek şey göz kamaştıran bir villa, şıkır şıkır ışıklar içinde, sıram sıram şahane balkonlar nefis bir bahçeye bakıyor, yasemin dolu yollar, bir dizi palmiye, onların önünde de kumsal. Maskeli baloya çağrılmış olanların çoğu gitmiş. Orkestra çok ritmik bir melodi çalıyor, marakaslar bongolarla ama gene de ağır, güzel, bir çeşit habanera. Danseden bir kaç çift anca kalmış, özellikle bir çift dikkat çekiyor, gözlerindeki maskeleri henüz çıkarma-

mışlar. Ünlü Veracruz Mardi Grası nihayet sona ermekte, ne yazık ki güneş doğmaya başlıyor, Paskalya oruçlarının başlangıcı olan mübarek çarşambanın geldiğini haber veriyor. Maskeli çiftin şahane bir görünümü var, kadın bir çeşit çigan kılığı giymiş, servi boylu, karınca belli, saçı ortadan ayrılıp salınıvermiş, beline kadar iniyor, erkek desen aslan gibi, esmer, kapkara yan sakalları var, saç bir yana taranmış, dalga gibi, gür bir bıyık. Kadının minicik bir burnu var, dümdüz, profili de çok ince ama gene de kişilik belirtiyor. Alnına bir dizi para çekmiş, üstünde de bol kollu, bol bir bluz var, hani yakaları lastiklidir de sırasında bir omuz açık bırakılır, hatta iki omuz birden, hani şu çingene bluzlarından,bildin mi?

— Eh, şöyle böyle ama önemi yok, sen anlat.

— Beliyse daracık. Eteği desen...

— Yakasından ne haber? Ordan oraya sıçramasana.

— O yıllarda çok açık dekolteler modaydı, göğüslerin arasını da az buçuk görebilirdin ya memelerini balon gibi şişirip fırlatmazlardı öyle. Çok bir şey göstermezlerdi ama gene de bir fikir edinebilirdin, gerisini de daha çok senin düş gücüne bırakırlardı.

— Peki, ne kadarı gözüküyor yani? Çok mu az mı?

— Bir dolu, sırtındaki etek de kabarık mı kabarık, eşarplardan yapılma, hepsi şifon, değişik renklerde, dansettiği zaman da arada şöyle bir bacaklarını görüyorsun ama bir anlık, ce demesine. Erkeğe gelince, o bir domino kostümünü giymiş, yani siyah bir pelerinden ibaret, pelerinin altında da takım elbiseyle boyun bağı. Kadına diyor ki, bu orkestranın çalacağı son dans, yani artık maskelerini çıkarmanın zamanıdır. Ama kadın, olmaz diyor. Kendisi onun kim olduğunu, o da kendisinin kim olduğunu öğrenmeden bitmelidir gece, çünkü birbirlerini bir daha asla görmeyeceklerdir. Fevkalade bir raslantı olmuştur ama bu yalnızca tek bir karnaval gecesidir, hepsi bu. Erkek direnerek maskesini çıkarıyor, harika yakışıklı bir tip, kadına yeni baştan diyor ki, ben ömür boyu seni bekledim, şimdi senin kaçıp gitmene izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun, diyor. Ve de kadının par-

mağındaki yüzüğün şahane taşına bakarak bu yüzük bir anlam taşıyor mu, diye soruyor, ciddi bir nişan falan gibi. Kadın da, evet diyor, sonra, beni dışarda, otomobilde bekle, ben tuvalete gidip makyajımı tazeliyeyim, diyor. İşte kader saati çalmıştır çünkü adamcağız dışarı çıkıp beklemeye başlıyor, bekliyor, bekliyor ama kadın gelmiyor. Derken Meksikanın başkentine geçiyoruz. Meğer bizim çocuk büyük bir gündelik akşam gazetesinde muhabir olarak çalışıyormuş. Ayy, dur biraz! Sana anlatmayı unuttum, dansettikleri sırada kadın orkestranın çaldığı melodi ne güzel, yazık ki müziğin sözleri yok, demişti, çocuk da o zaman kendisinin biraz şairliği olduğunu söylemişti. İşte bir gün öğleden sonra çalıştığı gazetenin bir odasında otururken, burası da tam bir tımarhane ha, giren çıkan belli değil, neyse işte çocuk birilerinin okkalı bir iskandalle ilgili bir yazı hazırladıklarını görüyor, ortada bir dolu fotoğraf falan çok ünlü, bir aktris-şarkıcıyla ilgili. Bu kadın bir süre önce sahnelerden çekilmiş, şimdi de inanılmaz derecede kudret sahibi bir iş adamıyla bir yere kapanmış, gizli bir yaşam sürmekteymiş, adam da bir çok önemli kişilerin bile korktuğu bir kodamanmış, yarı-mafia bir tip ama adı hiç bir yerde anılmazmış. Çocuk ortadaki fotoğraflara baktıkça düşünmeye başlıyor: bu soluk kesecek güzellikteki kadın, mesleğe şov sahnelerinde başlamış, sonra çok başarılı bir dram oyunculuğunu geliştirmiş, ama kısacık bir süre için çünkü birden, durduk yerde sahneden elini eteğini çekmiş... işte neyse, bu kadın gazeteciye son derece tanıdık geliyor, sonra resimlerin birinde onun şampanya kadehini tutan eli gözüne çarpıyor... son derece az bulunan bir değerli taş... artık hiç kuşkusu kalmamıştır. Dünyadan habersizmiş numarası yaparak ortadaki iskandalin boyutlarını öğrenmeyi başarıyor, denilene göre durum ortaya çıkınca müthiş bir heyecan yaratması yüzdeyüzmüş, şöyle bir kaç fotoğraf daha gerekliymiş, kadının adresini de görüyor, bir yolunu bulup adresi alıyor sonra onun evine gidiyor. Gidiyor ki ağzı bir karış açık kalıyor çünkü kadının üstünde tek bir siyah tül neglije! Oturduğu yer ültra modern bir apartıman dairesi, gizli lambalar ortalığı yaygın bir aydınlık serpiyor,

öylesine ki ışığın nerden geldiğini çıkartamıyorsun. Her yer de beyaz tafta: perdeler tafta, kanepeler tafta, pufla tafta, bunlar yuvarlak da ayakları olmayan cinsten. Kadın divanda oturup bizim çocuğu dinliyor. Çocuk ortada dönenleri bir bir anlatıyor ona, fotoğrafları ortadan kaldırmaya söz veriyor, hazırlanan yazının da hiç bir zaman yayımlanmamasını sağlayacaktır. Kadın ona milyon teşekkürler ediyor. Gazeteci, bu altın kafesinizin içinde mutlu musunuz, diye soruyor. Kadın önce, böyle konuşmanızı istemiyorum, diyor, sonra gerçeği anlatıyor ona: nasıl, tiyatro yaşantısının müthiş mihnetinden yılmış da, en tepeye tırmanmayı başarmış olmasına karşın, bu adamın sözlerine kanmış, ama iyi bir insan sanıyormuş onu. Akıl almaz derecede zengin olan bu adam onu dünyanın çevresinde uzun bir yolculuğa çıkarmış, ne var ki geri döndüklerinde kıskançlığı giderek artmaya başlamış, sonunda onu kendi evinde bir tutsağa çevirerek kertelere gelmiş. Kadıncağız bütün gün hiç bir iş yapmamaktan kısa zamanda usanmış, izin ver sahneye çıkayım, demiş ama adam onun bu isteğini geri çevirmiş. O zaman gazeteci, ben senin uğruna her şeyi yapmaya hazırım, öteki adamdan korkum yok, diyor. Gelgelelim, işte, kadın gözlerini dikip bakıyor ona, orda, divanda oturduğu yerden, sonra eline bir sigara alıyor. Çocuk gidip yakıyor sigarayı, sonra onu öpüyor. Kadın bir an içinden gelen bir duyguya kapılarak doluyor kollarını onun boynuna, sana ihtiyacım var, diyor... O zaman çocuk, benimle gel, diyor. Ama kadın öyle korkuyor ki bunu yapamıyor. Çocuk, ödleklik etme, diyor çünkü elele verdiler mi dünyanın öbür ucuna bile gidebilirler. Kadın biraz zaman istiyor, bir kaç gün bir şey, çocuk ya şimdi ya hiç, diye diretiyor. Kadın, öyleyse sen git, diyor. Çocuk, olmaz, seni almadan gitmiyorum diyor, kolundan tutup sarsalıyor, onun korkularını silkip atmak için. O zaman kadın silkeleniyor ama çocuğa karşı bir tepki oluyor bu, bütün erkekler, hepiniz, birbirinize benziyorsunuz, diyor, dilediğiniz gibi kullanabileceğiniz bir eşya değilim ben, diyor, kendi kararını kendisi verecektir. O zaman gazeteci de onu bir daha görmek istemediğini söyleyip hışımla kapıya yöneliyor. Öfkeden ku-

duran kadın, bekle bir dakika, deyip odasına gidiyor, elinde bir deste kağıt parayla dönüp geliyor, bu da senin o yazıyı ortadan kaldırmakla bana yaptığın iyilik için, diyor. Çocuk parayı yere, onun ayakları dibine çarptığı gibi çekip gidiyor. Ne var ki sokağa çıktığında böyle öfkesine kapıldığı için pişman oluyor. Ne yapacağını bilemiyerek bir kaç kadeh bir şeyler içmek için bir bara giriyor. Burda, yoğun bir duman tabakası arasından seçebildiğimiz tek şey piyano başındaki kör adam, çaldığı da hani onların Mardi Gras balosunda dansettikleri ağır mı ağır, hazin mi hazin tropik melodisi. Çocuk içiyor, içiyor, derken başlıyor bu melodi için sözler yazmaya, bir yandan kadını düşünerek, sonra şarkıyı okumaya başlıyor çünkü çocuk aslında şarkıcı yani filmin erkek kahramanı, yani gazeteci olan: «Ne çıkar sen... tutsak da olsan!... Yalnız kaldığında... gönlün fısıldadıkça... Beni sevdiğini.» Dur bakayım, arkası nasıldı? Arada bir kaç satır var, sonrası şöyle: «Gölge yağar gözlerinden, gülüşün hüzün dağıtır, dudakların... hiç unutamadığım o... yalancı dudakların... sorarım kendi kendime, gönlümün en derin köşelerine, yakıcı öpüşleriyle o taptığım dudaklar... o taptığım dudaklar...» Sonrası nasıldı? «Hâlâ yalancı mı diye..» gibilerden birşey. Sonrası da şöyle: «Kara yazgımızın o karanlık çiçekleri... aramızda bir dikenli çit gibi, ama bir gün gelecek sen benim olacaksın, sonsuza dek... yalnız benim...» O boleroyu hatırlıyor musun?

— Yoo, sanmıyorum. Bilmem... Sonra?

— Ertesi gün gazetede çocuk herkesin kadınla ilgili yazıyı bulmak için nasıl çırpındıklarını görüyor ama bulamıyorlar. Besbelli bir şey çünkü bizimki alıp çekmecesine kilitlemişti. Bir şey bulamadıklarına göre yazı işleri müdürü konuyu toptan unutmaya karar veriyor çünkü onca materyeli yeni baştan bulup bir araya getirmek hemen hemen olanaksız. Bizimki derin bir soluk alıyor, ufak bir duraksama geçirdikten sonra da... kadının numarasını çeviriyor. Rahat edebilirsin, diyor ona, çünkü yazı artık bir daha hiç basılmıyacaktır. Kadın teşekkür ediyor, o da dün söylediği herşeyden ötürü özür dileyip onu gene görmek istediğini söylüyor, şu saatte, şurda

buluşalım diyor. Kadın da kabul ediyor. Çocuk patrona işten erken çıkabilir miyim, diye soruyor, patron da istersen şimdi çıkabilirsin, diyor, bir kaç gündür zaten çok yorulmuş gibi bir halin var, diyor. Bu arada kadın da sokağa çıkmak için hazırlanmakta. İki parça, siyah bir takım giymiş, hani o yıllarda giyerlerdi ya, kelimenin tam anlamıyla şık bir kostüm, vücuda sımsıkı oturmuş, altta bluz yok, yakada elmas iğne, şapkada beyaz tül, başının arkasında bir beyaz bulut gibi. Saçları da topuz yapılmış. Eldivenlerini bile eline geçirmişken, şapkaya uysun diye beyaz, birden bu randevuya gitmekteki tehlikeyi düşünüp duraksar. Kodaman, orta yaşlı, kır saçlı, ellisinde falan olmalı, az buçuk kilolu ama erkek olarak pekâlâ, ağzı burnu yerinde bir tip, kadına sorar, nereye kaçıyorsun böyle, diye. O da alışverişe, der, adam onunla birlikte gitmeyi önerir, kadın ona canının sıkılacağını söyler, çünkü kumaş falan seçecektir. Kodaman kuşkulanmış gibi bir bakıyorsa da kadını açıkça suçlamıyor. Kadın da, suratını asmaya hakkın yok, diyor ona çünkü onun her istediğini yerine getirmektedir, sahneye, radyoya dönmek fikrinden bile caymış değil midir? Ama basit bir alışverişe çıktığı zaman bile böyle bir bakışla karşılaşmaya da doğrusu hiç gelemez. O zaman kodaman da kadına, git, istediğini al, diyor, ne var ki eğer bir gün onun yalanını yakalarsa.. öcünü ondan almıyacaktır, hayır, onsuz yaşıyamıyacağını çok iyi bilmektedir çünkü, gelgelelim ona yaklaşmaya cüret eden adamdan alacağı öç çok acı olacaktır. Kodaman çıkar gider, birkaç dakika sonra kadın da çıkar ama şöföre ne diyeceğini bilemez çünkü kodamanın savurduğu göz dağı hâlâ kulaklarında çınlamaktadır: «Sana yaklaşmaya cüret eden adamdan alacağım öç çok acı olacak.» Bu arada gazetecimiz de lüks barın birinde kadını beklemekte, gözlerini kapıdan ayıramıyor ama artık onun gelmiyeceğini sezinlemeye başlamıştır. Bir viski daha ısmarlıyor, duble. Bir saat daha geçiyor, iki saat geçiyor, çocuk iyice zom olmuştur, artık, gene de belli etmemeye çalışıyor, ayağa kalkıyor, dimdik, bardan dışarı çıkıyor. Gazeteye dönüp masasına oturuyor, çırak çocuğa da, git bana iki bardak kahve getir, diyor. Herşeyi

unutmak çabasıyla çalışmaya veriyor kendini. Ertesi gün her zamankinden erken geliyor, yazı işleri müdürü çok seviniyor onu görünce, omzuna vuruyor böyle erken geldiği için çünkü önlerinde çetin bir gün uzanmaktadır. Çocuk kendini işine gömüyor, yazdığı yazıyı erkenden bitirip şefe götürüyor, şef de yazıyı çok beğenip çocuğu kutluyor, istersen çıkıp gidebilirsin, diyor. Çocuk da çıkıyor, gel diyen bir muhabir arkadaşıyla bir şeyler içmeye gidiyor, ilkin gelmem, diyorsa da öbürü üstleyince... ama dur, yok, yok patron oluyor ona bir şeyler içmeyi öneren, hem de oracıkta, özel çalışma odasında çünkü bizim çocuk o günün problemini çözmüş ki bu, hükümetin üst katlarındaki bir yolsuzluğa ilişkin bir yazıdır, patron da bunu kutlamak istiyor. Efendime söyleyim, bir kaç kadeh parlattıktan sonra çocuk sokağa çıkıyor, içi kararmıştır çünkü viski içmek ona efkar verir, işte böylece kendi de ne yaptığını pek bilmeden kendini kadının evinin önünde bulur. Kendini tutamıyarak gider, kapıyı çalar. Hizmetçi kız sorar: kim o? Çocuk da evin hanımıyla konuşmak istediğini söyler, saat o sırada tam beş, kadın da kodamanla çay içmekte, kodaman ona müthiş pahalı bir sürpriz getirmiş, bir zümrüt gerdanlık, dün çıkardığı olaydan ötürü özür dilemek için. Kadın hizmetçiye, evde olmadığımı söyle, diyorsa da çocuk içeriye dalmıştır bile. O zaman kadıncağız durumu idare etmek için kodamana o yazı olayını anlatıyor, gazeteciye teşekkür ediyor, kodamana onun para almayı kabul etmediğini söylüyor, durumu kurtarmak için başkaca ne diyeceğini de bilemiyor. Gelgelelim, beriki gazeteci çocuk onun kodamana sokuluşunu görünce tepesi atarak onlardan tiksindiğini söylüyor, sizden tek istediğim beni temelli unutmanızdır, diyor. Ne kadın ne de kodaman söyleyecek tek söz bulamıyor, gazeteci de çıkıp gidiyor ama masanın üstüne bir kağıt bırakıyor: onun için yazmış olduğu şarkı sözleri. Kodaman dik dik kadına bakıyor, kadının gözleri şimdi yaşla dolmuş çünkü gazeteciyi seviyor ve bunu artık yadsıyamıyor, hele kendi kendine, zaten en kötüsü de böylesidir. Kodaman yiyecek gibi bakıyor onun gözlerinin içine, bu gazeteci parçasına karşı beslediğin duyguları açıkla ba-

kalım, diyor. Kadın yanıtlıyamıyor, boğazına bir yumru tıkılmış, gelgelelim adamın suratının nasıl kıpkırmızı kesildiğini görüyor, o zaman, çaresiz, bir yolunu bulup yutkunuyor ve de o gazeteci parçası benim için bir hiçtir, diyor, onu o gazete yazısı dolayısıyla tanıdım, diyor. Kodaman da ona gazetenin adını soruyor: bu onun mafiayla olan bağıntılarını amansızcasına soruşturan gazetedir, kodaman bunu öğrenince gazetecinin de adını sorar ki bir yolunu bulup ona rüşvet verebilsin. Ne var ki onun gerçekte çocuktan öç almak istediğini sanarak dehşete kapılan kadıncağız... çocuğun adını vermeyi reddeder. Bunun üzerine kodaman yanağına elinin bütün ağırlığıyla bir şamar patlatarak onu yere yıkar, sonra çeker gider. Kadıncağız orda yığılır kalır, sahici ermin kürkten yapılma halının üstünde, erminin kar gibi beyazlığı üstünde saçlarının kuzgun karası ve yıldız gibi ışıldayan göz yaşları... kadın başını kaldırınca... hani o tafta puflardan birinin üstünde... bir kâğıt görüyor. Kalkıyor, uzanıp alıyor ve okuyor... «Ne çıkar sen tutsak da olsan, yalnız kaldığında gönlün fısıldadıkça... beni sevdiğini. Kara yazgımızın o karanlık çiçekleri... aramızda bir dikenli çit gibi, ama bir gün gelecek sen... benim olacaksın, sonsuza dek, yalnız benim...» Ve de kâğıdı avcunda sıkarak kalbine bastırıyor, bu kalp de avcundaki kâğıt parçası kadar burkulmuş, örselenmiştir, varsan baksan, belki daha bile çok.

— Sen filmi anlat.

— Çocuğa gelince, mahvolmuştur, işe dönmez, bardan bara gezmeye başlar. Gazetedekiler onu ararlarsa da bulamazlar, telefon ederler, çocuk yanıtlar ama telin öbür uçunda patronun sesini duyunca telefonu hemen kapar. Günler geçer, ta ki bir gün birden çocuk kendi çalıştığı gazetede yeni bir yazı dizisinin ilânını görür: artık sahne hayatından elini eteğini çekmiş olan ünlü bir yıldızın özel yaşamına ilişkin bir yazı. Çocuk öfkeyle zangırdar. Gazeteye gider, saat geç olduğundan her yer kapalıdır. Gece bekçisi hiç bir şeyden kuşkulanmadan onu içeri alır. Çocuk eski odasına gider, masasına başka bir muhabir vermek için bütün çekmecelerini açmış olduklarını görür, gizlediği materyalleri böylece bul-

muşlardır. O zaman çocuk matbaaya gider, matbaa oradan hayli uzaktır, bu yüzden bizimki oraya varana kadar sabah olur, o da akşam gazetesinin baskıdan çıkmaya başlamış olduğunu görür. Böylece çaresizlik içinde eline bir çekiç geçirdiği gibi başlar makinaları kırmaya, bütün baskıyı berbat eder çünkü mürekkepler her şeylerin üstüne saçılır, her şey ama her şey mahvolur. Zarar ziyan yüz binlerce peso'luktur, senin anlıyacağın resmen sabotaj. Çocuk kentten kaçar, sendikadan da atarlar onu yani artık ömrü billah bir daha gazeteci olarak çalışamıyacaktır. Bir içki aleminden öbürüne sürüklenerek günlerden bir gün anılarının peşinde bir kumsala gelir: Veracruz. Limanın hemen dibinde, denize bakan adi bir meyhanede bir orkestra, hani çubuklardan yapılmış masa gibi bir çalgı çalıyorlar.

— Ksilofon.

— Valentin, senin bilmediğin yok... Nasıl bilebiliyorsun bunların hepsini?

— Sen anlatsana. Ne olduğunu merak ediyorum.

— Peki, işte bu çalgıyla çok hazin bir şarkı çalıyorlar. Çocuk da çakısıyla masaya bir şeyler kazıyor, masanın üstü zaten çakıyla kazılmış şeylerle dolu, yürekler, isimler, arada ayıp sözler de var, çocuk da çalınan şarkıya sözler uyduruyor, bir yandan da söylüyor. Şarkı şöyle: «Sana aşkı överlerken, aşkın büyüsünü... güneşi vadederlerken, ayı ve yıldızları... beni düşünsen bile... adımı anma! Olur a... dudakların belki anımsar aşkın... ne olduğunu.. Ve sana sorarlarsa geçmişinden sorular, yalan söyle, de ki ben, geliyorum çok uzak bir dünyadan...» Derken çocuk kadını hayalinde canlandırmaya başlıyor, derken elindeki konyak bardağının dibinde resmen görür gibi oluyor, kadın orada dönüp dalgalanıyor ve sonunda normal boya gelerek o sefil meyhanenin içinde salınmaya başlıyor, çocuğa bakarak şarkının geri kalanını tamamlıyor.. aşk nedir bilmiyorum, hicran nedir blimiyorum, ömrümde hiç ağlamadım... gibilerden bir şey.. Bu kez çocuk ona bakarak şarkıya başlıyor, meyhanadeki o ipsiz sapsızların orta yerinde, ama o serseriler öyle sarhoş ki

hiç bir şey görmüyor, duymuyorlar, çocuk kadına diyor ki, her nereye gitsem senin aşkını söylüyorum, sihirli bir rüya gibi, kız da karşılığında diyor ki sitemlerini unut, hiç kimseye söyleme, kalbini kıran şeyin ayrılık olduğunu, sonra çocuk kadının masada, yanıbaşında oturan saydam hayalini okşayarak diyor ki:... Ve bana sorarlarsa geçmişimden sorular, yalan söyleyeceğim, diyeceğim ki ben, geliyorum çok uzak bir dünyadan... Sonra ikisi yaş dolu gözlerle birbirlerine bakarak adeta bir düetto söylüyorlar ama alçacık bir sesle, fısıltı gibi, «... aşkta zafer tattım ben, hicranı altettim ben... ömrümde ağlamadım...» Çocuk gözlerini siliyor, erkek olduğu halde böyle ağlamaktan utanıyor çünkü zaten artık çevresini de açıkça görebilmektedir, kadının orda olmadığını da söylemeye gerek yok. Umutsuzluk içinde kadehi alıp ışığa tutar, dibinde gördüğü tek şey kendi izdüşümüdür, saç baş perişan, o da kadehi var gücüyle masaya çarpıp paramparça eder...

— Neden sustun?

— ...

— Başlama ağlamaya..

—....

— Allah kahretsin! Bu gün burada mutsuzluk olmayacak dedim ben, öyleyse olmayacak!

— Şarsmasana beni öyle...

— Çünkü bugün dışarısını içeri almıyoruz.

— Korkuttun beni.

— Sakın efkarlanmak yok, korkmak da yasak... Bu sabah yemin ettim, sana bütün çirkinlikleri unutturacağım, kara kara düşünmene izin vermiyeceğim. Sözümde duracağım da, namussuzum. Hiç değilse şu bir tek gün için ...namussuzum, izin vermiyeceğim senin kara kara düşünmene...

Bölüm 13

— Acaba dışarısı nasıldır bu gece?

— Kim bilir? Soğuk değil ama rutubetli olsa gerek. De-

mek ki hava bulutludur, Molina, bulutlar alçaktadır büyük bir olasılıkla, sokak lambalarının ışığını kesip sonra gene yere yansıtacak kadar alçak.

— Mmm... olabilir.

— Sokaklar da ıslak ıslak, hele arnavut kaldırımları, yağmur yağmıyorsa bile, uzaklarda da hafif bir sis.

— Valentin... nemli hava sinirlerimi bozar benim çünkü her yanımı kaşındırır ama bu gece öyle değil.

— Ben de çok iyiyim.

— Yemek ağır gelmedi ya?

— Hayır yemek çok...

— Maşallah, hiç bir şey kalmamış...

— Suç bende Molina.

— İkimiz de suçluyuz, her zamankinden çok yedik.

— Son paketi aldığın ne kadar oluyor?

— Dört gün. Neyse, yarın için biraz peynirle ekmeğimiz var, biraz mayonez...

— Portakal marmeladı var. Pastanın yarısı duruyor. Guava ezmesinden de biraz kaldı.

— Başka bir şey yok mu, Valentin?

— Var, bir parça meyva şekerlemesi. Senin kendine ayırdığın bir parça kabak.

— Yemeye kıyamıyorum, öyle güzel ki. Ama yarın ikiye bölüşürürz.

— Olmaz, o senin.

— Yok, yarın elimiz mahkum, buranın yemeğini yiyeceğiz, üstüne tatlı olarak da kabak şekerlemesini yeriz.

— Yarın tartışalım bunu.

— Mmm, şimdi ben de bir şey düşünmek istemiyorum. Valentin. Bırak, biraz aylaklık edeyim.

— Uykun mu var?

— Yok, iyiyim. Huzurlu hissediyorum kendimi... Yok, huzurludan öte... ama söylersem saçma bulup bana kızma. Gerçekten mutluyum.

— Öyle olması gerekir.

— Gerçekten mutlu olmanın güzel yanı da ne biliyor musun, Valentin?.. Temelli böyle olacak sanıyorsun, bir daha

mutsuz olmayacakmışsın gibi geliyor.

— Ben de çok iyi hissediyorum kendimi. Şilte dedikleri şu boktan mukavva parçası bile sıcacık, rahat geliyor, bu gece iyi uyacağımı biliyorum.

— Benim içim öyle sıcacık, rahat ki şimdi, Valentin, işin güzel yönü bu. Kafam da sanki bomboş, hayır, kafam sanki ılık bir sisle dolu. Sanki bütün varlığım ılık bir sisle dolu... Böyle şeyler söylediğim zaman canını sıkıyor muyum?

— Yoo.

— Sanki bambaşka biriyim, ne erkek ne kadın, öylece bir insan, içimde bir duygu, sanki... sanki şey olmuşum...

— ... tehlikeden kurtulmuş.

— Evet, aynen öyle, sen nerden bildin?

— Çünkü benim duyduğum his de bu.

— Neden böyle hissediyoruz, dersin?

— Bilmem ki...

— Valentin...

— Ne?

— Sana bir şey söylemek istiyorum... ama gülme.

— Söyle.

— Şu günlerde uykuya daldığım zaman, bir daha uyanmamak istiyorum. Evet, annemi düşününce üzülüyorum elbet, onun yapayalnız kalacağını.. ama hayatta yalnız olsam bir daha hiç uyanmamak isterdim. Öylece esip geçen bir düşünce falan da değil. İnan bana, tek arzum ölmek.

— Önce bana filmi anlatıp bitireceksin.

— Üf, daha çok var. Bu gece bitiremem, orası kesin.

— Şu son günlerde her akşam birazcık anlatsan bu akşam bitmeli olurdu. Neden içinden gelmedi anlatmak?

— Bilmem.

— Unutma, bana anlatacağın son filim olabilir bu.

— Olabilir ya, Allaha kalmış artık.

— Uyku saatinden önce birazcık anlatsana.

— Sen yorulmaya başlayınca keseriz.

— Peki, Nerde kalmıştık?

— Hani çocuk o sefil meyhanede şarkı söylüyordu, içtiği tequila bardağının dibinde gözüken sevgilisine söylüyordu.

— Tamam, sonra da birlikte şarkı söylüyorlar. Bu arada kız... O kodamanı bırakmıştır artık, o biçim bir yaşam sürmekten utanç getirmiş, gene mesleğine dönmeye karar vermiştir. Bir gece kulübünde şarkı söyleyecektir, bu gece de ilk gecesidir. Kızcağız çok heyecanlı, diken üstünde, çünkü o gece yeniden seyirci karşısına çıkacak, öğleden sonra da son prova var. Kız her zaman giydiği türden uzun bir esvapla ortaya çıkıyor, askısız bir elbise, üstü vücuduna iyice oturmuş. karınca bel, inanılmaz bollukta etek, baştan aşağı siyah payetlerle işlenmiş. Payetler sanki için için ışıyor. Saçı iyice sade, ortadan ayrılıp omuzlara dökülmüş. Piyanoda bir adam, dekor dersen yalnızca beyaz taftadan bir perde, tafta kurdeleyle tutturulmuş, çünkü kız nereye giderse gitsin çevresinde taftanın serin parıltısını istiyor, bir yandan da sözüm ona beyaz mermerden bir eski yunan sütunu, piyano da beyaz, ufak bir kuyruklu piyano, piyanist dersen siyah farklar içinde. Gece kulübünde kaç kişi varsa harıl harıl çalışıyorlar, masalar yerleşiyor, yerler cilalanıyor, çiviler çakılıyor, ne var ki kız gözüktüğünde, piyanoda bir kaç açılış notası duyuyoruz tabii, herkes susup elindeki işi bırakıyor. Kız da şarkısına başlıyor.. dur, öyle değil, daha başlamıyor, önce piyanoda o bir kaç başlangıç notası, sonra geriden belli belirsiz bir marakas ritmi, kız bakınca kendi ellerinin titrediğini görüyor, gözleri yumuşacık bir sevecenlikle doluyor, sahnenin önündeki süflörden bir sigara alıyor, sonra o Grek sütununun yanındaki yerine geçiyor ve kalın gene de ahenkli bir sesle şarkının girişini söylemeye başlıyor, konuşur gibi adeta, bir yandan da gazetecisini düşünmektedir. «Gözden ırak, gönülden de ıraktır, derler ya... hiç de değil, inan... Seninle geçirdiğim en son andan bu yana... gönlümde yalnız hicran...» Buraya gelince görülmeyen orkestra var gücüyle ona katılıyor, o da olanca sesiyle haykırıyor: «Sen... sen mi çaldın, senin için gönlümde gizlediğim sevdayı... Sen miydin?... Sen... sen mi aldın gözlerinle, senin için gözlerimde yaşattığım dünyayı... senin için.. se.. nin, senin için...» Burada yalnızca orkestra için kısa bir pasaj var, kız ölçülü adımlarla orta yere yürüyor sonra topuğunun üstünde dönerek

olanca sesiyle yeniden haykırıyor: «Nasıl bırakıp gittin... aşkımın yangınını... gönlümün vadettiği... sevda sarhoşluğunu... Şimdi uzağa kaçtın ama bir gün gelecek... pişman olacaksın... Reddettiğin aşk için... çocuk gibi... ağlayacaksın.»

— Dinliyorum, devam et.

— İşte, kızcağız şarkının sonuna gelince sanki tümden kendi içine gömülmüştür, herkesten bir alkış kopar, yani orada çalışanlardan, salonu akşam için hazırlıyorlar ya. Kız da mutluluktan uçar gibi makyaj odasına gidiyor, çünkü düşünüyor ki çocuk onun gene çalıştığını öğrenecek, yani... artık kodamanla birlikte olmadığını anlayacak. Gelgelelim onu feci bir sürpriz beklemekte. Kodaman meğer bütün gece kulübünü satın almamış mı? Hem de kızın sahneye çıkmasına fırsat vermeden hemen kapatılmasını buyurmamış mı? Bu yetmezmiş gibi bütün mücevherleri için haciz kararı da var çünkü kodaman kuyumculara rüşvet yedirmiş, onlar da takıların hiç birinin parası ödenmemiş ayaklarına yatmışlar, falan fıstık. Kız derhal anlıyor ki kodaman onun çalışmasını engellemeye, dünyasını başına yıkmaya karar vermiştir, kız ona dönsün diye, besbelli. Ne var ki kız moralini bozmuyor, menejerine diyor ki, şöyle iyi bir kontrat önerisi çıkana dek ne iş bulursan al, diyor. Bu arada gazeteci çocuksa Veracruz'dadır, parasının suyunu çektiğini görür, bir iş bulup çalışmak zorundadır. Artık muhabirlik yapamaz çünkü sendika onu kara listeye almıştır, başka işlere gelince, kim iş verecek ona, tavsiye mektubu falan olmadan, sürekli içki zıkkımlanmaktan suratı süngere dönmüş, sırt baş desen dökülüyor. Sonunda bir kereste fabrikasında ağır işçi olarak bir iş bulup bir kaç gün çalışıyor ama gücü kuvveti yok artık, içki bünyesini tümden çökertmiş, iştah miştah kalmamış, yemek bile yiyemiyor. Bir gün yemek saatinde bir başka işçi birazcık bir şeyler yesin diye üsteliyor ama çocuk lokmalarını yutamıyor bile, onun tek duyduğu şey susuzluktur, hep susuzluk. İşte o gün öğleden sonra yığılıp kalıyor. Hastaneye kaldırıyorlar onu. Ateşi yükselince kendini yitiren çocuk kızın adını sayıklıyor. Arkadaşı olan işçi onun kâğıtlarını karıştırıp kızın adresini bulmaya çalışıyor, Mexico City'de bu-

lup telefon ediyor. Tabii kız artık o lüks apartımanda oturmuyor ama çok iyi yürekli olan kahya kadın ona haber salıyor, kız şimdi ucuz bir pansiyonda kalmaktadır. Kız derhal Veracruz'a gitmeye kalkışıyor ama işte şimdi işin en zor yanıyla karşı karşıyadır: kısacası yol parası yok. Pansiyon sahibi de iğrenç herifin teki, yaşlı, şişko, gene de kızcağız ondan ödünç istiyor, herif, vermem diyor. O zaman kızcağız ona sırnaşmaya başlıyor, pis hayvan da o saat diyor ki peki, ben sana ödünç para veririm ama karşılığında sen de bana... nokta, nokta. Sonra herifin kızın odasına girdiğini görüyoruz ki kız o zamana dek buna hiç izin vermediydi. Bu arada gazeteci çocuğu sorarsan hastanede yatıyor, derken yanında bir rahibeyle doktor içeri giriyor, hastanın başucundaki çizelgeye bakıyor, çocuğun nabzını yokluyor, gözlerinin aklarına falan bakarak tedaviye iyi cevap verdiğini bildiriyor ama çok bakıma ihtiyacı olduğunu da söylüyor, artık alkole payda dos, bir dolu sağlıklı besin, bir de dinlenme. Çocuk da içinden, elbette, diyor, bundan kolay ne var... çünkü iyice sıfırı tüketmiştir ya... derken apansız, koridorda, koğuşun ta karşı ucunda beliren rüya gibi silueti seçiyor. Kız bütün hastaları gözden geçirererek yavaş yavaş ona yaklaşmaktadır, bütün hastalar da hayal görmüş gibi kıza bakıp kalıyorlar. Kız çok sade giyinmiş gene de göz alıyor, tepeden tırnağa beyazlar içinde, sade gene de dalga dalga bir elbise, saçı ensede bağlanmış, üstünde tek bir takı bile yok. Doğal bir şey çünkü elinde hiç takı kalmadı ki, gene de gazeteci çocuk için bu çok özel bir anlam taşıyor, çünkü kızın artık kodamanla daldığı o lüks bataklıktan kurtulmuş olduğunu simgeliyor. Kız çocuğu görünce gözlerine inanamıyor, içki onu öylesi değiştirmiştir, kızcağızın gözleri yaş doluyor, işte tam o sırada da doktor çocuğa artık hastaneden çıkabileceğini söylüyor, o da gidecek yeri olmadığını söylerken kız, hayır, var diyor, çünkü bahçeli şipşirin bir ev bulmuştur, bakla sofa nohut oda, kendi halinde bir yer ama hindistan cevizlerinin gölgesinde ve de tuzlu deniz rüzgârlarının esintisinde. Böylece elele bu eve gidiyorlar. Veracruz banliyölerinin hemen dışında, nerdeyse kent dışı bir yer. Çocuk zayıf düşmüş, halsizdir, bu

yüzden kız onun yatağını hazırlıyor ama o, bahçedeki hamakta dinlenmeyi yeğlerim, diyor, küçük evin yanındaki iki palmiye ağacının arasına gerili bir hamak duruyor çünkü, çocuk buraya uzanıyor, elele tutuşmuşlar, gözlerini birbirlerinden ayıramıyorlar, çocuk diyor ki onunla birlikte olmanın mutluluğu sayesinde az zamanda iyileşip güzel bir iş bulacak, ona yük olmayacak, ama kız, sen tasa etme, diyor, biraz birikmiş parası olduğunu söylüyor, tam iyileşmeden çalışmana izin vermem, diyor, hiç konuşmadan, tapınan gözlerle birbirlerine bakıyorlar, uzak balıkçı şarkılarının yankıları kulaklarına geliyor, telli sazların tatlı ezgileri, hafif, uçucu, öyle ki bilemiyorsun çalınan gitar mı, arp mı, Çocuk da, adeta fısıldayarak bu ezgiye göre bir şiir döktürmeye başlıyor, şarkı söyler gibi değil de konuşur gibi, tempo çok ağır, o uzaklardaki sazlarda çalınan ezginin temposunu izliyor: «...Sen benim canımdasın.. ben senin canındayım... Artık acılar dindi... hicrana paydos dendi... Sakin ol, mutluluğum.. sakın kimse bilmesin.. içimden taştığını bu yaşam sevincinin... bu sevdanın... Mutluyum şimdi... sen de mutlusun... seviyorum... seviyorsun... Unut artık geçmişi... hayat bugün başlasın.. Bugün en mutlu günüm... Çünkü az önce gördüm... Beni sevdiğin için... döktüğün gözyaşını.»

— Durma.

— Günler geçiyor, çocuk adamakıllı iyileşmiş, ne var ki içi rahat değil çünkü kız her gece şarkı söylediği lüks otele onun gelmesine bile izin vermiyor, hatta kapıya kadar götürmesine bile. O da... ucun ucun kıskançlık içini kemirmeye başlıyor. Kıza soruyor, senin gibi bir vedet atraksiyon için gazetelerde neden hiç reklam çıkmıyor, diye, kız da, kodaman gene peşime düşmesin diye, diyor, hem çocuk otelin oralarda görülürse kodaman onu öldürmek için adam falan da yollayabilir, diyor, çocukcağız da onun kodamanla yeniden barıştığından kuşkulanmaya başlıyor. Günün birinde kalkıp bu ültra lüks otele gidiyor, ama ne lüks, alt kattaki supe kulübünde hep dünya çapında atraksiyonlar. Gelgelelim ilan tahtasında kızın ne adı var ne bir şey, onu tanıyan eden de yok, kimsenin onu görmüşlüğü de yok. Adını anımsıyorlar,

tamam da, eskilerden bir yıldız olarak. Bunun üzerine ne yapacağını bilmiyen çocuk liman sokaklarını dolaşarak ucuz bir meyhane aranırken bir de ne görsün ki gözlerine inanamıyor: köşede, bir sokak orospusu... meğer ona bakacak parayı kız bu yoldan kazanmıyor muymuş? Çocuk ona görünmemek için gizleniyor ve de eve dönüyor, içinden yıkılmış bir adamdır artık. Kız sabaha karşı eve geldiğinde çocuk... ilk olarak... uyuyormuş numarası yapar. Ertesi sabah kıza bir bahane uydurup erkenden yola çıkarak iş arar. Akşama doğru döner gelir ama iş miş bulamamıştır, doğallıkla. Kız da iyice merak etmeye başlamıştır onu. Çocuk ona hiç bir şey sezdirmez, derken kızın gene sokağa çıkma saati gelir, ya da kendi deyimiyle şarkı söylemeye. Çocuk, gitme, diye yalvarır ona, gece havasında tehlike kokusu almıştır sanki, ne olur, bu gece burda, yanımda kal, diye yalvar yakar olur, seni bir daha hiç göremiyecekmişim gibi geliyor, der, öyle korkuyorum ki, der kıza. Kız da, kendine hakim ol, gitmek zorundayım, kira ödenecek, diye karşılık verir. Zaten doktor da yeni, çok pahalı bir tedavi yöntemi önermiştir, yarın onunla randevuları vardır. Kız gidince... çocuk sevgilisinin omuzlarında nasıl bir yük olduğunu algılar, kadıncağız onu kurtarmak için kendini aşağılatmak pahasına... Gün batarken balıkçı filosunun limana dönüşlerini seyreder, kıyı boyunca yürümeye çıkar. Gökte şahane bir dolun ay, dolun ayın ışığı tropik gecenin o yumuşak, kabarık sularına vurdukça bin parçaya bölünüp titreşimler çıkarıyor. Hiç rüzgâr yok, her yer, her şey sakin, onun yüreğinden başka. Balıkçılar sanki bir ağızdan bir şarkı mırıldanmaktalar, hazin, insanın içine işleyen bir hava, çocuk buna uyarak şarkıya başlıyor, sözleri kulağına fısıldayan onun kendi çaresizliğidir sanki... Şarkıyı pek hatırlamıyorum ama çocuk aya yalvarıyor, sevdiğime haber götür diye, çünkü ayın da sevgilisini gibi geceyi kentte geçireceğini sanıyor, falan. Verdiği mesajda da kıza, kendine iyi bak, diyor, çünkü o kent geceleri ıstıraptan başka bir şey getirmez, sonunda kişiye yalnızca göz yaşı verir, diyor. Sözleri aklımda kalmamış. Neyse işte, ertesi sabah kız eve dönüyor ki çocuğun yerinde yeller esmekte, kıza bir

mektup bırakmış, onu deliler gibi sevdiğini ama daha fazla yük olmak istemediğini yazıyor, beni bulmaya çalışma, diyor, çünkü Tanrı onları kavuşturmak isterse... nasıl olsa yolları birleşecektir... kızcağız tablalarda bir sürü sigara izmaritleri görüyor, oracıkta unutulmuş bir kibrit kutusu, hani limanın ordaki barlarda masalara koydukları cinsten ve işte o zaman kızın kafasına dank ediyor ki çocuk her nasılsa, onu orada görmüştür...

— Bukadarcık mı?

— Hayır, dahası var ama sonunu başka güne bırakalım.

— Uykun geldi.

— Hayır.

— Nedir öyleyse?

— Bu filim içimi karartıyor da ondan, sanki ne diye anlatmaya başladım, bilmiyorum.

— ...

— Valentin, içime kötü bir şey doğuyor.

— Ne?

— Beni burdan aldıklarında başka bir hücreye tıkayacaklar gibime geliyor, ömür boyu dışarı salıvermiyecekler, seni de bir daha hiç görmiyeceğim.

— ...

— Hayatımdan öyle hoşnuttum ki... ama bu filmi anlatayım derken moralim gene sıfıra indi.

— Geleceğe önceden hazırlanmaya çalışmak işe yaramaz, Molina, ne olacağını bilemeyiz ki...

— Korkarım kötü bir şey olacak.

— Örneğin?

— Bak, dışarı çıkmak benim için önemli ama daha çok annemin sağlık durumu yönünden. Bir yandan da seni kuruyorum, ben gidersem... sana kim bakacak, diye.

— Kendini hiç düşünmüyor musun?

— Yoo.

— ...

— ...

— Molina, sana sormak istediğim bir şey var.

— Ne?

— Biraz karışık. Şey... işte söyle: sen fizik yönden benim kadar erkeksin...

— Mmm..

— Elbet ya, hiç bir yönden benden geri kalır yanın yok. Öyleyse neden hiç... niçin hiç bir zaman erkek gibi davranmayı düşünmüyorsun? Kadınlarla, demiyeceğim, madem seni çekmiyorlar. Ama başka bir erkekle...

— Yok, bana göre değil o..

— Ne diye?

— Değil de ondan.

— İşte benim tam olarak kavrıyamadığım da bu... bütün eşcinseller, hepsi böyle değil ki.

— Doğrudur, her türlüsü var. Ama ben, hayır ben... ben başka türlüsünden zevk almıyorum.

— Bak, benim bu konuya hiç aklım ermiyor gene de sana bir şeyler anlatmak istiyorum, başını gözünü yara yara da olsa...anlıyor musun?

— Dinliyorum.

— Demek istediğim, kadın olmaktan zevk alıyorsan., bu yüzden kendinde bir eksiklik duymamalısın.

— ...

— Dediğimi anlıyor musun bilmem... senin görüşün nedir?

— ...

— Demek istediğim, herhangi bir yoldan kadınlığını telafi etmek zorunda değilsin, kusur kapatır gibi, karşındakine iyilik falan ederek... Hele onun... iradesine boyun eğmek zorunda hiç değilsin.

— Ama o erkek... benim kocamsa söz sahibi olmalıdır ki erkekliğini bilsin. Doğal olan budur, çünkü onu... evin erkeği yapan budur.

— Yok, Molina, evin erkeğiyle evin kadını birbirlerine eşit olmalıdır. Eşit olmazlarsa ilişkileri bir sömürü biçimine dönüşür.

— O zaman da işin tadı kalmaz.

— Ne diye?

— Valla, bu çok mahrem bir konu ama madem soruyor-

sun... işin tadı şurasında ki... erkek seni kolları arasına aldığı zaman.. hafif bir korkuya kapılabilmelisin.

— Yoo, yanlış bu. Kim soktu bu fikri senin kafana? Temelden yanlış bu.

— Ne yapalım, ben böylesini seviyorum.

— Hiç de değil, sana kocakarı masalı anlatmış, kafana bu zırvaları kim soktuysa. Kadın olmak için... nasıl diyeyim... bir martir olmak zorunda değilsin. Bak... çok canımı acıtacağını bilmesem, bana yap, derdim, sana gösterebilmek için, yani erkek olmanın kimseye özel hak bağışlamadığını.

— Artık keselim bu konuyu çünkü konuşmamız hiç bir işe yaramıyor.

— Bence yarıyor, ben biraz daha konuşmak istiyorum.

— Ben istemiyor ki.

— Neden?

— İstemiyorum da ondan. İşte o kadar. Lütfen Valentin, rica ediyorum...

Bölüm 14

Müdür : Alo, küçük hanım? Patronunuzla görüşebilir miyım lütfen... Teşekkürler... Nasılsınız? Yok, bizde yeni bir şey yok... Evet, ben de bunun için rahatsız ediyorum... Bir kaç dakika sonra gene görüşeceğiz... Bilmem hatırınızda mı, Molina'ya bir hafta daha tanımıştık. Molina'nın bugünlerden bir gün başka bir hücreye naklolabileceğine, çünkü şartlı olarak tahliyesinin düşünüldüğüne de Arregui'yi inandırmıştık... Vay canına... Elbette, zamanımız çok kıt demektir. Evet, bir karşı harekata geçmeden önce öğrenmek istiyorlar, madem, anlıyorum, tabii.. Evet, bir kaç dakikadan görüşüyorum, onun için ilkin sizinle konuşmak istedim. Bana şunu söyleyin, eğer bize bildirecek bir şey... hiç bir şey öğrenememişse o zaman Molina ne olacak?.. Öyle mi diyorsunuz?... Kaç gün sonra... Yarın sabah ilk iş mi dediniz?.. Neden yarın?.. Evet, tabii, kaybedecek hiç zaman yok demek, ha?.. Evet,

anlıyorum, bugün olmaz, yarın olursa Arregui bir şeyler tasarlamaya zaman bulur. Harika. Molina'ya bir mesaj verirse Molina bizi onların kapılarına kadar götürür. Sorun izlendiğini ona belli etmemekte... Yalnız, bakın, bizim Molina'da bir tuhaflık var, nasıl anlatacağımı bilemiyorum ama... Molina'nın bana herşeyi anlatmadığını düşünmekten kendimi alamıyorum... sanki gizlediği bir şey var.. Molina onlardan yana mı geçti sizce?... Doğru, Arregui'nin arkadaşları misilleme yapar diye korkusundan, evet, bu olabilir... Evet, belki Arregui de onun beynini yıkamış olabilir, kimbilir ne gibi yöntemler kullanarak.... Bu da bir olasılık. Molina tipindeki birinin tepkilerini ölçmek kolay değil, ne olsa sapığın biri... Bir başka olasılık daha var: belki de Molina kimseye bulaşmaksızın çıkıp gitmek istiyor buradan, ne bize ne de Arregui'ye bulaşmadan. Belki Molina yalnızca Molina'yı kolluyor, bu kadar basit... Evet, denemeye kesinlikle değer... Sonra bir başka olasılık daha var... Evet, sözünüzü kestiğim için bağışlayın. Önerim şu: Molina bize bir ip ucu vermezse... demek istediğim bugün, ya da en geç yarın çıkmazdan önce bize bilgi iletmezse... elimizde bir seçenek daha kalıyor... Şöyle ki: ya gazeteye haber sızdırarak, ya da ağızdan, nasıl olursa... bir söylenti yayarsınız, Molina, ya da isim vermeden bir ajan, diyebilirsiniz, polise Arregui'nin grubuna ilişkin bilgi sağladı, diye, hatta ajanın bu cezaevinde bir tutuklu kimliğine bürünerek çalıştığını söyleyebilirsiniz. Arregui'nin takımı bunu duydukları zaman hesaplaşmak için Molina'nın peşine düşeceklerdir, biz de o zaman tepelerine bineriz. Kısacası, hele bir Molina buradan çıksın, bir sürü seçenek açılıyor önümüzde.. Neyse, buna sevindim... Hiç bir şey değil.. Elbette, Molina odamdan ayrılır ayrılmaz sizi ararım... Harika, anlaştık... Güzel, güzel... sizi hemen arayacağım... Ben de sevindim. Hoşça kalın.

Müdür : Gel Molina.

Hükümlü : İyi günler, efendim.

Müdür : Tamam, Çavuş, gidebilirsin.

Çavuş : Başüstüne, efendim.

Müdür : Durum nasıl, Molina?

Hükümlü : İyidir, efendim.

Müdür : Peki, söyleyecek neyin var bana? Herhangi bir ilerleme kaydettin mi?

Hükümlü : Maalesef, efendim... Diyordum ki... öyle istiyordum ki...

Müdür : Hiç mi bir diyeceğin yok?...

Hükümlü : Hiç.

Müdür : Bana bak, Molina, senin serbest bırakılmanı sağlamak için her türlü işlemi yaptırdım, senin bize bilgi sağlaman koşuluyla. Açık konuşacağım : tahliye kâğıtların hazır. Tek eksikleri benim imzam.

Hükümlü : Ha, anladım...

Müdür : Çok yazık.

Hükümlü : Elimden gelen her şeyi yaptım, efendim.

Müdür : Yani hiç mi bir şey çıtlatmadı? En ufak bir ipucu?... Herhangi bir bilgi kırıntısı bizim... harekete geçmemiz için yeterli olabilir. Senin kâğıtlarını imzalamam için de yeterli olabilir.

Hükümlü : Anlıyabilirsiniz, efendim, dünyada en çok istediğim şey buradan çıkmaktır elbet... Ne var ki yapabileceğim işlerin en kötüsü sizin için bir takım yalanlar uydurmak olur. İnanın, yaklaşamıyorum ama... bu Arregui mezar gibi adam, herşeyden de kuşkulanıyor... Bilmiyorum, olacak gibi değil... sanki... insandan başka birşey.

Müdür : Bak bana, Molina. Adam gibi konuşalım, madem Tanrı bizi öyle yaratmış, adam olarak... Anneni düşün biraz, ona verebileceğin mutluluğu. Buradan çıktığın zaman başına hiç bir şey gelmiyeceğine de inan çünkü biz hep yakınında olacağız, seni korumak için.

Hükümlü : Buradan çıkmak bana yeter, gerisine boş verin.

Müdür : Doğru söylüyorum, Molina, herhangi bir misillemeden korkmana hiç gerek yok, biz seni yirmidört saat koruma altına alırız, güvenlikte olursun.

Hükümlü : Biliyorum, efendim. Çok da minnettarım bunu düşündüğünüz için, yani korunmaya ihtiyacım olabileceğini... Ama elimden ne gelir ki? Şu sırada en kötü şey doğru olma-

yan bir masal uydurmamdır.

Müdür : Eh, ne yapalım... Çok üzgünüm, Molina... Bu durumda senin için yapabileceğim hiç bir şey yok.

Hükümlü : Demek sonuçsuz kalıyor, ha?.. Tahliyem, demek istiyorum. Hiç umut yok mu artık?

Müdür : Hayır, Molina. Bize bilgi sağlamadığın sürece sana yardım etmek elimde değil.

Hükümlü : İyi halden ötürü falan? Hiç mi umut yok?

Müdür : Hiç umut yok, Molina.

— Hükümlü : Ya hücrem? Eski hücremde kalmama izin verecekler ya, hiç değilse?

Müdür : Neden? Arregui'den daha... konuşkan biriyle bir arada olmayı yeğlemez misin? Hiç konuşmayan biriyle oturup durmak sinir bozucu olmalı.

Hükümlü : Şey diye... Hâlâ umudum var, günün birinde bana bir şeyler söyleyecek diye.

Müdür : Yok, bize yeterince yardım ettin sanırım, Molina. Seni başka hücreye alıyoruz.

Hükümlü : Yalvarırım, efendim, tanrı aşkına...

Müdür : Bu da nesi, kuzum?.. Duyanda senin Arregui'yle yakın arkadaş olduğunu sanır.

Hükümlü : Efendim... o hücrede kaldığım sürece, günün birinde bana bir şey söyleyecek diye umudum olur, hiç değilse... Onu konuşması demek de benim buradan kurtulmama umut var, demektir.

Müdür : Bilmiyorum, Molina. Biraz düşünmem gerek. Ama uygulanabileceğini sanmıyorum.

Hükümlü : Yalvarırım, efendim, tanrı aşkına...

Müdür : Kendine gel, Molina. Konuşacak bir şey yok artık. Gidebilirsin.

Hükümlü : Sağolun, efendim. Benim için siz elinizden geleni yaptınız ya, sağolun, var olun.

Müdür : Gidebilirsin.

Hükümlü : Sağolun, efendim.

Müdür : Güle güle Molina.

Çavuş : Beni mi çağırdınız, efendim?

Müdür : Evet, hükümlüyü geri götürebilirsin.

Çavuş : Başüstüne, efendim.

Müdür : Ama önce kendisine bir şey daha söylemek istiyorum. Molina... yarın hücrenden ayrılmaya hazırlan.

Hükümlü : Yalvarırım.. ne olur.. yapmayın... tek şansım... elimden alırsanız bu...

Müdür : Bir dakika, daha lafım bitmedi. Yarın hazır ol çünkü tahliye edileceksin.

Hükümlü : Efendim...

Müdür : Evet, öyle, yarın sabah ilk iş.

Hükümlü : Sağolun, efendim...

Müdür : Şansın açık olsun, Molina.

Hükümlü : Sağolun, efendim, varolun...

Müdür : Bir şey değil, sen kendine dikkat et, artık..

Hükümlü : Sahi mi söylüyorsunuz, efendim?

Müdür : Elbette sahi söylüyorum.

Hükümlü : Öyle zor ki inanmak...

Müdür : Valla, inansan iyi olur... Buradan çıktığın zaman da rahat dur. Küçük çocuklarla bundan böyle maymunluk etmemeye bak, Molina.

Hükümlü : Yarın ha?

Müdür : Evet, yarın ilk iş.

Hükümlü : Sağolun...

Müdür : Peki, hadi artık git, çok meşgulüm.

Hükümlü : Sağolun.

Müdür : Bir şey değil.

Hükümlü : Ha!... Bir şey var...

Müdür : Nedir?

Hükümlü : Yarın çıkıyor olsam bile... bugün beni bir görmeye gelen olsa, annem ya da avukat...

Müdür : Sesini yükselt... yoksa çavuş odadan çıksın mı biraz?

Hükümlü : Hayır, demek istediğim... bugün beni görmeye gelenler yarın çıkacağımı kesin bilemezlerdi ki..

Müdür : Ne demek istiyorsun?.. Anlamıyorum. Açık konuş, işim başımdan aşkın, boşa harcayacak zamanım yok...

Hükümlü : Yani, beni görmeye gelseler bir paket daha getirirlerdi... Bu yüzden, Arregui kuşkulanmasın diye...

Müdür : Yok, bunun önemi kalmadı artık. Avukat senin tahliye olacağını bildiğinden hiç bir şey getirmediklerini söyle. Yarın yemeğini kendi evinde yiyeceksin, Molina.

Hükümlü : Kendim için değil, efendim. Arregui için dedimdi... durumu idare etmek için.

Müdür : Gereği yok, Molina. Böylesi daha iyi.

Hükümlü : Özür dilerim, efendim.

Müdür : Sana, iyi şanslar.

Hükümlü : Çok teşekkür ederim, efendim. Her şey için.

— Zavallı Valentin, ellerime bakıyorsun.
— Farkında değilim. Bilmeden yapmış olsam gerek.
— Zavallı gözlerin seni ele verdi, yavrucak..
— Lafa bak.. Ee? Çabuk! Söyle!
— Kusura bakma, paket getirmemişler.
— Senin suçun yok ki bunda...
— Ah, Valentin...
— Ne oldu?
—İnanmıyacaksın...
— Söylesene... Nedir bu esrar perdesi?
— Dünyada bilemezsin...
— Anlat be yahu... ne oldu? Söylesene?
— Yarın gidiyorum.
— Başka hücreye ha?.. Ne boktan iş be!
— Hayır, salıveriyorlar beni, serbestim.
— Yapma!..
— Şartlı tahliye ediyorlar.
— Ama harika bu...
— Bilmem...
— Deli misin?.. Bundan güzel ne olabilir!
— Peki, ya sen?.. Yalnız kalacaksın.
— İnanamıyorum, olamaz, ne büyük şans, Molina! Harika bir şey bu, valla harika, anlıyor musun?.. Doğru söyle, gerçek mi yoksa beni işletiyor musun?
— Valla doğru.

—Şahane bir haber bu.

— Çok iyi insansın, benim adıma seviniyorsun.

— Evet, senin adına seviniyorum ama başka bir şey daha var... şahane oldu bu!

— Nedir, bu kadar şahane olan?..

— Molina, benim için çok önemli bir şey yapacaksın, hem yemin ederim, kendini hiç bir tehlikeye atmıyacaksın.

— Neymiş bu?

— Bak... şu son bir kaç gündür kafamda fevkalade bir eylem tasarısı oluştu, bunu arkadaşlarımla paylaşamamak beni öldürüyordu. Bir çözüm yolu bulmak için kafa patlatıp dururken... sen geliyorsun, çözümü hazırlop sunuyorsun bana.

— Olmaz, Valentin. O işi beceremem ben, aklını peynir ekmekle yemiş olmalısın.

— Bir dakika kulak ver bana. Hiç zorluğu yok. Her şeyi ezberliyorsun, olup olacağı bu. Başka hiç bir şeye gerek yok.

— Yok, sen çıldırmışsın. Peşime adam madam takarlar, acaba seninle komplo kurduk mu diye.

— İşin o yanı kolay. Bir kaç gün geçebilir, hatta bir kaç hafta. Hem ben sana öğretirim, izlenip izlenmediğini nasıl anlarsın diye.

— Olmaz, Valentin, Şartlı bırakıyorlar. En ufak bir sürçtüm mü gene deliğe tıkarlar beni.

— Yemin ederim zerreçe tehlike olmayacak.

— Valentin, beni dinle. Bu konuda tek laf duymak istemiyorum!

— Günün birinde benim de burdan çıkmamı istemez misin?

— Çıkmak mı?

— Evet ya, çıkmak, kurtulmak..

— Ah, istemez olur muyum hiç...

— Öyleyse bana yardım etmelisin.

— Dünyada en çok istediğim şey bu. Yalnız dinle beni, senin iyiliğin için diyorum.. Bana hiç bir şey öğretme, arka-

daşlarına ilişkin hiç bir şey söyleme. Çünkü o tür durumlarda hiç işe yaramam ben, ele geçirirlerse her şeyi anlatırım.

— Arkadaşlarıma karşı sorumlu olan benim, sen değilsin. Senden bir şey yapmanı istiyorsam ortada hiç bir tehlike olmadığını bildiğim içindir. Senin yapacağın tek şey bir kaç gün beklemek sonra da bir yere telefon etmek, kendi evinden değil de bir telefon kulübesinden, nerde olursa olsun. Telefonda düzmece bir randevu vereceksin.

— Düzmece ha?

— Evet, arkadaşlarımın telefonları dinleniyorsa diye. İşte bu yüzden randevuyu şifreli olarak vermek zorundasın. Örneğin Rio Kahvesinde, diyorsun değil mi, onlar bunun aslında ne anlama geldiğini bilecekler, çünkü biz telefonda hep böyle yaparız, anlıyorsun, değil mi? Bir yer adı söylediğimiz zaman aslında bambaşka bir yeri demek istiyoruzdur. Örnekse, Anıt Tiyatrosu aslında bizimkilerden birinin evidir, Plaza Hotel'se Bodeo semtinde bir köşe başıdır.

— Gene de bu beni korkutuyor, Valentin.

— İyice anlattığım zaman hiç korkun kalmıyacak. Göreceksin, mesaj iletmesi ne kadar basittir.

— Ama telefonlar dinleniyorsa beni de yakalarlar, öyle değil mi?

— Bir telefon kulübesini kullanırsan, sesini de yeterince değiştirirsen yakalanmazsın. Sesini değiştirmek de dünyanın en kolay işidir, ben sana öğretirim. Binlerce yolu vardır, ağzına bir parça karamela alırsın, dilinin altına bir kürdan sıkıştırırsın... İnan, çocuk oyuncağıdır.

— Olmaz, Valentin...

— Sonra gene konuşuruz.

— Hayır!

— Sen nasıl istersen...

— ...

— Ne oluyoruz?

— ...

— Arkanı dönme.. Bak bana, lütfen.

— ...

— Kafanı yastığa gömme, ne olur. Yalvarırım.

— Valentin...

— Ne var?

— Seni yapayalnız bırakıp gitmek hiç içime sinmiyor.

— Kes bu lafları. Annene kavuşacağına sevin. Ona bakabileceksin gene. Senin de istediğin buydu, değil mi?

— ...

— Hadi, yüzüme bak.

— Dokunma bana...

— Peki, Molina, peki.

— Arıyacak mısın beni?

— Elbet arıyacağım.

— Valentin, ben bir adak yaptım, kime yaptım bilmiyorum ya, belki de Tanrıya, gerçi dindar değilimdir ama..

— Mmm...

— Dünyada en birinci dileğim buradan kurtulup anacığıma bakabilmekti. Bunu gerçekleştirebilmek için her şeyi feda edeceğime, kendimle ilgili her şeyin sonradan geldiğine, çıkıp anacığıma kol kanat olmayı dünyada herşeyden çok istediğime yemin ettim. İşte dileğim kabul olundu.

— Sevin öyleyse. Hem önce kendini değil de başka birini düşünmen senin ne kadar iyi bir insan olduğunu kanıtlar. Bununla gurur duymalısın.

— İyi ama hakça bir şey mi, bu, Valentin?

— Ne?

— Her zaman, her şeyin sonunda benim elimin bomboş kalması... hayatta, «Benim» diyeceğim hiç bir şeyim olmaması.

— Bilmem ama annen var ya işte, senin sorumluluğun işte bu, üstlenmek zorundasın.

— Haklısın herhalde.

— Ey, öyleyse?

— Yalnız bana baksana. Annem zaten hayatını yaşamış, kocası olmuş, oğlu olmuş.. İhtiyar o artık, hayatı sona ermek üzere...

— Hâlâ yaşıyor ya.

— Öyle, ben de yaşıyorum... Ama benim hayatım ne zaman başlıyacak? Ne zaman şansım dönecek de «benim», diyeceğim bir şeylerim olacak benim de?

— Molina, koşullara uyum sağlamak zorundayız. İşte şansın döndü ya, kurtululuyorsun burdan. Bununla yetin, mutlu ol. Dışarda her şeye yeniden başlamak senin elinde.

— Ben burda, senin yanında kalmak istiyorum. Şu anda tek istediğim şey senin yanında kalmak.

— ...

— Böyle konuştuğum zaman canını mı sıkıyorum, Valentin?

— Yoo.. Eh, doğrusu, evet..

— Valentin.. mesajını iletirsem senin buradan daha çabuk kurtulmanı sağlıyabilir mi dersin?

— Eh, davamıza yardımcı olur elbet.

— Ama seni burdan kısa zamanda çıkartabilecek bir şey değil. Sen bana diyorsun ki bu, ihtilali biraz daha çabuklaştırmaya yarar, hepsi bu, öyle değil mi?

— Öyle, Molina.

— Senin burdan çıkmana yardımcı olacağından değil.

— Değil, Molina.

— ...

— Kafanı yorma bununla, boş ver, unut. Sonra gene konuşuruz.

— Konuşacak bir şey kalmadı ki.

— Sabaha kadar vaktimiz var.

— ...

—Filmin gerisini de anlatacaksın, unutma. Son günlerde hiç içinden gelmedi anlatmak.

— Bu filim içime hüzün veriyor da ondan.

— Herşey hüzün verir oldu sana.

— Haklısın... Herşey, tek bir şeyin dışında.

— Kes şu zırvayı.

— Evet, iyi bir şey değil ama ne yapalım öyle. Herşey hüzün veriyor bana: hücremi değiştirirlerse hüzünleniyorum, dışarı salıverirlerse hüzünleniyorum. Tek bir şey dışında her şey hüzün veriyor.

— Hele bir dışarı çok, bir şeyin kalmaz, hapiste çektiklerinin hepsini unutursun, bak göreceksin.

— Unutmak istemiyorum ki.

— Tamam... Kes şu saçmalığı! Kes, lütfen!!!

— Afedersin.

— ...

— Ne olur, Valentin. Affet beni. Affettim, de.

— ...

— Valentin...

— Filmi anlatayım sana, istersen hepsini bitiririm. Sonra da kendi sorunlarımla senin canını sıkmam.

— Valentin...

— Ne istiyorsun?

— Mesajını iletmiyeceğim.

— İyi, acanım.

— Çünkü beni salıvermezden önce sorguya çekeceklerinden korkuyorum da ondan, seninle ilgili olarak.

— Sen nasıl istersen.

— Valentin...

— Ne var?

— Kızdın mı bana?

— Hayır.

— Filmi bitireyim istiyor musun?

— Yok, senin içinden gelmiyor.

— Geliyor işte, istersen bitireyim.

— Değmez, sonunu kestirebiliyorum zaten.

— Mutlu sonla bitiyor, öyle mi?

— Bilmiyorum, Molina.

— Gördün mü, bilmiyorsun işte. Bitireyim de dinle.

— Sen nasıl istersen.

— Nerdeydik?

— Hatırlamıyorum.

— Dur bakayım... Galiba bıraktığımızda çocuk kızın ona bakmak için fahişe olduğunu anlamıştı, kız da onun bildiğini anlamıştı. Çünkü sabaha karşı eve döndüğünde çocuk ortada yoktu.

— Tamam, orda kalmıştık.

— Evet. Bütün bu zaman boyunca da kodaman harıl harıl kızı aramakta çünkü onun nasıl yok-yoksul yaşamakta olduğunu öğrenmiş, herifcik ona yaptıklarından ötürü dehşetli vicdan azabı çekiyor. İşte o sabah deniz kıyısındaki minik evin önünde gösterişli bir otomobil duruyor. Adamın şoförü bu, kızı aramaya çıkmış. Kız onunla konuşmayı reddediyor, az sonra da kodaman kendisi çıka geliyor. Kıza diyor ki beni bağışla, çünkü yaptığım her şey aşk yüzündendi, seni yitirmenin çılgınlığındandı, diyor. Kız da olan biteni anlatıyor ona, hüngür hüngür ağlıyor. O zaman kodaman her yaptığından pişmanlık getiriyor. Madem bunca özveriyi yapabildin, demek onu seviyorsun, ve de ebediyen seveceksin, diyor. Sonra, «Bu senin», diye ekleyip eline bir kutu veriyor ki içinde kızın bütün mücevherleri, adam onu alnından öpüp gidiyor. O zaman kızcağız her yanda deliler gibi sevdiği adamı aramaya girişiyor çünkü mücevherleri satınca bir dolu parası olmuştur, en iyi kliniklere yatırabilir onu, en uzman hekimlere gösterebilir artık. Gelgelelim hiç bir yerde bulamıyor ki onu! Sonunda cezaevlerini, hastaneleri taramaya başlıyor. En nihayet, kritik durumdaki hastalarla dolu bir koğuşta onu buluyor. Çocukcağızın bünyesi hepten laçka olmuş, ilkin alkolden, sonra da aç ve açıkta kalmaktan. Gidecek yeri olmadığı için kumsalda yatıp uyuduğu geceler. Kızı görünce gülümsüyor, yakına gel, seni kucaklıyayım, diyor. kız karyolanın yanına diz çöküyor, birbirlerine sımsıkı sarılıyorlar. Çocuk ona anlatıyor ki dün gece, hastalığı ağırlaşınca öleceğinden korkmuş, sonra bu sabah tehlikeyi atlattığına inandığı zaman, gücü yerine gelir gelmez çıkıp onu aramaya karar vermiş, çünkü hiç bir şey onları ayıracak kadar önemli değilmiş, elbette bir yolunu bulacak, elele yeni bir yaşam kurabileceklermiş. O zaman kız orda, karyolanın ayak ucunda duran rahibeye dönüyor, çocuğun sözlerini, yani yakında iyi olacağını doğrulasın istiyor sanki. Ne var ki rahibe başını belli belirsiz sarsıyor, hayır gibilerden. Çocuk konuşmasını sürdürüyor, büyük gazetelerden yeni iş önerileri aldığını söylüyor, hatta dışarı ülkelerde muhabir olmak olasılığı bile vardır, yani artık birlikte uzaklara gidip bütün çek-

tikleri acıları unutabileceklerdir. Kız yavaş yavaş onun feci biçimde hasta olduğunu, ateşin etkisiyle sayıkladığını anlar. Çocuk yeni şarkı sözleri bile yazdığını anlatır ona, ne var ki şu sırada şarkıyı sen tek başına söylemek zorundasın, der, sözleri bir bir fısıldar, kız da yineler bunları, geride de müzik çalınmaya başlar, denizden gelircesine, çünkü yüksek ateşin etkisinde çocuk, güneşli bir ikindi üzeri sevdiği kızla birlikte bir balıkçı koyunda olduğunu sanmaktadır. Şarkının sözlerini o söyler, kız yineler: «...Hüzünlendiğim zaman... andığım sensin... mutlulandığım zaman... andığım sensin. Baksam da başka gözlere, öpsem başka dudakları, başkasının kokusunu sindirsem de içime... andığım sensin...» Ve de iskeleden engine bakarlar, bir yelkenli kıyıya yaklaşmaktadır. «İçimdesin sen benim, ruhumun derininde... sen benim içindesin, sen benden bir parçasın...» Ve de yelkenli o ufak balıkçı iskelesine yanaşıyor, kaptan sevgililere binmeleri için el ediyor, çünkü hemen demir alacaklar rüzgârdan yararlanmak için, bu rüzgâr onları ta uzaklara götürecek, durgun deniz üstünde... Şarkı sürüyor, «Söyleseler inanmazdım... bendeki bu... tutkunluğa... Söyleseler inanmazdım.. senin gönül çaldığına... İşte böyle, sevgilim... andığım sensin... yakınımda da olsan, ta uzakta da... andığım sensin... Gece gündüz gönlümün tellerinde... çalan bir şarkı gibi... andığım sensin...» Ve de çocuk ikisinin elele yelkenlide olduklarını sanıyor, gökle denizden başka hiç bir şey görünmüyor çünkü güneş ufkun ardında batmıştır. Kız ona şarkıyı çok güzel bulduğunu söylüyorsa da çocuk karşılık vermiyor gözleri hâlâ açık, hayatında en son gördüğü de sevgilisiyle birlikte tekneye binip, sonsuza dek beraber, mutluluğa yelken açışları oluyor, herhalde.

— Ne hazin...

— Daha bitmedi ki. Kız onu kucaklayıp acı acı ağlıyor. Mücevherlerinden eline geçen bütün parayı da orda, hastanedeki rahibelere bırakıyor, yoksulların bakımına harcasınlar diye. Sonra yürüyor, yürüyor, uyur gezerler gibi, bir somnombül, derken içinde bir kaç gün mutlu oldukları o küçük eve geliyor, kumsala vuruyor. Ortalık kararmaya başla-

mıştır, balıkçıların şarkı söylediklerini duyuyoruz, çocuğun şarkıları bunlar, çünkü balıkçılar bu şarkıları duyup ezberlemişler, bir çok genç çiftler görüyoruz, gün batımını seyrederken çocuğun şarkılarını dinliyorlar, buraya ilk geldiği zaman sevdiği kadın için yazdığı o mutlu sözler ki şimdi balıkçılar söylüyorlar, sevdalı çiftler de dinliyorlar: «Sen benim canımsın... ben senin canındayım... Artık acılar dindi... hicrana paydos dendi.. Sakin ol, ey mutluluk... sakın kimse duymasın... içimden taştığını... bu yaşam sevincinin...» İhtiyar bir balıkçı çocuğu soruyor, kız da onun uzaklara gittiğini söylüyor ama hiç önemi yok, diyor çünkü onlardan hiç ayrılmayacaktır, şarkılarında yaşıyan bir anıdan ibaret de olsa. Ve kız tek başına yürümeyi sürdürüyor, yürüyor, yürüyor, ufkun ardında yitip giden güneşe doğru ve bir şarkı duyuyoruz: «Mutluyum şimdi... sen de mutlusun... Seviyorum... seviyorsun... Unut artık geçmişi... hayat bugün başlasın... Bugün en mutlu günüm... çünkü az önce gördüm... beni sevdiğin için... döktüğün gözyaşını...» Ve de artık karanlık hemen hemen çökmüş olduğundan, kızın yalnızca siluetini görüyoruz, ta uzaklarda, yürüyor, yürüyorsa da nereye gittiğini kendi de bilmiyor, yolunu şaşırmış bir hayalet gibi. Derken birden, durduk yerde onun yalnızca yüzünü görüyoruz ekranda, alabildiğine büyük, dev boyu bir poz, yalnızca yüzü, gözleri yaşlarla dolmuş ama dudaklarında bir gülümseyiş... aah, ne demezsin... işte bu kadar, sayın seyirciler...

— ...

— Nasıl da bilmece gibi bitiş, ha, Valentin?

— Yok, çok sağlam, doğru, filmin en iyi bölümü.

— Neden yani?

— Şunu demeye getiriyor ki sonunda eli boş kalsa da kız hiç değilse bir tek gerçek ilişki yaşamış olduğu için mutludur, bu ilişki sona ermiş de olsa.

— Ama insan daha çok acı çekmez mi, bu kadar mutlu olduktan sonra eli böğründe kalınca?

— Molina, unutulmaması gereken tek bir şey var. İnsan yaşamında, kısa da olsa, uzun da olsa, her şey geçicidir. Hiç bir şey kalıcı değildir.

- Evet ama hiç değilse biraz sürsün, hiç değilse birazcık.

— Sorun, olayları olduğu gibi kabul etmesini öğrenmek sorunudur, başımıza gelen iyi şeylerin değerini bilip tadını çıkarmak, geçip gitseler de. Çünkü hiç bir şey kalıcı değildir.

— Tamam, söylemesi kolay. Ama hissetmesi ayrı bir şey.

— Öyleyse mantığını kullanıp kendini buna inandırman gerek.

— Evet ama gönlün kendince öyle bir mantığı vardır ki mantığa sığmaz. Bu da bir Fransız düşünürünün sözü hem de büyük bir düşünür. Nasıl, şiştin mi?... Dur bakayım, adını bile bulmazsam: Pascal. Nasıl? Buyur bakalım!

— Seni arayacağım, Molina.

— Hiç değilse filimleri.

— Öyle, en azından filimleri.

— ...

— Ne zaman bir meyva şekerlemesi görsem seni anacağım.

— ...

— Ne zaman bir şarküteri ocağında dönen bir piliç görsem.

— ...

— Çünkü günün birinde benim de şansım dönecek, beni de çıkartacaklar burdan.

— Sana adresimi bırakacağım.

— Güzel.

— Valentin... şimdiye kadar senden hiç bir ricada bulunmak istemedim, senin içinden gelmedikçe. Kendiliğinden, demek istiyorum.

— Evet.

— Ama ayrılık hatırası olarak senden istediğim bir şey var..

— Ne?

— Bir öpücük, ama yarın, ben giderken.

— Olur.

— ...

— ...

—Merak ediyorum... tiksinir miydin, beni gerçekten öp, desem.

— Mmm... Seni pantere dönüştürmekten korkardım da ondan, sanıyorum, hani bana anlattığın o ilk filimdeki gibi.

— Panter kadın değilim ki ben.

— Çok doğru, sen panter kadın değilsin.

— Çok hazin bir şey, panter kadın olmak. Kimseyle öpüşemiyorsun, falan.

— Hayır, sen erkekleri ağına düşüren örümcek kadınsın.

— Ah, ne güzel! Çok hoşuma gitti bu.

— ...

— Valentin, senle annem hayatımda en çok sevdiğim iki insansınız.

— ...

— Gerçekten hatırlıyacak mısın beni?

— Senden çok şey öğrendim. Molina.

— Sen delirmişsin, ben salağın biriyim ayol.

— Senin buradan mutlu olarak ayrılmanı istiyorum. Bana ilişkin güzel anıların olsun istiyorum, nasıl ki benim de sana ilişkin çok güzel anılarım olacak.

— Peki, neymiş sözüm ona benden öğrendiğin bütün o şeyler, bakalım?

— Açıklaması biraz zor. Ama bir sürü şeyler üstüne düşünmeye zorladın beni. Buna inanabilirsin...

— Ellerin her zaman sıcak, Valentin.

— Seninkilerse hep soğuk.

— Sana bir tek söz verebilirim, Valentin... ne zaman seni ansam mutluluk içinde anacağım, senden öğrendiğim gibi.

— Başka bir söz daha ver bana... çevredekilerden saygı bekleyeceksin, kimsenin seni itip kakmasına izin vermiyeceksin, ne de sömürmesine. Çünkü kimsenin kimseyi sömürmeye hakkı yoktur. Bunu kafana kakıyorsam bağışla, çünkü bundan önce söylediğimde hoşuna gitmemişti.

— ...

— Molina, söz ver bana, kimsenin seni itip kakmasına izin vermiyeceksin.

— **Söz veriyorum.**

— Valentin...

— ...
— Valentin, uyuyor musun?
— Ne var?
— Valentin...
— Söylesene ne var?
— Bana mesajı vereceksin... arkadaşların için...
— İstiyorsan.
— Yapacağım şeyleri bir bir öğretmen gerek bana.
— Peki.
— Ezberlemem için.
— Tabii.. Bu muydu bana demin söyliyeceğin?
— Evet...
— ...
— Yalnız bir şey var, ama çok önemli, hem de çok... Valentin, tahliyemden önce beni sorgudan geçirmeyeceklerinden emin misin?
— Eminim.
— Öyleyse her istediğini yaparım.
— Beni nasıl sevindirdiğini bilsen.

Bölüm 15

Hükümlü no. 3018, Luis Alberto Molina hakkında rapor: Ayın 9'unda şartlı olarak tahliye edildi, TISL'in telefon dinleme ünitelerinin iştirakiyle CISL tarafından göz altına alındı.

9. Çarşamba. Hükümlü sabah sabah 8.30'da tahliye edilip 9.05 sıralarında bir taksiyle yalnız olarak evine geldi. Bütün günü evinde geçirdi, Juramento Cad. 5020, bir kaç kere pencerede gözükerek çeşitli yönlere baktı, üç beş dakika süreyle kuzeybatı yönünü süzdü. Daire üçüncü katta, karşısında yüksek yapı yok. 10.16'da telefon ederek Lalo'yu aradı, Lalo yanıt verince dakikalarca konuştular, birbirlerine dişil olarak hitap ediyorlardı. Konuşma boyunca birbirlerine değişimli olarak bir çok çeşitli isimlerle hitap ettiler. Örnekse: Teresa, China, Perla, Caracola, Pepita, Carla, Tina, v.b. Lalo denilen kişi, hükümlünün cezaevindeyken «kafese koyduğu» birileri

varsa anlatması için şiddetle üsteledi. Hükümlü hapishanelerdeki seks yaşantıları üstüne anlatılanların gerçekle ilişkisi olmadığını, doğruyu söylemek gerekirse kendisinin orada «eğlence» falan bulamadığını bildirdi. Hafta sonunda buluşup sinemaya gitmek için sözleştiler. Birbirlerine ne zaman yeni bir adla hitap etseler gülüşmeler oluyordu. 18.22: Hükümlü Lola Teyze adında bir kadına telefon ederek uzun uzadıya konuştu. Besbelli annenin kız kardeşi oluyor. Konuşma annenin sağlık sorunları ve teyzenin kendi hastalıkları yüzünden anneye bakamaması üstüne.

10. Perşembe. Hükümlü sabah 9.35'de evden çıktı Pampa'yla Triunvirato'nun köşesindeki, yani evinden iki sokak ötedeki bir kuru temizleyiciye girdi. Büyük bir yığın giysi teslim etti. Sonra köşeyi dönünce Gamarra sokağında bulunan bakkala gitti. Dönüşte Pampa'nın hemen aşağısında, Avalos Caddesindeki gazeteciden sigara aldı. Bundan sonra doğru evine gitti.

11.40. Sabah : Hükümlüye akrabaları Arturo Dayıyla Maria Esther Yenge telefon ettiler, hoşgeldin, dediler. Hemen sonrasında çok daha genç sesli bir daha telefon etti, adı Estela, bir kuzin olmalı çünkü telefonu sonradan annesine verdi, hükümlü bu anneye Chicha, arada da Chicha Teyze diye hitap ediyordu, Akrabalar, hükümlüyü, iyi halinden ötürü erken tahliye edilmiş olduğu için kutladılar. Ertesi pazar için öğle yemeğine davet ettiler, anlaşılmaz bir takım sözler söylendi, bunlar hükümlünün çocukluğunda yemek isterken kullandığı deyimlere gönderme olsa gerekti. Örneğin telefondakiler hükümlüye pazar günü yemekte ne istediğini sorduklarında hükümlü, «Deve yeter,» diye karşılık verdi.(?) Bebeklik konuşmasından başka bir şey değilmiş izlenimi yaratıyorsa da dikkatinizi çekmekte yarar görüyoruz. Saat 17'de havanın soğuk olmasına karşın hükümlü pencereyi açtı ve —bir gün öncesindeki gibi— kuzeybatı yönüne bakarak uzun süre orada durdu. 18.46'da bir gün önceki Lalo telefon ederek hükümlüyü, kız arkadaşıyla birlikte yapacağı bir araba gezisine çağırdı, hükümlü bir koşulla kabul etti: annesi ve halasıyla yemek yiyebilmek için en geç saat 21'de dönmüş olmak.

Ayni apartımanda oturan ve adı Cuca olan bu hala : sabahları evden çıkarak semt fırınında ve şarküteride alışveriş ediyor, kimi zaman da akşamları altı sokak ötede, Avenida Trunvirato ile Roosevelt'in köşesinde bulunan semt süpermarketinde alışveriş ediyor. Telefon konuşmasından bir kaç dakika sonra hükümlü dışarı çıkarak kapı aralığında bekledi. Bir Fiat arabayla, telefonda söylendiği gibi bir erkekle bir kadın değil de iki erkek geldiler. Bunlardan kırk yaşlarında olanı hemen arabadan atlıyarak hükümlüyü kucaklayıp iki yanağından öptü, heyecanlanmış olduğu gözle görülebiliyordu, oysa ikinci erkek arabadan inmedi, motörü işler bırakarak direksiyon başında oturup bekledi, elini hükümlüye uzatış tarzından kendisinin hükümlüyü tanımadığı sonucuna ulaştık. Bu erkek elli yaşlarında. Arabayı dosdoğru Pampa üstünden Avenida Cabildo'ya sürdü, Cabildo üstünden Pacifico'ya sonra Santa Fe'ye saptı, sonra Petiro, Leandro Alem, Plaza de Mayo, Avenida de Mayo, Congreso, Callao, Corrientes, Reconquista ve San Telmo yöresindeki çeşitli sokaklardan geçti. Arabayı kısa süreler için, bu yörede son zamanlarda hızla çoğalıra benzeyen gece kulübü-kabarelerin önünde durduruyordu. Çeşitli antikacı dükkânlarının önünde de durdu. Hükümlü durmadan dönüp arka pencereden bakıyordu, kuşku içinde olduğu, izlendiğini farkettiği ortadaydı. San Telmo semtinden sonra araba başkaca duraklamıyarak hükümlünün evine döndü.

— TISL'in istihdam ettiği ünitenin dün ileri sürdüğü olasılığa: hükümlünün yukarda sözü geçen Lalo'ya hitap ederken kullandığı çeşitli kadın adları üzerine kurulu gizli bir şifre olasılığına gelince, konuşmaların baştan sona şakacı bir ton taşıdıklarını ve son derece dağınık ve uçarı olduğunu vurgulamak isteriz. Gene de durum dikkatle gözlenecek.

11. Cuma. 11.45 Sabah : Taraz sesli birinden telefon. Hükümlü bu kişiyi, «İsimbabam,» diye çağırıyordu. Sesindeki gerginlikten bu telefonun kuşku çekici olduğu sonucu çıkabilirdi, ses biraz yapmacık çıkar gibiydi, ne var ki konuşma konusunun hükümlünün gelecekte izleyeceği tutumlarla davranış tarzı olduğu anlaşıldı. Gerçekten «isimbabası» olduğu

anlaşılan telefondaki kişi hükümlüye sokaklarda ve özellikle iş yerinde doğru dürüst davranmasını öğütledi ve hapse atılmasına, vitrin dekoratörü olarak çalıştığı dükkândaki bir genç çocukla cinsel yönden aşna fişnalık yapmasının neden olduğunu hükümlüye anımsattı. Konuşma çok soğuk bir havayla sona erdi, besbelli ikisi de alınıp kızmışlardı. İsimbabası, «Eskiden benimle hiç böyle konuşmazdın. Hapiste sana bunu mu öğrettiler?» dedi. Bir kaç dakikaya kalmadan gene yukarda sözü geçen Lalo'dan telefon geldi, ikisi gene birbirlerini bir sürü kadın adlarıyla çağırmaya başladılar, bu sefer sinema artistlerinin adlarıyla ya da ona benziyordu: Marilyn, Gina, Greta, Marlene, Merle, Lahana(?) Bunun herhangi bir şifreyle ilgili bulunmayıp aralarında yinelenip duran bir latifeye benzediğini yinelemek isteriz. Konuşmanın tonu canlıydı. Lalo hükümlüye, birkaç tanıdığın yeni bir butik açmak üzere olduklarını, oldukça büyük boyda vitrinleri olduğunu ama bütçe sorunları yüzünden başka bir desinatörle anlaşmaya varamadıklarını anlattı. Sonra adresle telefon numarası vererek pazartesi günü onları aramasını söyledi: Berutti, 1805 ve 42-5874. Saat 15.00'de hükümlü sokağa çıkarak Cabildo'ya kadar en az yirmi sokak yürüyerek Cine General Belgrano'ya girdi. Pek seyirci yoktu. Hükümlü tek başına oturdu, kimseyle konuşmadı ve sokağa çıkmazdan önce tuvalete girdiyse de fazla yaklaşıp kuşkuyu çekmemek amacıyla o aşamada izlenmedi. Sonra hemen sokağa çıktı. Cabildo'ya koşut uzanan bir sokak boyunca yürüdü, bir çok köşe başlarında durarak dükkânlara, evlere baktı. Saat 19.00'dan biraz önce kendi evine girdi. Daha sonra hükümlü telefon çevirdi, «Bilmemne Lokantası» diyen bir ses yanıtladı, ismi çıkartmak olanaksızdı çünkü geride bir bar ya da lokantadan çıkara benzeyen konuşma sesleriyle gürültüler vardı. Hükümlü, Gabriel'le konuşmak istedi. Gabriel hemen telefonu aldı önce sesi çok şaşırmış ve şoke olmuş gibiyse de sonradan konuşmasını çok dostane bir sesle sürdürdü. Sesi erkeksi olup şivesinin Buenos Aires'in aşağı sınıf mahallelerinin şivesi olduğu söylenebilir. Sonunda, orada bir garson olarak çalıştığını anladığımız Gabriel'in işbaşı yaptığı saatte hükümlü

gelemiyecek olursa birbirlerine telefon etmeyi kararlaştırdılar. Konuşmanın yer yer lastikli geçtiğine dikkati çekeriz. Gabriel'in kimliğini saptamayı zorunlu görüyoruz. Hemen sonra hükümlü pencerede belirdiyse de, besbelli dışarda havanın soğuk olması yüzünden camı açmadı, ne var ki perdeyi açtı ve orada dakikalarca durarak dikkatle dışarısını süzdü, gene her zamanki gibi, sokağa değil de yukarlarda bir yere bakmaktaydı. Önceki gibi şimdi de baktığı yön kuzeybatıya rastlıyordu. Juramento'yla Bauness Caddelerinin kavşağı ya da daha kesin yer belirtmek gerekirse, şimdiki cezaevinin bulunduğu yöre.

12. Cumartesi : Hükümlü annesi ve halasıyla evden çıktı, bir taksiye atladılar ve saat 15.25 de Avenida Cabildo'daki Gran Savoy Cinema'ya vardılar. Birlikte oturup başka kimseyle konuşmadılar. 1740'da ayrıldılar ama bu sefer Monroe ile Cabildo'nun köşesinde otobüse bindiler. Evden bir sokak ötede birlikte inip arada gülüşerek yürüdüler. Fırında durup «ekler» aldılar. Saat 19'da hükümlü lokantaya telefon etti. Bu sefer «Restoran Mallorquin», dedikleri rahatça anlaşıldı, kendine Gabriel diyen kişi telefonu aldı ve hükümlü lokantaya gelemediğini çünkü annesiyle oturması gerektiğini bildirdi. Gabriel Pazartesi gününü önererek Pazartesi gündüz vardiyasında çalışacağını, yarınsa Pazar olduğundan, her zaman mutat olduğu gibi lokantanın kapanacağını söyledi. Ayni zamanda plandaki bu değişikliğe canı sıkılmış gibiydi. Onceki raporumuzda belirtildiği üzere, CISL'in o semtte etkinlik gösteren üniteleri yoluyla Gabriel'in kimliğini saptamak amacıyla çaba harcanmaktadır. Yarın büromuza bu konuda bir rapor sunulması kararlaştırılmıştır.

13. Pazar : Sözü geçen rapor alındı. Salta Cad., No. 56' da hemen hemen elli yıldır çalışmakta olan Mallorquin adındaki İspanyol lokantasının sahibi, Gabriel Armando Solé'nin beş yılı aşkın bir süredir burada garson olarak çalıştığını ve bu kişinin dürüstlüğünden zerrece kuşkusu olmadığını ileri sürüyor. Solé'nin hiç bir aşırı siyasal eğilim belirtisi göstermediğini, sendika toplantılarına katılmadığını, siyasetle uğraşan arkadaşları olduğunun da hiç bilinmediğini söylüyor.

Hükümlünün evine yalnızca bir telefon geldi. Saat sabah 10.43. Daha önce de telefon etmiş olan Chicha Teyze adındaki kişi, gene bebek gibi konuşmaktan vazgeçmediyse de bu sefer biz, onları saat 13.00'de evine beklediğini çıkartabildik. Geç kalmamalarını şıkılayarak onlar için tuhaf, anlaşılmaz bir şey pişirdiğini söylüyordu, ne var ki sonradan biz bunun fırında makarna olduğunu anlamayı başardık. Öğleden sonra saat 12.30'da hükümlü annesi ve halasıyla evinden çıktı, Trienvirato'yla Pampa'nın köşesinde bir taksi çevirerek üçü birden Dean Funes Cad. 1998'e gittiler. Patricios semtinde tek katlı bir ev. Burada kendilerini çok tıknaz, kır saçlı bir kadın karşıladı. Merdivenden yukarı çıkarken bu kadının konuklarının üçüne birden büyük muhabbet duyduğu gözle görülüyordu. Buradan 18.25 sularında ayrıldılar. Yaşını kestiremediğimiz bir genç kız Fiat 600 arabasıyla onları götürdü. Daha önce şunu belirtmek isteriz ki gelirken uzunca süren yol boyunca taksi şoförü izlenip izlenmediğini kestirmek için çok kereler arkasına bakmıştı, hükümlü de ayni şekilde davranmıştı ama iki hanım oralı olmamışlardı. Dönüşte Fiat'ın sürücüsü de hiç bir şeyin farkında değil gibiydi.

14. Pazar : Sabah 10.05'de hükümlü sözü geçen ve 11. Cuma gününden bu ana dinlenmekte olan butiğe telefon etti. Butik önceden verilen adreste, Berutti Caddesinde olup gelişmelerden önce kuşku çekmemek için aranmadı. Telefonu yanıtlayan kişi hükümlüye göre gerçekten de işleri olduğunu, ayın 24'ündeki Pazartesi gelirse ücret konusunu konuşabileceklerini söyledi, bir yandan da müteahhidin tadilat için ilk çıkardığı hesapları çok aştığından yakındı, tadilatın bir haftada biteceğini, ne var ki vitrin desinatörüne istedikleri gibi yüksek ücret ödemeyeceklerini ekledi. Bundan sonra hükümlü lokantadaki garson Solé'ye telefon etti, o gün kente inmesine olanak bulunmadığını, annesiyle olması gerektiğini anlattı. Solé pek ilgi göstermedi, başkaca bir buluşma tarihi de kararlaştırmadılar, hükümlü gene arayacağını söyledi. Solé'den artık kuşkulanmamamıza karşın tavsiyemiz, Restoran Mallorquin'deki telefonun dinlenmesine devam edilmesidir. Saat 15.00'de hükümlü gene pencerede be

lirdi ve gene her zamanki mutadı olduğu üzere uzun zaman durarak kuzeybatı yönünü dikkatle süzdü. Saat 16.18'de evinden çıkıp gazeteciye giderek iki dergi aldı. Harflerin iriliği sayesinde bu dergilerden birinin CLAUDİA adındaki aylık moda dergisi olduğunu çıkarttık. O kulübede siyasal dergi satılmıyor.

20. Pazar : Sabah 11,48'de Lalo'dan telefon, gene geçen pazarki gibi «Mecha Ortiz»le araba gezintisi önerdi. Son yaptıkları gezideki Fiat'ın sürücüsüne böyle dediklerini sanıyoruz. Kendi aralarında da başkaca adlar alıp verdilerse de bunların herhangi bir şifre olduklarını sanmıyoruz. Kullandıkları isimler: Delia, Mirta, Silvia, Nini, Liber, Paulina, v.b. Bunların yukardaki Mecha gibi, geçen kuşağa ait Arjantin sinema yıldızlarının adları olduğundan hemen hemen eminiz. Ne var ki hükümlü, annesiyle ilgili önceden yapılma başka planları olduğu için çağrıyı geri çevirdi. 15.15'de annesiyle sokağa çıktı, Pampa ile Avenida Triunvirato'nun köşesinde otobüse binerek Mayo ve Lima kavşağında indiler, iki sokak daha yürüyüp Avenida Tiyatrosuna vardılar. İspanyol opereti için iki bilet alıp sonra oyun saatine kadar yani 18.15, oyalanmak için karşı kaldırıma geçerek vitrinlere baktılar v.b. Aralardan birinde hükümlü tuvalete gittiyse de kimseyle konuşmadı. Ana oğul orkestra önündeki koltuk bölümünde yanyana oturdular, oyun boyunca kimseyle görüşmeyerek 20.40'da birlikte dışarı çıktılar. Santiago del Estero'nun Avenida de Mayo köşesindeki çayhanede sıcak kakao ile çörek yediler, kimseyle konuşmadılar. Geldikleri otobüse Mayo ile Bernardo de İrigoven'in köşesinde binerek eve döndüler.

21, Pazartesi : Sabah 8.37'de hükümlü evden çıkarak otobüsle Avenida Cabildo'ya, ordan başka bir otobüse Santa Fe ile Callao'nun köşesine gitti, oradan da gideceği yere yani Berutti Cad. 1805'e kadar beş sokak yürüdü. Orada iki erkekle görüştü, vitrin yapılacak yeri gözden geçirdi, birlikte kahve içtiler. Oradan yalnız ayrıldı, ayni otobüslere ters yönde binerek evine döndü. Saat 11.30'da arkadaşı Lalo'yu Banco de Galicia'da telefonla aradı. Lalo burada saat sabah

11.00'den akşam 19.00'a kadar çalışıyor. Besbelli iş yeri olduğu için bu sefer ciddi konuştular. Hükümlü yalnızca, ücret sorununun çözümlenmiş olmamasına karşın ertesi gün işe başlamak üzere anlaşmış olduğunu anlattı. O gün bundan başka tek telefon Lola Teyze'den geldi, teyze hükümlünün annesiyle uzun uzun konuştu, hükümlünün işe girmesi durumu karşısında ikisi de sevinç içindeydiler...

22, Salı : Hükümlü sabah 8.05'de evden ayrılarak saat 9'da, otobüsten inince koşmak yoluyla butiğe vardı. Saat öğleyin 12,30'da yemeğe çıktı: Juncal Caddesinde, Ayacucho ile Rio Bamba arasındaki kafeterya. Oradaki bir kulübeden bir yere telefon etti. Şuna dikkati çekeriz ki numarayı üç kez çevirdi, hemen kapattı, sonra üç dakika kadar konuştu. Kendi işyerinde telefon bulunduğu, oysa buradaki kulübeyi kullanabilmek için kuyruğa girip beklemek zorunda kaldığı dikkate alındığında bu davranışların son derece ilginç olduğu söylenebilir. Hükümlünün evindeki, Restoran Mallkorquin'deki ve Banco de Galicia'daki telefonlar hemen yoklanarak bu sayılan telefonlarla bağlantı kurulmadığı doğrulandı. Hükümlü saat 19.00'da işten çıkarak 20.00'yi az geçe evine döndü.

23. Çarşamba : Hükümlü sabah saat 7.45'de evinden çıkarak 8.51'de işine geldi. Saat 10 sularında arkadaşı Lalo'yu evinde arıyarak bu işi haber verdiği için teşekkür etti, sonra telefonu butik sahiplerinden birine verdi, bu kişi de Lalo'yla konuşarak ona, «Mahzun Gözlü Prenses Süreyya», diye hitap etti. Sonradan, bu yukarda sözü geçen takma adın açıklaması olarak, «Senin adın Süreyya olmalı çünkü asla çocuk doğuramıyacaksın», diye bir görüş belirtti. Bunun üzerine Lalo da ona ayni nedenle, «Belçika Kraliçesi Fabiola», diye hitap etti. Yeniden şunu vurgulamak isteriz ki böyle birbirlerini durmadan yeni ve değişik adlarla çağırmalarında önceden tasarlanmış bir taammüd sezilmediği gibi bu, hiç bir şifre gizlemiyen basit bir oyunu andırıyor. Öğleyin saat 12.30'da hükümlü işten ayrıldı, taksi çağırdı ve Banco Mercantil'in merkez şubesinde indi. Buradaki tasarruflar bölmesine giderek para çekti, oradan gene bir taksiye binerek Suipacha

cad. 157 adresindeki bir notere girdi. Söylemesine gerek olmayan nedenlerden ötürü burada izletmedik. Kendisi 18 dakika sonra çıkarak gene bir taksiyle iş yerine gitti. Burada bu sabah evinden getirmiş olduğu sandviçi açarak ayakta yedi, bir taraftan da dükkanın iki sahibinden biriyle kumaşlar ölçtüler. Akşam 19.20'de çıktı, her zamanki ulaşım yoluyla 20.15 sıralarında eve vardı. Saat 21.04'de gene evden ayrıldı, otobüse bindi, Federico Lacroze ile Alvarez Thomas köşesinde indi, ikinci bir otobüsle Avendia Cordoba ile Medrano'nun köşesine kadar yürüdü. Medrano'ya sapınca köşeye yakın durarak hemen hemen bir saat bekledi. Şuna işaret etmek isteriz ki sözü geçen köşeyle Costa Rica kavşağı arasında yalnızca bir kaç metre uzaklık vardır ve bu köşede duran kişi dört yönden de gelebilecek olanları rahatça ve açıkça görmek olanağına sahiptir. Bu yüzden, polis gözetiminden kaçınmakta uzman olan kişilerce bir buluşma yeri olarak seçilmiş olacağı düşünülmelidir. Hükümlü beklediği sırada kimseyle konuşmadı. Bir çok arabalar gelip geçtiyse de hiç biri durmadı. Hükümlü doğrudan eve döndü, görünüşe bakılırsa bizim sürekli gözetimimiz altında olduğunun hiç farkında değil gibiydi. Buradakilerin kanısı, hükümlünün biri ya da birileriyle randevulaştığı, ne var ki karşı tarafın bizim farkımıza vararak uzak durduğu merkezinde.

24, Perşembe : Ayrıca edindiğimiz rapora göre hükümlü bankadaki bütün parasını çekerek yalnızca hesabın kapanmaması için gereken en az miktarı bırakmış bulunuyor. Çekilen para hapis cezasından önce aralıklarla yatırılmış. Noter «José Luis Neri Castro»nun ofisinde hükümlü, annesi adına mühürlü bir zarf içinde yukarda sözü geçen tasarruflarını bırakmış, bunu sözü geçen iş yerindeki sözü geçen iş sahibinin yeminli takririnden öğreniyoruz. Hükümlünün etkinlikleri çok sınırlı. Her zamanki sabah saatinde işine gitti, öğle yemeğini orda yedi, yanında kahve içti, zaten gün boyunca iş yerinde durup durup kahve içtiği gözlendi. Saat 20.10'da dosdoğru evine döndü. Komuta düzeyindeki karara uyarak basına düzmece söylenti sızdırmaktan (yani Arregui'nin Molina'ya yaptığı sözüm ona itiraflarla Molina'nın sözümona

gizli enteljans ajanı olduğu yolundaki söylentileri) şimdilik vazgeçmiş bulunuyoruz. Bu plandan cayılmasının nedencesi, hükümlüyle Arregui'nin yandaşları arasında çok yakında bağlantı kurulması olasılığıdır.

25, Cuma : Hükümlü sabah işine geldi ve öğleyin 12.30'da tek başına, Las Heras 2476'daki bir pizacıda yemek yemeğe gitti. İlkin buradaki genel telefon kulübesindeki telefonu kullandı. Gene bundan önceki gibi önce üç kez çevirip hemen kapamakla başladı. Bir kaç dakika konuştu. Sonra tek başına yemeğini yedi, daha doğrusu ancak bir kaç lokma ısırarak tabağı hemen hemen olduğu gibi bıraktı. İş yerine döndü. Oradan 18.40'da ayrıldı, Callao'da otobüse binerek Congreso'da indi, oradan da metro treniyle Jose Maria Moreno istasyonuna gitti. Riglos'la Formosa'nın köşesine kadar yürüdü. Burada aşağı yukarı otuz dakika bekledi. Merkez bürosunun, randevulaştığı kişi ya da kişilerle daha önce buluşmadığı takdirde hükümlünün tutuklanması için tanıdığı süre de bu kadardı, sonra da sorgulanmaya götürülecekti. Bu nedenle bizim devriye ünitelerimizle yakın bağıntı halinde olan iki CISL ajanı tutuklamayı gerçekleştirmek için ilerlediler. Hükümlü kimlik görmek istedi. Ne var ki tam o sırada yoldan geçmekte olan bir otomobilden bir çok el ateş edilerek hükümlünün yanı sıra CISL ajanı Joa Quin Perrone de yaralandı, ikisi de anında yere düştüler. Bir kaç dakika sonra devriye ünitemiz gelinceye kadar aşırıların taşıtı oradan kaçmıştı. Yaralılardan Molina devriye ünitemiz gelip ilk yardım uygulanmaya fırsat bulamadan can verdi. Adı geçen ajan Perrone kasığından yaralar aldığı gibi yere düşmesinin sonucu ciddi iç kanamalar geçirmiştir. Devriye ünitesindeki arkadaşların düşüncesine göre aşırılar bir itiraf olasılığından kaçınmak için Molina'yı ortadan kaldırmayı yeğ tutmuşlardır. Zaten hükümlünün son günlerde kendi etkinlikleri, bankadaki hesap, v.b., gibi durumlar onun kendisinin de böyle bir takım olaylardan korktuğunu düşündürüyor. Dahası, eğer sürekli gözetimimizin farkında idiyse, suç üstü ele geçmesi olasılığına karşı kendisinin şu iki seçenek üstünde durmuş olduğu düşünülebilir: ya aşırılarla birlikte kaçmayı umuyor-

du, ya da onlar tarafından ortadan kaldırılmaya hazırdı.

Bu raporlar, yetkili makamlara dağıtılıp aslı bu makamda, ana dosyada kalmak üzere üç nüsha olarak hazırlanmıştır.

Bölüm 16

— Vücudunun neresi en çok ağrıyan?

— Agh... Aghhh... aghhh...

— Konuşmaya kalkışma, Arregui... madem bu kadar canını acıtıyor.

— B... bu.. bu...rası.

— Üçncü dereceden yanık ha, vay hayvanlar.

— Ayyiyy... Agh, of.. ne olur...

— Kaç gündür yemek yemedin?

— Ü... üçç...

— Aşşağılıklar...

— ...

—Bana bak.. kimseye söylemiyeceksin, söz ver.

— ...

— Başını salla, isteyip istemediğine göre. Hey, Allahım, sana yaptıklarına barbarlık derler, üç beş gün canının acısından kıvranacaksın... Dinle beni. Şu sırada ilk yardım bölümünde kimsecikler yok, belki gözümü karartıp sana biraz morfin verebilirim, böylelikle sen de biraz dinlenebilirsin. Yalnız, sakın kimseciklere söylemiyeceksin ha, yoksa, yallah, kapı dışarı ederler beni.

— ...

— Peki. Bir kaç dakikadan biraz rahatlarsın.

— ...

— Al, işte, bir çimdik. Şimdi ıstırabın hafiflemeye başlar artık.

— ...

— Kırka kadar say.

— *Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on, onbir, oniki, onüç, ondört, onbeş*

— Seni öyle bir benzetmişler, insanın aklı duruyor. Apış-

arasındaki o yanıklar... iyileşmesi haftalar alır. Yalnız sen bunu sakın kimseye söyleme yoksa ben hapı yuttum demektir.

— *...Yirmidokuz, otuz, otuzbir, otuz..z.. otuz üç, ot... hangi numaradayım? Ayak sesleri duyulmuyor artık, beni izlemekten artık vazgeçmiş olabilirler mi? Doktor, siz buradan çıkış yolunu biliyor olmayaydınız da bana yol göstermeyeydiniz ben devam edemezdim, bir çukura falan düşmekten korkardım, madem bu kadar bitkinim, yemeksizlikten, nasıl olur da böyle upuzun bir yolu gelmiş olabilirim? Oluyormuş demek, hem de durup durup uykuya daldığım halde hiç tökezlemeden nasıl yürüyebiliyorum? «Korkma, Valentin, doktor iyi bir insan, iyi bakacak sana,» Marta... nerdesin? ne zaman geldin buraya? gözlerimi açamıyorum, çünkü uykudayım ama yalvarırım daha yakın gel bana, Marta... susma, konuş benimle, dokunamıyor musun bana? «Korkma, dinliyorum ama tek bir koşulla, Valentin,» ne koşulu? «Düşündüklerinden hiç bir şeyi gizlemiyeceksin benden, çünkü bunu yaptığın anda, seni dinlemek istesem bile dinleyemeyeceğim,» bizi duyabilecek olan kimse yok mu? «Hiç kimse.» Marta, çok korkunç can acıları çektim... «Şimdi nasılsın, ben onu bilmek istiyorum,» bizi dinliyen hiç kimse olamaz mı, dersin? Dava arkadaşlarımı gammazlıyayım diye bekleyen biri? «Hayır», Marta, sevgilim, seni duyuyorum, benim içerimden konuşuyorsun, «Senin içerindeyim de ondan» gerçek mi bu, sahiden? bundan sonra da hep böyle mi olacak? «Hayır, ben senden hiç bir sır saklamadığım sürece bu böyle olabilir, nasıl ki sen de benden hiç sır saklayamayacaksın,» öyleyse her şeyi anlatayım sana, bu çok iyi yürekli doktor beni bu uzun, upuzun tünelin içinden geçirtip bir yerlere çıkartacak, «Çok mu karanlık orası?» evet, bana dediğine göre ucunda bir ışık görünecekmiş, çok uzaklardan ama doğru mu bilmem çünkü çok uykuluyum, ne yapıp etsem gözlerimi açık tutamıyorum sanki «Şimdi ne düşünüyorsun, şu dakikada?» göz kapaklarım öyle ağır ki açmak olanaksız, öylesine uykum var ki, «Akar su sesi duyuyorum, sen?» taşların üstünden akan su her zaman tertemizdir, suyun olduğu yere elimle erişebilsem parmak uçlarımı batırır sonra kirpiklerimi açabilmek için*

ıslatırdım ama korkuyorum, Marta, «Uyanıp da kendini hücrende bulmaktan korkuyorsun,» öyleyse kesin değil mi birilerinin benim buradan kaçmama yardım edeceği? Anımsıyamıyorum ama ellerimde, yüzümün üstünde duymaya başladığım bu sıcaklık güneş ısısına benziyor, «Ortalık ağarmaya başlamış olabilir,» su temiz mi bilmiyorum, bir yudumcuk alsam bir şey çıkar mı ki? «Suyun aktığı yönde gidilirse herhalde boşaldığı yere ulaşılabilir,» çok doğru ama gördüğüm şey çöle benziyor sanki, ne bir ağaç, ne bir ev, hiç bir şey yok, gözalabildiğine peşpeşe uzanan kum tepelerinden başka, «Çöl değil de deniz olamaz mı?» evet, evet, deniz bu, kıyısında da kızgın sıcak bir kum şeridi, koşmam gerek yoksa ayaklarımın tabanları yanacak, «Başka ne var görebildiğim?» ufkun bir ucundan öbürüne o kartondan yapılma boyalı gemiden hiç iz yok, «Peki, oradan kulağına gelen nedir?» hiç bir şey, marakas sesleri duyulmuyor, dalgaların kıyıyı dövmesi dışında hiç ses yok, kimi zaman dalgalar öyle yüksek kabarıyor ki kıyıya vurunca nerdeyse palmiye ağaçlarının dibine kadar geliyor, Marta... kumsala bir çiçek mi düştü ne, «Bir yaban orkidesi mi?» dalgalar gelirse çiçeği alıp çok açıklara götürürler, olacak şey mi tam ben uzanmış alacakken rüzgârın üfürüp götürmesi? hem de denizin ta açıklarına sürüklemesi? ama görünmez olsa da gam değil, yüzmesini biliyorum nasılsa, bir dalış yaparım, tam çiçeğin battığı yerde... şimdi bir kadın görüyorsun, bir yerli kız, böyle hızlı hızlı yüzerek kaçmaya çalışmada ona yetişebilirdim, ne var ki yetişemiyorum, Marta, suyun altından bağırıp da kıza, korkma, diyebilmek de olasız, «Suyun altındayken insanların kafalarından geçirdiklerini işitirsin», ürküsüz bakıyor bana, göğsüne bir erkek gömleği sarıp düğümlemiş, gelgelelim ben öyle yorgun düştüm ki daha şimdiden, su altında böyle uzun uzun yüzdükten sonra ciğerlerimde oksijen kalmadı, ama, aa, Marta, yerli kız elimden tutup yüzeye çekiyor beni, konuşmayayım diye parmağını dudaklarıma bastırıyor, ıslak düğüm öyle sımsıkı sıkılmış ki benim yardımım olmaksızın kız açamıyor, ben düğümü açarken o öte yana bakıyor... çıplak olduğumu unutmuştum, ona sürünüyorum, utançtan

kıpkırmızı kesilmiş adalı kız şimdi kollarını bana sarıyor, elim sıcacık, ona dokunduğum zaman ıslaklığını hemen kurutabiliyorum, yüzünü elliyorum, beline inen uzun saçlarını, kalçalarını, göbek çukurunu, memelerini, omuzlarını, sırtını, göbeğini, bacaklarını, ayaklarını, sonra gene göbeğini, «Rica edebilir miyim, onu sözümona benim yerime koy, diye?» olur, «Yalnız hiç bir şey söyleme ona, eleştirme onu, bırak, kendini ben sansın, kimi yönlerden yetersiz de olsa,» parmağı dudağında, adalı kız hiç bir şey söylemeyim diye işaret ediyor ama sana Marta, sana herşeyi anlatacağım çünkü şu anda tıpkı seninle birlikte olduğum zamanlardaki gibiyim çünkü sen benimlesin, şimdi içimden bir jet fışkıracak, bembeyaz, sıcacık, ta içerimden, kızın içini sel basacak, aah, Marta, ne güzel, evet, evet sana herşeyi anlatacağım ki kalkıp gitmeyesin, her dakika benimle olasın, hele şimdi, şu anda, sakın beni bırakıp gitmeye kalkışma, şu anda, sakın! hepsinin en güzeli, şimdi, evet, kıpırdama, daha iyi oluyor, böyle yavaş yavaş, şimdi, evet, şimdi, sonra da, birazdan sana yerli kızın uykusu geldiği için gözlerini kapadığını anlatacağım, dinlenmek istiyor, ben de gözlerimi yumsam, bir daha ne zaman açabileceğimi kim bilir? göz kapaklarım öyle ağır, karanlık basınca bilemiyeceğim çünkü gözlerim kapalı, «Üşümüyorsun ya? gece oldu, açık havada uyuyorsun, deniz havası serin, üşümedin mi geceleyin, söyle bana,» yok, üşümedim, sırtım şu çarşafın üstündeydi, ılık, kaymak gibi çarşaf, bu adaya geldim geleli her gece bu çarşafın üstünde yatıyorum, hem nasıl anlatacağımı da bilemiyorum ama sevgilim, bu çarşaf sanki... sanki düzgün, gergin, ılık bir tenmiş gerçekte, kadın teni, ve burada gözalabildiğine uzanan bu tenden başka hiç bir şey görülmüyor, uzanıp yatmış bir kadının teninden başka hiç bir şey, ben onun avcunda bir kum tanesi gibiyim ve o denizde yatıyor, elini kaldırıyor ve oradan bakınca ben adanın bir kadın olduğunu görebiliyorum. «Yerli kız mı?» yüzünü seçemiyorum, çok uzakta, «Ya deniz?» gene herzamanki gibi, su altında yüzüp duruyorum, dip görünmüyor, su çok derin gelgelelim suyun altında annem benim düşündüğüm her lafı duyuyor, başlıyoruz konuş-

maya, bana ne sorduğunu söyleyim mi sana? «Evet», şey... gazetelerde yazılanlar doğru mu, diye soruyor, hücre arkadaşının polisle silahlı çatışma sırasında öldüğü, sen mi suçlusun bundan, diye soruyor, adamcağıza böyle uğursuzluk getirmiş olmaktan utanmıyor musun, diyor, «Sen ne dedin peki?» evet, suç bende, dedim, evet, çok üzgünüm ne var ki böylesi üzülmenin bir yararı yok, çünkü bu yoldan öldüğü için, hakça bir dava uğruna canını verdiği için mutlu muydu, üzgün müydü, bunu yalnızca o bilebilir kesinlikle, ondan başka da hiç kimse bilemiyecek, hiç bir zaman, dedim, Marta, ümit edelim ki, bilsen, nasıl istiyorum bunu, bütün varlığımla, dileyelim ki mutlu ölmüş olsun, «Hakça bir dava uğruna ha? hmm.. bana sorarsan o kurşunlanmaya gönüllü çıktı çünkü böylelikle bir filmin kadın kahramanı gibi ölebilecekti, hakça dava mava laflarına da boş ver,» bu yalnızca onun bilebileceği bir şey, ola ki onun bile bilmesine fırsat kalmamış olabilir, gelgelelim hücremde beni uyku tutmuyor artık çünkü o beni her gece anlattığı filmleri dinlemeye alıştırdı, ninni gibi, bir gün gelip burdan çıksam bile telefon açıp onu yemeğe çağıramıyacağım, o ki bana kaç kez yemek yedirdi. «Ya şu dakikada canın en çok hangi yemeği istiyor?» şimdi kafam suyun dışında olarak yüzüyorum, bu sayede ada kıyılarını gözden yitirmeyeceğim, kumsala vardığımda iyiden iyiye yorulmuşum, kumlar yakıcı değil artık çünkü güneş eskisi kadar güçlü değil, karanlık basmazdan önce biraz meyva arayıp bulmam gerek, ah, ne güzel burası, böyle palmiye ağaçlarıyla liana çiçekleri bir arada, geceleyin her şey gümüşü çünkü filim siyah beyaz çekilmiş, «Ya gerideki müzik?» yumuşak perdeden davullarla marakas, «Tehlike belirtisi değil mi bu?» hayır, bu müzikle... parlak bir lamba yandığı zaman, sahnede bir kadının belirdiğini haber veriyorlar, çarpıcı bir kadın, sırtında uzun bir elbise, kumaşı ışıl ışıl, «Gümüş lameden, üstüne kılıf gibi oturmuş bir elbise mi?» evet, «Ya yüzü?» maskesi var, o da gümüşten ama... zavallıcık... kıpırdıyamıyor, işte orda, tropik ormanının en kuytu köşesinde bir örümcek ağına yakalanmış... mı, yok, dur, onun kendi gövdesinden çıkıyor bu örümcek ağı, telleri onun be-

linden, kalçalarından çıkıyor, kıllı ip gibi bir sürü tel içime tiksinti veriyor, oysa dokunsam belki yumuşacıktırlar, ne bileyim, işte başka bir şeyler gibi ama onlara dokunmak düşüncesi içimi bulandırıyor, «Konuşmuyor mu?» yok, ağlıyor, yok, gülümsüyor ya, maskenin altından bir damla gözyaşı yuvarlanıyor, «Elmas gibi ışıldayan bir damla gözyaşı ha?» evet, ona neden ağladığını soruyorum, o da filmin sonunda yüzünü yakından gösteren ve bütün ekranı dolduran bir pozla diyor ki: işte bu hiç bir zaman bilinmeyecek çünkü filmin bitişi bilmece gibi, diye yanıtlıyor, ben de, böylesi çok iyi, diyorum, filmin en iyi yeri burası, çünkü, diyordum... ama o benim sözümü yarıda kesti, herşeye bir açıklama bulmak istiyorsun, dedi, oysa gerçekte açlığını unutmak için konuşuyorsun ama bunu itiraf edecek yüreğin yok, dedi, yüzüme bakıyordu ama her an biraz daha üzgünleşir gibiydi, gözlerinden akan damlalar her an birbirini kovalıyordu, «mmm, gene bir dolu elmas» onun mutsuzluğunu defetmek için ne yapacağımı bilemiyordum, «ne yaptığını biliyorum, kıskanmıyorum çünkü nasılsa ömründe bir daha hiç ama hiç görmiyeceksin onu,» Ama öylesi üzgündü ki, o yüzden oldu, anlamıyor musun? «Ne var ki zevk aldın bundan, bu yüzden de seni hiç bağışlamamam gerek.» onu bir daha hiç ama hiç görmeyeceğim, «Ya karnının çok aç olduğu doğru mu?» evet, doğru, örümcek kadın bana orman yollarını parmağıyla gösterdi, şimdi de bulduğum bunca çok şeyi yemeye hangisinden başlıyacağımı bilemiyorum, «Çok lezzetli mi bunlar?» evet, bir çevirme tavuk budu, üstüne taze peynir yığılmış krakerler, rulo yapılmış jambon dilimleri, nefis bir parça meyva şekerlemesi, kabak, sonradan da elimde kaşık, dilediğimce guava ezmesi yiyebiliyorum, bitecek diye tasalanmadan, çünkü öyle çok var ki, benim de öyle bir uykum bastırıyor ki, Marta, Örümcek kadın sayesinde bulduğum bunca yemeği yedikten sonra nasıl uyku bastırdı bilemezsin, şu guava ezmesinden bir kaşık daha alayım, sonra biraz uyuyayım, sonra... «Uyanmak mı istiyorsun daha şimdiden?» hayır, çok, çok daha sonra çünkü bütün o nefis yiyecekleri yedikten sonra üstüme öyle ağır bir uyku çöktü ki, seninle böyle, uykumun arasında

konuşmak istiyorum, olabilir mi? «Evet bu bir düştür, başbaşa konuşuyoruz, bu yüzden uykuya dalsan bile korkmana gerek yok çünkü bana artık öyle geliyor ki bizi bir daha hiç bir şey birbirimizden ayıramıyacak çünkü biz en zor olanı kavrayıp gerçekleştirdik,» neymiş bu, kavraması en zor olan şey? «Benim senin düşüncelerinin ta derininde yaşıyor olmam, bu yüzden ömür boyun senin yanında kalacağım, sen de bir daha hiç yalnızlık çekmeyeceksin,» elbette, tam bildin, işte belleğimin bunu unutmasına hiç bir zaman izin veremem: bizim, ikimizin düşüncelerimiz eşse, birlikteyiz, demektir, seni göremesem bile, «Evet, işte tam öyle,» yani ben adada uyandığım zaman sen de benimle birlikte yelken açacaksın, «Bu güzelim yerde sonsuza dek kalmak istemez misin?» hayır, şimdiye kadar cennet gibiydi ama dinlence yetti, hele şu yiyeceklerin hepsini yeyip bitireyim, biraz da uykumu alayım gene eski gücümü kazanacağım çünkü arkadaşlarım o hiç bitmeyen kavgayı yeniden başlatmak için beni bekliyorlar, «Hiç bir zaman öğrenmek istemediğim şey bu işte, arkadaşlarının adları,» Marta, ah, ne çok seviyorum seni! sana söyleyemiyeceğim tek şey buydu, öyle korkuyordum ki bana bunu soracaksın diye, o zaman temelli yitirecektim seni, «Hayır, Valentin, sevgilim, böyle bir şey hiç bir zaman olmayacak çünkü bu düş kısa, ne var ki bu düş mutlu.»

SON

Hem güldüren hem hüzünlendiren bir yazar.

—NEWSWEEK—

Olağanüstü kalem gücüyle PUIG, klasik bir temin çevresine kendi büyülü ağını örüyor.

—NEWSWEEK—

Manuel Puig son yıllarda ortaya çıkan yazarlardan en ilginci.

—NEWYORK TIMES BOOK REVIEW—

Puig kaleminden ışık damlayan bir yazar.

—WASHINGTON POST BOOK WORLD—

Puig'in dili pırıl pırıl, kendisi de insan ruhunu öyle iyi okuyor ki, kitapları okuru sürükleyip götürüyor.

—PHILADELPHIA IN QUIRER—

Kurgusu ve kişileriyle bu kitap Puig'i Borges'le, Marquez'in çevresine yükseltiyor.

—WASHINGTON POST—

1400 TL (K.D.V. dahil)

Öykü yayın